

ΑΠΑΤΡΙΣ

«Ο φασισμός δεν ορίζεται από τον αριθμό των θυμάτων, αλλά από τον τρόπο που τα σκοτώνει.»
Jean-Paul Sartre

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 23 • ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2013 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Οκτώβριος - της μελαγχολίας και των κρυολογημάτων ο μήνας, και τα σπουργίτια - το προλεταριάτο των φτερωτών, καταλαμβάνουν στις εγκαταλειμμένες αγροικίες τις φωλιές...

Αυτοοργανωμένη Δομή Υγείας Εξαρχείων

Η Αυτοοργανωμένη Δομή Υγείας Εξαρχείων (ΑΔΥΕ) αποτελεί μια προσπάθεια κοινοτικής πρωτοβάθμιας περίθαλψης, η οποία στηρίζεται ως δομή και στελεχώνεται από γιατρούς, ψυχολόγους, νοσηλευτές, φαρμακοποιούς και κατοίκους.

σελ. 11

Μαχαίρια και Τριαντάφυλλα

Η στρατηγική της έντασης υπάρχει, εφαρμόζεται και αποβλέπει στην δημιουργία ακραία εμπόλεμου κλίματος, την τρομοκράτηση του πληθυσμού.

σελ. 21

Οι μελανοχίτωνες με τα γαλάζια κοστούμια

Οι Έλληνες φασίστες, ανέκαθεν έβρισκαν καταφύγιο μέσα στη σφιχτή αγκαλιά των πιο συντηρητικών δυνάμεων του τόπου: της Αστυνομίας, του Στρατού, της Εκκλησίας, των κομμάτων εξουσίας της δεξιάς.

σελ. 22

Στον καιρό των δολοφόνων, τα πολλά λόγια είναι φτώχεια

«Δεν πολεμάμε το φασισμό μαζί με την κυβέρνηση, αλλά σε πείσμα της κυβέρνησης. Ξέρουμε ότι καμία κυβέρνηση δεν επιθυμεί πραγματικά τη συντριβή του φασισμού, γιατί η αστική τάξη είναι αναγκασμένη να προσφεύγει σε αυτόν, κάθε φορά που βλέπει την εξουσία να της γλιστρά από τα χέρια»

Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι

Σεπτέμβριος 1936,

όταν μαινεται ο ισπανικός «εμφύλιος» πόλεμος και οι αναρχικοί μάχονται στα μέτωπα τους μοναρχοφασίστες του Φράνκο

διαβάστε:

- Τα υποβρύχια δίκτυα ενέργειας θα παρασύρουν και την Κρήτη στο βυθό σελ.3
- Η θρασύδειλη επίθεση ενάντια στους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους συνεχίζεται σελ.5
- Θεσσαλονίκη 2013: Μάνες διώκονται επειδή γέννησαν στο σπίτι τους σελ.6
- Η σιωπή του τσιμέντου δε θα πνίξει το θόρυβο των κοινωνικών αγώνων και της συλλογικής ζωής σελ.8-9
- Ένας εργαζόμενος της ΕΡΤ για την ΕΡΤ σελ.9
- Το κυνήγι της «Υγείας» καλά κρατεί σελ.11
- Συγγνώμη για την ενόχληση, αλλά εμείς εδώ εξεγερθήκαμε σελ.12
- Συνέντευξη από συνδικαλιστές στην κατάληψη διοικητηρίου στην Εύβοια σελ.24-25
- Τουρκία: ο στόχος ήταν πάντα ο λαός Σελ.26
- Γιώργος Παπαχρήστος, ποιήματα και άλλα κείμενα Σελ.28

Δε θα καταναλώσουμε πολύ μελάνι. Τώρα ξέρεις.

Το τί έγινε στο Κερασίνοι, κι από ποιούς, το ξέρεις. Όπως και ότι ο ναζί φονιάς δεν έσπασε καρτέρι εναντίον κανενός τροϊκανού, κανενός πολιτικού, κανενός τραπεζίτη ή αφεντικού: ένα νέο αγωνιστή σκότωσε, απ' αυτούς που παλεύουνε στη ζωή για το μεροκάματο και στους δρόμους για τη ζωή, αυτή που απ' όλους μας έχονε στερήσει. «Αντισυστημική» δολοφονία... ή δολοφονία «διαμαρτυρίας», κατά πως κάποιες ψήφοι, έτσι...;

Το τί είναι η κάθε κυβέρνηση, το ξέρεις: όχι μόνο η τσαλαπατημένη ζωή σου, τα θρυμματισμένα σου όνειρα, το υποθηκευμένο μέλλον των παιδιών σου ή των συμμαθητών σου, οι χωρίς φάρμακα γέροντες γονείς σου. Αλλά και η κυρίως υπεύθυνη για τη γέννα του τέρατος, αυτή που για να σε κρατά φοβισμένο το εξέθρεψε, το συγκάλυψε και του 'βαλε στο χέρι το μαχαίρι.

Το τί είναι ο κάθε Δένδιας και η αστυνομία του, το ξέρεις: πέρυσι τέτοιο καιρό, μερικές μηχανές από δαύτους, επιτέθηκαν σε εκατοντάδες αντιφασίστες, συνέλαβαν 15 και τους βασάνισαν άγρια μεσ' στη λυκο-

φωλιά τους. Ένα ακριβώς χρόνο μετά, μερικές μηχανές, πάλι από δαύτους, παρακολουθούσαν αδρανείς 30 χρυσαυγίτες να απειλούν 4 άτομα, δευτερόλεπτα πριν το φονικό. Ήταν θέμα χρόνου λοιπόν να συμβεί και το ξέρεις. Όπως και ότι όλο αυτό το σκυλολόι, αξιωματούχο και γραβατωμένο, ένστολο ή με παραλλαγή, δεν το 'χει σε τίποτα να σκοτώσει ΚΑΙ «Ελληνες», μετά τους μετανάστες, τις οροθετικές, τους τοξικομανείς, τους χρόνια πάσχοντες κοκ: αρκεί να τους πηγαίνει κόντρα και να «περισεύει» στα σχέδιά τους...

Το τί είναι η «θεωρία των άκρων», κι αυτό, τώρα, το ξέρεις: ο Παύλος δεν ήταν «μπαχαλάκιας» - μουσικός κι αντιφασίστας ήταν. Πήγαινε τώρα εξήγα του τη θεωρία που έχασες. Όσο για τους «μπαχαλάκιαδες» που επιτίθενται σε κράτος και ναζί, πήγαινε εξήγα την ίδια θεωρία και στους παλιούς αντάρτες. Ακραία βία είν' αυτή που σου τρώει τα σωθικά κάθε ώρα, κάθε μήνα, κάθε χρόνο, μια ζωή, και τώρα πια ξέρεις καλά ποιός την ασκεί.

... Αλλά ακόμα κι αν δεν ήξερες, όφειλες να είχες μάθει. Να είχες

διδαστεί. Όχι από μας, αλλά από την ιστορία που γράψαν οι εκατόστοτε αντάρτες, την εμπειρία, και κυρίως από την ίδια σου την καθημερινότητα. Καιρός λοιπόν να μάθεις ότι ο επόμενος Παύλος μπορεί κάλλιστα να 'ναι ο δικός σου γιος, το δικό σου γειτονάκι, ο δικός σου κολλητός. Εκτός αν, επιτέλους, αντισταθείς. Με κάθε μέσο και όλα - γιατί η «νομιμότητα», η «ομαλότητα» και η «δημοκρατία» τους, που τώρα όλοι τους θ' αρχίσουν ομοθυμαδόν να πιπιλίζουν, δεν είναι παρά ένα παραμύθι για να μας αποκοιμίσουν ξανά, προκειμένου ακριβώς να συνεχίσουν τη λεηλασία μας παραβιάζοντάς τις οι ίδιοι. Το μαχαίρι μπήχτηκε κατάκαρδα σε εποχή και «δημοκρατίας» και «πάταξης της ανομίας», και κάθε διάλογος ή εμμονή στην επίκλησή τους από μας, σημαίνει απλά ότι παρακαλάμε αυτόν που μας έχει πρώτος και προ πολλού κηρύξει τον πόλεμο, να σταματήσει να μας βομβαρδίζει.

Κι αν είσαι χρυσαυγίτης (έστω και ψηφοφόρος), σου υποσχόμαστε πως εσύ θα μάθεις κάτι άλλο: **τί πα' να πει φόβος!**

editorial

Αλήθεια, σήμερα, πού είναι καλύτερα να ζεις; Σε μία μεγαλούπολη, όπως η Αθήνα, ή στην επαρχία; Ποιος δεν μιζεριάζει με τη μιζέρια που κυκλοφορεί και απλώνεται στις γειτονιές της Αθήνας, ποιος δεν μαγκώνεται όταν βλέπει όλο και περισσότερα μαγαζιά να κλείνουν και όλο και πιο πολύ να αδειάζουν οι δρόμοι και να ερημώνουν νωρίς το βράδυ αφήνοντας μόνο τη μπάτσοκρατία και το οργανωμένο ή μη έγκλημα να αλωνίζει; Ύστερα πάλι, ποιος δεν αρχίζει να σκέφτεται τη βενζίνη ακόμα και για μια βόλτα στην παραλία ή τα 2,80 ευρώ για το μετρό; Κι έτσι, η Αθήνα καθίσταται ένας τόπος αφιλόξενος, ξένος για τους ντόπιους όπως και για τους μετανάστες, ένας τόπος που «επιδέχεται» σε κάθε περιοχή μόνο τις βιτρίνες των επίσημων τοκογλύφων, των τραπεζών, και των ανεπίσημων μαυραγοριτών, των ενεχυροδανειστηρίων.

Ας πάμε αλλού λοιπόν. Κι ερχόμαστε στην επαρχία. Η κρίση έχει χτυπήσει κόκκινο και εδώ. Καιρό πριν από αυτήν, σε πόλεις όπως η Καρδίτσα για παράδειγμα, έπρεπε να έχει μέσο έναν συγκεκριμένο υπουργό για να βρεις δουλειά σε ένα σούπερ-μάρκετ ή στο καινούργιο πολυκατάστημα που άνοιγε τότε. Σήμερα; Ακόμα χειρότερα. Οι δουλειές είναι σχεδόν ανύπαρκτες και όσες εμφανίζονται, είναι δουλειές που θέλουν σκλάβους με μηνιαίο των 300 ευρώ. Ειδικά για τους νέους και τις νέες, επικρατεί πραγματικό σκλαβοπάζαρο. Έτσι, αν υπάρχει ένα σκλαβοπάζαρο στα χωράφια με μετανάστες, στις πόλεις υπάρχει ένα ανάλογο με τη νεολαία -και όχι μόνο- της κάθε πόλης. Η ανυπαρξία οποιασδήποτε στήριξης στον τομέα της γεωργίας σε νέους παραγωγούς και οι αυξημένοι φόροι στα ακίνητα (σπίτια, αποθήκες και χωράφια), δεν αφήνουν και πολλά περιθώρια να ασχολη-

θεί ο κόσμος σοβαρά με τη γεωργία, κι ας λένε στα τηλεοπτικά κανάλια παραμύθια. Πληβείοι και δουλοπάροικοι τείνουν να γίνουν έννοιες συνδεδεμένες όχι μόνο με το παρελθόν αλλά και με το μέλλον. Έτσι, λοιπόν, ο εγκλωβισμός επέρχεται και στην επαρχία: με την ανέχεια, την αδυναμία στις μετακινήσεις, την ανεργία, την εσωστρέφεια που κυριαρχεί στους περισσότερους και στη συνέχεια στο σύνολο μιας τοπικής κοινωνίας, βυθίζοντάς την, αρκετές φορές στο βούρκο του συντηρητισμού και του σκοταδισμού.

Αλήθεια, πάλι, πώς είναι καλύτερα να ζεις σήμερα; Συμφέρει να δουλεύεις ή όχι; Το να μην έχεις φράγκο και να μην μπορείς να βγεις από το σπίτι, αλλά να έχεις και τους λογαριασμούς και τα χαράτσια να σε κυνηγούν, είναι εφιαλτικό. Το να δουλεύεις όμως και όλη μέρα για 500 και 600 ευρώ, δεχόμενος όλη μέρα τις προσβολές και τις απειλές ενός αφεντικού και των ρουφιάνων του γυρνώντας στο σπίτι τη νύχτα και πτώμα στη κούραση, κι αυτό πάλι δεν λέγεται ζωή. Και δεν βγαίνει έτσι η ζωή. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα λοιπόν. Η τρομοκρατία στα κάτεργα της κακοπληρωμένης σκλαβιάς και η μιζέρια της ανεργίας είναι ένα σετ που σκοτώνει την εργατική τάξη μιας κοινωνίας, αν αυτή μείνει αδρανής και παθητική. Ο εξευτελισμός του μεροκάματου και η απειλή της ανεργίας αποτελούν τη μέγγενη στην οποία αφεντικά και κράτος έχουν βάλει τη ζωή μας. Δεν αρκεί να ευελπιστούμε πως θα τη γλιτώσουμε πάντα επειδή δεν είμαστε στο σημείο εκείνο που η μέγγενη σφίγγει όλο και πιο πιεστικά. Είμαστε στο ίδιο σώμα όλοι: ντόπιοι και ξένοι εργάτες, προλετάριοι των πόλεων και μικροί γεωργοί της υπαίθρου.

Μέσα σε αυτήν την κατάσταση, η κρίση και η τρομοκρατία που επιβάλουν -με το αφεντικό στο χώρο δουλειάς, το χαράτσι στο εκκαθαριστικό, τον μπάτσο στο δρόμο και το φασίστα σε κάποια τρύπα που ανοίγει- επιχειρεί να μας οδηγήσει στο να πανικοβληθούμε, να θέσουμε με λάθος τρόπο τα

ερωτήματα και να δώσουμε σπασμωδικές απαντήσεις. Καθιστούν τα πάντα δυστοπίες, προκειμένου να μη μας χωρά ούτε ο τόπος ούτε ο χρόνος, λες και αυτά τα δύο πεδία που συνιστούν την ανθρώπινη κοινωνία και ιστορία είναι δικά τους πράγματα. Ψάχνουμε έτσι όλοι τρόπους διαφυγής: οι νεότεροι συνήθως προς το εξωτερικό και οι μεγαλύτεροι προς τα χωριά. Έτσι επιδιώκουμε να αντιμετωπίσουμε τις δυστοπίες, έτσι επιχειρούμε να τις αποφύγουμε και είναι το μόνο που φαίνεται πως απομένει να κάνουμε.

Όμως αυτό που έχει σημασία είναι να περιορίσουμε αυτές τις δυστοπίες στο χάρτη, να τις συρρικνώσουμε, να κάνουμε τον κοινωνικό τόπο και χρόνο πάλι γόνιμο. Οι δικές μας ανακαλύψεις έχουν να κάνουν με την ανεύρεση των τρόπων που θα καταφέρουν να κάνουν θρύψαλα τη γενικευμένη δυστοπία του σύγχρονου ολοκληρωτισμού και θα ανοίξουν μονοπάτια για την εμφάνιση και επέκταση καλών τόπων (ευτοπιών), τόπων στους οποίους η ζωή θα ανακτήσει την απλότητα και τον πλούτο των συναισθημάτων και των εμπειριών που της αρμόζει. Όμως αυτή η νέα γεωγραφία που καλούμαστε να διαμορφώσουμε, φτιάχνοντας νέους χάρτες και σχίζοντας σε κομμάτια εκείνους που έχουν βασιλεία, κάστρα,

τείχη και δράκους που ξερνάνε φωτιές, δεν είναι υπόθεση μίας καλής πολιτικής λογοτεχνίας, ούτε υπόθεση μεγαλοϊδεατισμού που μένει σε ονειρώξεις και παραμύθια. Η νέα γεωγραφία είναι η γεωγραφία της καθημερινής ζωής, χρησιμοποιώντας εργαλεία που βρίσκονται θαμμένα ακριβώς στο έδαφος που πατάμε. Αυτό το έδαφος μπορεί να είναι η γειτονιά μιας πόλης, η συνοικία ή ακόμα και το στενό μιας μητρόπολης, ένα χωριό ή μία γεωργική έκταση. Οι ευτοπίες που μπορούν να γεννηθούν και γεννιούνται σε κάθε τέτοιο έδαφος δεν μπορεί να είναι νησίδες ελευθερίας αλλά φάροι για την αναζήτησή της, σημεία αναφοράς για όσους αντιστέκονται στις σύγχρονες δυστοπίες και θέτουν επικακτικά την αντιμετώπιση του Κοινωνικού Ζητήματος.

Μην χροντριβούμε. Εμείς οι ευτοπικοί οφείλουμε να ρίχνουμε θεμέλια των ευτοπιών μας στο πιο στέρεο έδαφος που βρίσκουμε, να ενισχύουμε αυτό το έδαφος ακόμα περισσότερο με τα ανάλογα στερωτικά ή οχυρωματικά έργα, να διευρύνουμε τις γόνιμες γαίες ή τσιμεντοκοιλιάδες στις οποίες δρούμε, να γινόμαστε ένα με το εδώ και τώρα επιχειρώντας να το ζήσουμε για να το αλλάξουμε και όχι απλά να το προσπεράσουμε για να περάσει η ζωή μας. Κλειδί στο ξεδίπλωμα αυτής της νέας γεωγραφίας αποτελεί η έννοια της κοινότητας, όχι όμως με την «παραδοσιακή» έννοια αλλά με την πιο κοσμο-πολιτική της εκδοχή. Διαμορφώνοντας κοινότητες δράσης, αγώνα, αλληλοβοήθειας, συνεργασίας, παραγωγής, παιδείας, με δυο λέξεις κοινότητες ζωής, αποκτά νόημα να ζούμε. Διαμορφώνοντας πυρήνες ζωντανούς σε ένα απονεκρωμένο περιβάλλον, μοιάζουμε με εκείνους τους σπόρους ή τις εναπομείναντες ρίζες των δέντρων που μπορούν να αναγεννήσουν ένα καμένο δάσος. Διαμορφώνοντας τη νέα γεωγραφία, ο κάθε τόπος μπορεί να αποτελέσει ελεύθερη χώρα και όχι επικράτεια φόβου και υποταγής.

■ Γ. Ελευθερίου

χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

« ... Αποκηρύσσω τη βία και λυπάμαι για τη δολοφονία του Π. Φύσσα. Δεν είμαι ναζιστής, η Χρυσή Αυγή είχε μόνο κοινοβουλευτική δράση»

Τάδε έφη **Νίκος Μιχαλολιάκος** στην απολογία του στον ανακριτή. 03/10/2013.

> **Σχόλιο:** Σωστά! Ο φύρερ είναι βουδιστής, η Χ.Α. μοναστικό τάγμα και η θβάστικα το σύμβολο καλής τύχης του Βούδα

Επί του πιεστηρίου

Η αιτία που επιτρέπει στους άρπαγες να κάνουν τις «δουλειές» τους, να αυξάνουν τα υπερ-κέρδη τους και να χτίζουν τους βαβυλωνίους πύργους με τους κρεμαστούς κήπους τους πάνω στην έρημο της φτώχειας των πολλών, δεν είναι ούτε ο τάδε ούτε ο δείνα πολιτικός υπάλληλος του συστήματος. Δεν είναι ο «προδότης» πρωθυπουργός ή ο «αντιμνημονιακός» αντιπολιτευόμενος. Είναι το ίδιο το σύστημα που κατασκευάστηκε από και για την αυτοκρατορία του χρήματος και βαφτίστηκε Καπιταλισμός. Αυτό το παινεμένο γαλαζοαίματο πριγκιπόπουλο το υπηρετούν εξίσου άριστα οι «προδότες» και οι «αντιμνημονιακοί». Οι «αντισυστημικοί», οι «συνταγματικοί» και οι αυτοαποκαλούμενοι «διανοούμενοι». Αυτό το σύστημα τους παρακινεί να πατούν επί πτωμάτων, να προωθούν τη delicatessen κουζίνα της ανθρώπινης σάρκας. Ο Καπιταλισμός ενηλικιώνεται από τις κρίσεις του. Και οι κρίσεις του είναι εργαλείο ανακατανομής του πλούτου εν πρώτοις μέσα στο εσωτερικό της αυλής Αυτοκρατορίας. Ενώ,

κατά δεύτερον, πλην όμως κύριον και καιρίον, είναι επίσης εργαλείο υπαγωγής των ανθρώπων σε ολοκληρωτική υποταγή, εξαθλίωση, αργό θάνατο από την απελπισία της ανέχειας ή γρήγορο από το σχοινί της αστικής «δικαιοσύνης». Το ξεχνάμε πάντα και το αφήνουμε να μας προσπερνά σαν τα καλοκαιρινά μελτέμια που καλπάζουν ιππευόντας τα κύματα: Αν ο έρωτας είναι τυφλός, ο λόγος είναι ότι δεν βλέπει τίποτα με τα μάτια της εξουσίας. Αρκείται στην απόλαυση της ευτυχίας. Εκφράζει καλύτερα απ'οτιδήποτε άλλο στον κόσμο του ευνοχισμού τη θέληση για ζωή και την υπέροχη αγριάδα της. Πολλές φορές τον αποκαλούν Αναρχία.

■ Firewater

Η **Απατρίς** είναι εφημερίδα δρόμου που διανέμεται χωρίς αντίτιμο σε 14.000 φύλλα. Για την έκδοση του κάθε φύλλου, αλλά και για να μπορέσουμε να εκδίδουμε την εφημερίδα σε τακτά χρονικά διαστήματα, χρειάζεται να καλύπτεται ένα σημαντικό οικονομικό κόστος. Εφόσον κρίνετε ότι το εγχείρημα αξίζει τον κόπο, η οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας θα ήταν μεγάλη βοήθεια για μας. Η ενίσχυση αυτή είναι βέβαια προαιρετική και ανάλογα με τις δυνατότητες σας.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: apatris.news@gmail.com

Θα βρείτε την ψηφιακή μορφή της εφημερίδας εδώ: http://issuu.com/apatris_news

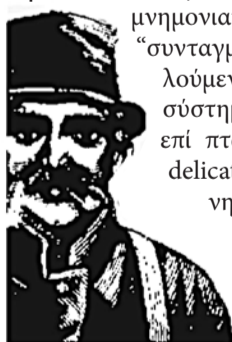
ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris.news@gmail.com

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια,
ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της
εφημερίδας, να συμβάλλετε στη
διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο
κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση,
η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή
περιληπτική ή κατά παράφραση ή
διασκευή απόδοση του
περιεχομένου της εφημερίδας με
οποιοδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό,
μηχανικό, φωτοτυπικό,
ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς
προηγούμενη γραπτή άδεια του
εκδότη.

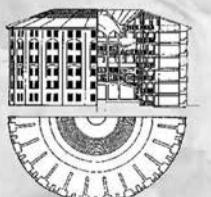
η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:

Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς και
πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.

ΠΑΝΟΠΤΙΚΟΝ

Τετράδιο ολικής αντιπαράθεσης
κυκλοφορεί σε άτακτα χρονικά διαστήματα

για συνδρομή, επικοινωνία:
Τηλ./FAX 2310270399
kdespiniadis@gmail.com
www.panoptikon.gr

Μικρά μεγάλα τοπικά νέα

► Οι «μαύροι» ξενοδοχοϋπάλληλοι.

Δεν πρόκειται φυσικά για ανθρώπους που έχουν καταγωγή από την Αφρική ήπειρο, αλλά για τους σύγχρονους σκλάβους-εργαζόμενους στην Ελλάδα του 21ου αιώνα. Ξενοδοχείο στην Κρήτη, όπως αποδείχτηκε μετά από καταγγελίες των εργαζομένων του, είχε το 96% του προσωπικού του, ανασφάλιστο. Συγκεκριμένα σε σύνολο πενήντα ενός εργαζομένων, οι σαρανταεννέα από αυτούς δούλευαν χωρίς καμία ασφαλιστική εισφορά από τη πλευρά της ιδιοκτησίας, δηλαδή σχεδόν το σύνολο των εργαζομένων του ξενοδοχείου (το οποίο δεν είναι το μόνο και δυστυχώς δεν δημοσιεύτηκε πουθενά για ποιο πρόκειται), ήταν στα χαρτιά «ανύπαρκτο». Η αδήλωτη εργασία αυξάνεται συνεχώς από την αρχή της κρίσης. Από 25% το 2010 και 30% το 2011, έφθασε στα 38,2 το 2012 και 38,4% το πρώτο εξάμηνο του 2013 σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του ΣΕΠΕ. Τα στοιχεία αυτά είναι απλά ενδεικτικά και οι αδήλωτοι εργαζόμενοι είναι σαφώς πολλοί περισσότεροι, αφού οι έλεγχοι στους εργασιακούς χώρους γίνονται μόνο μετά από πληροφορίες ή καταγγελίες. Κατά τα άλλα

μερικοί μεγαλοξενοδοχοί της Κρήτης είναι ένθερμοι οπαδοί της ναζιστικής Χρυσής Αυγής, της οποίας εκδηλώσεις φιλοξενούν κατά καιρούς στα ξενοδοχεία τους (ενδεικτικό είναι το ξενοδοχείο Belvendere στη Χερσόνησο ιδιοκτησίας Σκουλή), αλαλάζοντας: «οι ξένοι μας παίρνουν τις δουλειές και ρίχνουν τα μεροκάματα».

► Ηράκλειο 13/8. Χρυσανγίτες μαχαίρωσαν μετανάστες.

Άγρια επίθεση κατά μεταναστών από χρυσανγίτες, έγινε τα ξημερώματα της Τρίτης 13 Αυγούστου, στο Ηράκλειο της Κρήτης. Η νέα επίθεση φανερώνει το πώς ακριβώς εννοεί την αντιρατσιστική πολιτική (για την οποία υποτίθεται ότι δεσμεύτηκε) ο υπουργός Προστασίας του συστήματος και της Χρυσής Αυγής Νίκος Δένδιας, τη στιγμή που οι ακροδεξιοί δολοφόνοι αλωνίζουν ελεύθεροι και ατιμώρητοι, ενώ τα θύματα δεν μπορούν να απευθυνθούν ούτε στην αστυνομία ούτε στις υπηρεσίες υγείας, από το φόβο της απέλασης.

Δύο έφηβοι μετανάστες, ηλικίας 18 με 20 χρονών, ήταν τα θύματα της θηριωδίας των εθνικιστικών απόβλητων της Χρυσής Αυγής, από ομάδα χρυσανγιτών. Την ίδια μέρα είχε πραγματοποιήσει ωρύτερα συγκέντρωση στα γραφεία της Χρυσής Αυγής στην Αλικαρνασσό, παρουσία του χρυσανγιτή βουλευτή Χρήστου Παππά, για τον ένα χρόνο λειτουργίας του γραφείου.

Πιο συγκεκριμένα, γύρω στις 3 τα ξημερώματα της Τρίτης, οι δύο μετανάστες περπατούσαν στο Γιόφυρο, έξω από το κατάστημα Τζάμπο, για να επιστρέψουν σπίτι τους. Ξαφνικά, εμφανίστηκε ομάδα τουλάχιστον είκοσι μαυροφορεμένων αντρών με πέντε-έξι αυτοκίνητα και δέκα μηχανάκια. Σταμάτησαν, κατέβηκαν από τα οχήματα οι περισσότεροι, και τους έκαναν τη γνωστή ερώτηση: «Από πού είσαι;».

Στην απάντηση «από το Πακιστάν», τρεις χρυσανγίτες έβγαλαν μαχαίρι. Το ένα έκοψε τις φλέβες στον καρπό του μεγαλύτερου μετανάστη, όπως πήγε να αμυνθεί. Το άλλο χάραξε το λαιμό του άλλου, λίγο πάνω από την καρωτίδα, αφήνοντας ουλή τριών εκατοστών. Οι μετανάστες έπεσαν στο έδαφος και οι υπόλοιποι άρχισαν να τους κλωτσούν με μανία, μέχρι που κουράστηκαν και έφυγαν.

Τα θύματα σύρθηκαν μέχρι το διαμέρισμά τους και περίμεναν εκεί μέχρι το απόγευμα της Τρίτης, όταν τους βρήκε τρομοκρατημένους και απελπισμένους ένας φίλος τους. Φοβήθηκαν να πάνε στο νοσοκομείο, γιατί δεν είχαν χαρτιά. Για την αστυνομία, ούτε λόγος. Έγινε κινητοποίηση, βρέθηκε γιατρός που κατέγραψε τα τραύματα στο χέρι και το λαιμό και μώλωπες στα πλευρά από τα χτυπήματα.

Τοπικό κλιμάκιο από ανθρώπους της «Διεθνούς Αμνηστίας» συναντήθηκε μαζί τους και με τη βοήθεια ενός γιατρού περιέθαλψαν πρόχειρα τους τραυματίες, χωρίς να μπορέσει ο γιατρός να ράψει τα τραύματά τους, λόγω του ότι είχαν περάσει πάνω από 24 ώρες από τη στιγμή που μαχαϊρώθηκαν.

Οι ίδιοι άνθρωποι κατήγγειλαν το γεγονός στα κεντρικά της «Διεθνούς Αμνηστίας» η οποία έβγαλε ανακοίνωση με τη καταγγελία συνοδευόμενη με τις φωτογραφίες των τραυμάτων των μεταναστών.

► Ιεράπετρα. Απουσία πελατείας έκλεισε το μαγαζί.

Ο τίτλος της είδησης είναι παραπλανητικός αλλά είναι και αληθινός ταυτόχρονα. Αναφερόμαστε στα γραφεία της ναζιστικής-δολοφονικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής στην Ιεράπετρα. Τα στελέχη της Χρυσής Αυγής στην Ιεράπετρα, ο βιαστής Λυκειάρχης Γιώργος Πετράκης και ο...σερβιτόρος Κρίσ Δασκαλάκης δηλαδή, αποφάσισαν να βάλουν, άρον άρον, λουκέτο στα γραφεία τους.

Μάλιστα την Τετάρτη 11/9, όπως αναφέρουν αστικά ειδησεογραφικά πόρταλ κατέβασαν ακόμα και τις ταμπέλες από τα γραφεία, ενώ όλος ο εξοπλισμός, από γραφεία μέχρι τηλέφωνα και υπολογιστές, μεταφέρθηκε στις εγκαταστάσεις του κόμματος στο Ηρακλείο, στη Νέα Αλικαρνασσό. Στο χέρι του αντιφασιστικού κινήματος είναι μέσα στο επόμενο χρονικό διάστημα, ο εξοπλισμός όχι μόνο των γραφείων της Ιεράπετρας αλλά και του Ηρακλείου και των Χανίων να καταλήξει στις μονάδες ανακύκλωσης και οι χρήστες του εκεί που πραγματικά κατοικούσαν, βαθιά μέσα στις σκουλικότρυπές τους. Φυσικά και οι πηγές είναι μια καλή κατάληξη.

■ Τα υποβρύχια δίκτυα ενέργειας θα παρασύρουν και την Κρήτη στο βυθό

Το 1974 ο Χένρι Κίσινγκερ έλεγε: «Ελέγξτε το πετρέλαιο και θα ελέγχετε τα έθνη. Ελέγξτε το φαγητό και θα ελέγχετε τον κόσμο».

Με τα σημερινά δεδομένα, για να αποδοθεί το ίδιο νόημα θα πρέπει να αντικαταστήσουμε τη λέξη «πετρέλαιο» με τις λέξεις «ενεργειακοί πόροι» και «ενεργειακά δίκτυα».

Σήμερα, ο ιδιαίτερα συγκεντρωμένος σε λίγα χέρια -διεθνώς και σε επίπεδο Ε.Ε.- τομέας της ενέργειας, δεν έχει διλήμματα «καθαρής» και «βρώμικης» ενέργειας. Οι ίδιοι κολοσσοί προωθούν όλα τα είδη ενέργειας, ανάλογα με τη συγκυρία που διαμορφώνεται.

Πολύ περισσότερο, δεν έχει διλήμματα για τους τρόπους που θα χρησιμοποιήσει για να επιβάλει τον έλεγχο του τομέα της ενέργειας. Αν η οικονομία και η πολιτική δεν αρκούν, δε διστάζει να προχωρήσει με τη βία.

Όλα τα παραπάνω δεν είναι θεωρητικά. Είναι αυτό ακριβώς που βιώνουμε σήμερα στην Ανατολική Μεσόγειο, όπου, σε καιρό κρίσης, κάποιος έχουν την πολυτέλεια να διαμορφώνουν με κάθε μέσο την «επόμενη ημέρα», όπως την αντιλαμβάνονται κι όπως τους συμφέρει. Στις γεωπολιτικές αυτές συγκρούσεις, ο τομέας της ενέργειας έχει κυρίαρχη θέση. Ο καθορισμός του «μίγματος ενέργειας» (πυρηνικά, άνθρακας, υδρογονάνθρακες, βΑΠΕ, τώρα και σχιστολιθικό αέριο), οι όροι ελέγχου των πόρων και των δικτύων μεταφοράς με αγωγούς και υποβρύχια καλώδια, περνάνε μέσα από την εξαθλίωση των λαών της Ανατολικής Μεσογείου και κολυμπώντας στο αίμα τους.

Ήδη έχει γίνει ξεκάθαρο ότι η πολιτική για τις ΑΠΕ είναι μια αδιαφανής πολιτική που σχεδιάζεται με βάση τις πρωτοβουλίες της αγοράς και όχι με ορθολογικά κριτήρια και τεχνικοοικονομικά δεδομένα. Κυρίως, όχι με κοινωνικά δεδομένα! Τα όποια αιτήματα για ενημέρωση και συμμετοχή στις αποφάσεις της κοινωνίας και για όλα τα υπόλοιπα θέματα ενέργειας, συναντούν άρνηση, όχι μόνο για τους ίδιους λόγους που συνάντησαν μέχρι σήμερα -περί ελεύθερης αγοράς-, αλλά και για πολλούς άλλους. Ισχυρίζονται ότι ανήκουν στη σφαίρα της εξωτερικής πολιτικής -εννοώντας τις διεθνοποιημένες αγορές- και ότι οι χειρισμοί ανήκουν στους ειδικούς κι ας είναι η κοινωνία που πληρώνει τις συνέπειες.

Τα «διευρωπαϊκά δίκτυα» ενέργειας, που εύκολα εκτείνονται σε μη ευρωπαϊκό χώρο, ανάλογα με τις συμμαχίες που διαμορφώνονται (όπως αγωγός ΤΑΠ, διασύνδεση Ισραήλ - Κύπρος - Ελλάδα μέσω Κρήτης) δεν σχεδιάζονται για να ενώσουν τους λαούς του πλανήτη, αλλά τα συμφέροντα των εκάστοτε συμμάχων, στα πλαίσια μιας παγκοσμιοποίησης του ελέγχου και των κερδών των ομίλων στον τομέα της ενέργειας.

Ποια διασύνδεση;

Το μπλακ άουτ στη Σαντορίνη τον περασμένο Αύγουστο, ήταν μόνο η αφορμή για να θυμηθούν να προωθήσουν τις

διασυνδέσεις. Η περίπτωση όμως της διασύνδεσης της Κρήτης, πέρα από τις ομοιότητες που έχει με τη διασύνδεση των Κυκλάδων (στήριξη των νησιών με μονάδες βάσης από το ηπειρωτικό σύστημα με αντάλλαγμα την υπερφόρτωση τους με βΑΠΕ), περιέχει κι άλλες παραμέτρους που αφήνουν έκθετη την Κρήτη και σ' άλλους κινδύνους. Αυτό οφείλεται κυρίως στην ύπαρξη της Νατοϊκής βάσης στη Σούδα αλλά και στην προοπτική εξόρυξης υδρογονανθράκων, τις «υποστηρικτικές» δραστηριότητες που θα αναζητηθούν σε χερσαίους χώρους του νότου του νησιού, όπου -συν τοις άλλοις- έχουν αποτυπωθεί στους χάρτες και «οικόπεδα» εξόρυξης.

Για τη διασύνδεση της Κρήτης, προβάλλεται, για «λαϊκή κατανάλωση», το επιχείρημα της ανεξάρτητης από το πετρέλαιο και της απαλλαγής της κοινωνίας από το κόστος Υπηρεσιών Κοινής Ωφέλειας (ΥΚΩ), που πληρώνει στους λογαριασμούς του ρεύματος. Αυτά δεν ισχύουν όπως σαφώς διευκρινίζει ο Ανεξάρτητος Διαχειριστής Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας (ΑΔΜΗΕ) στις παρατηρήσεις που έγιναν για το Δεκαετές Πρόγραμμα Ανάπτυξης Συστήματος Μεταφοράς (2014-23): «Η διασύνδεση των νησιών με το ηπειρωτικό Σύστημα οδηγεί πράγματι σε σημαντική εξοικονόμηση ΥΚΩ λόγω της διαφοράς κόστους μεταξύ της παραγόμενης ενέργειας από πετρελαϊκές μονάδες και αυτής στο Διασυνδεδεμένο Σύστημα. Σε καμία περίπτωση όμως δεν επιτυγχάνεται «μηδενισμός» των ΥΚΩ και τούτο για τους πιο κάτω λόγους: (α) Μετά τη διασύνδεση ενός νησιωτικού συμπλέγματος δεν είναι δυνατόν να αποζηλωθεί η συμβατική ισχύς. Ένα σημαντικό μέρος αυτής πρέπει να παραμείνει για λόγους ασφάλειας τροφοδότησης...».

Εξ άλλου, το μόνο βέβαιο είναι, ότι το κόστος του ρεύματος θα αυξηθεί και στο ηπειρωτικό σύστημα και στα νησιά, λόγω της απελευθέρωσης της αγοράς ενέργειας. Η εξαγγελία για τη διασύνδεση της Κρήτης μέσω κοινοτικών προγραμμάτων και μέσω Συμπράξεων Δημόσιου Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ), αλλά και με διεθνή διαγωνισμό είναι απόλυτα ασαφής.

Η εξαγγελία αναφέρεται στη διασύνδεση Ισραήλ - Κύπρος - Ελλάδα μέσω Κρήτης που έχει ενταχθεί στα Διευρωπαϊκά

Δίκτυα, χωρίς ποτέ να εξηγηθεί πως αυτή η διασύνδεση θα επηρεάσει την Κρήτη και τα υπόλοιπα σχέδια διασύνδεσης.

Είναι πολλά τα καλώδια και πολλοί οι ενδιαφερόμενοι μηνστήρες.

Πέρα από το καλώδιο Ισραήλ - Κύπρος - Ελλάδα, υπάρχει ο προγραμματισμός του Ανεξάρτητου Διαχειριστή Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας (ΑΔΜΗΕ) ότι ο ίδιος θα αναλάβει τη διασύνδεση. Στο μεταξύ, ο ίδιος ο ΑΔΜΗΕ -ακόμη θυγατρική της ΔΕΗ- οδεύει προς ιδιωτικοποίηση μέσω ΤΑΙΠΕΔ, την ίδια στιγμή που στο Βερολίνο και το Αμβούργο η κοινωνία αγωνίζεται για να επανακρατικοποιηθούν τα ενεργειακά δίκτυα, έχοντας διαπιστώσει ότι η ιδιωτικοποίηση ανεβάει το κόστος της ενέργειας και η Ιρλανδία εγκαταλείπει την πώληση της κρατικής εταιρείας ηλεκτρισμού που ζητούσε η «δική της» τρόικα.

Παράλληλα είναι γνωστό σε όλους, ότι έχουν ενταχθεί στο φαστ τρακ τα σχέδια δύο εταιρειών για να κατασκευάσουν καθεμία, αιολικούς σταθμούς πάνω από 1000 MW και ότι οι ίδιες αναλαμβάνουν το κόστος της διασύνδεσης. Ανάλογο σχέδιο υπάρχει και από την Παγκρήτια Τράπεζα με φωτοβολταϊκούς σταθμούς.

Σε κάθε περίπτωση, επειδή το πρόβλημα δεν είναι ποιός ακριβώς θα κατασκευάσει τη διασύνδεση αλλά ποιες θα είναι οι συνέπειες για την Κρήτη, τονίζουμε ότι:

Δεν πρόκειται να μπούμε στη διαδικασία να διαλέξουμε πόσα, ποια και από ποιους, καλώδια θα διασυνδεθούν με την Κρήτη. Δεν θα επιτρέψουμε κανένα καλώδιο, που θα ανοίξει ντε φάκτο, τον ασκό των βΑΠΕ, της καταστροφής και του ξεπουλήματος στο νησί μας.

Δε θα φάμε το παραμύθι ότι θα απαλλαγεί η κοινωνία από τις αυξήσεις στους λογαριασμούς του ρεύματος, ούτε ότι θα κλείσουν οι πετρελαϊκές μονάδες στην Κρήτη.

Δε δεχόμαστε αέναες επενδύσεις στον τομέα της ενέργειας, που ενώ δεν είναι αναγκαίες, χρηματοδοτούνται με πόρους «ανάπτυξης» -που κι αυτούς τους πληρώνουμε- ενώ θα μπορούσαν να διατεθούν σε άλλους τομείς που έχει ανάγκη ο τόπος.

Δε θα δεχθούμε η Κρήτη, από μοναδικό στον κόσμο νησί για την βιοποικιλότητα και τη φυσική του ομορφιά, που γέννησε έναν από τους σημαντικότερους πολιτισμούς του κόσμου, να μετατραπεί σε μια ΑΠΕ-ραντη βιομηχανική ζώνη παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και σε ένα αβύθιστο αεροπλανοφόρο που θα αποθηκεύει και θα μεταφέρει τα ενεργειακά αποθέματα της Ανατολικής Μεσογείου σε όλο τον κόσμο!

■ Παγκρήτιο Δίκτυο Αγώνα Κατά Των Βιομηχανικών ΑΠΕ

padayagobape@gmail.com

<https://sites.google.com/site/pagkritiodyktoagonakataavape>

Έτσι εμείς μοιρολογούμε τους νεκρούς μας - αφιερωμένο στον Παύλο Φ.

Τους νεκρούς μας
εμείς τους τιμάμε

Τους νεκρούς μας
εμείς τους μοιρολογούμε
με το δικό μας τρόπο

και δεν τους ξεχνάμε ποτέ

όσα χρόνια κι αν περάσουν
γιατί έχουμε μνήμη

γιατί η μνήμη των νεκρών μας
είναι φτερά στα πόδια μας
και χτυποκάρδι για περισσότερο αγώνα
στις καρδιές μας

Οι δικοί μας νεκροί είναι
απ' όλα τα μέρη του κόσμου
δίχως να μας νοιάζει
το χρώμα τους, η καταγωγή τους, η γλώσσα που μιλάνε...

και είναι
όλοι εκείνοι που κρατήθηκαν άνθρωποι

και πέθαναν όρθιοι

Οι δικοί μας νεκροί
γυναίκες και άντρες
είναι άνθρωποι
δίκαιοι και ανιδιοτελείς

Γι αυτό
και όταν χάνουμε έναν απ' αυτούς
ξεχνάμε χιλιάδες στους δρόμους

Τα δικά μας μοιρολόγια

είναι καλέσματα σε αγώνα

είναι συνθήματα στους τοίχους
είναι το χέρι που απλώνουμε στο διπλανό μας
που βρίσκεται πεταμένος κάτω από τα πογκρόμ των μπάτσων
είναι το νερό που του πλένουμε τα μάτια που κείναι από τα
δακρυγόνα
είναι οι φωνές μας που ουρλιάζουν για την αδικία

Τους νεκρούς μας, εμείς
τους τιμάμε
με περισσότερο αγώνα
με περισσότερη ανθρωπιά
με περισσότερη μνήμη
με περισσότερη λευτεριά

Έτσι εμείς
μοιρολογούμε τους νεκρούς μας.

N.N

Μαρτυρία από τον σύντροφο που έχασε το μάτι του

Κατά τη διάρκεια αντιφασιστικής πορείας που πραγματοποιήθηκε στο Κερατσίνι στις 18/9 με αφορμή τη δολοφονία του 34χρονου Παύλου Φύσσα, ένας διαδηλωτής δέχθηκε ευθεία βολή δακρυγόνου από τα ΜΑΤ και έχασε την όραση από το δεξί του μάτι. Μας έστειλε το παρακάτω κείμενο.

Πρωί Τετάρτης 18/9 μαθαίνω για τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα. Τα ίδιο απόγευμα αποφασίζω να πάω εκεί που σκοτώθηκε, επειδή δεν μπορώ να δεχτώ μια κοινωνία να αφομοιώνει το θάνατο ενός νέου ανθρώπου, όπως έκανε σε τόσες περιπτώσεις θυμάτων του κράτους και του παρακράτους. Στις 18.00 βρέθηκα την Π. Τσαλδάρη, απ' όπου ξεκίνησε λίγο αργότερα η πορεία. Αφού έστριψε αριστερά στη Γρ. Λαμπράκη, τρία - τέσσερα στενά πιο κάτω τα ΜΑΤ αποφάσισαν να κόψουν την πορεία στη μέση. Επιτεθήκαν λοιπόν στη διαδήλωση με χημικά και κρότου λάμψης μαζί με δελτάδες που βάραγαν στα τυφλά. Ο κόσμος προσπάθησε να κρατήσει τη γραμμή του και να αμυνθεί. Κάποια στιγμή έγινε απόπειρα να πάρουμε απ' τα χεριά δελτάδων ένα παιδί. Όχι μόνο για το αναίτιο της σύλληψης, αλλά και επειδή τους συλληφθέντες τους χτυπάνε παρόλο που τους είχαν ακινητοποιήσει.

Οι διαδηλωτές συσπειρώθηκαν σαφώς πιο οργισμένοι μετά από τις επιθέσεις που δέχτηκαν. Τα ματ που είχαν παραταχθεί ο ένας πίσω

απ' τον άλλον (στη Γρηγορίου Λαμπράκη) συνέχισαν με ευθείες βολές κρότου λάμψης και χημικών (ακόμα και πλαστικές σφαίρες). Παράλληλα εμφανίστηκαν δίπλα στους μπάτσους και φασίστες που βρίζανε και πέταγαν πέτρες στους διαδηλωτές. (Είναι οι ίδιοι που τα καθεστωτικά τους βάφτισαν αγανακτισμένους πολίτες.)

Γύρω στις 20.00, ένας διαδηλωτής μου φωνάζει «πρόσεχε φίλε σε σημαδεύουν». Γυρίζοντας βλέπω έναν ματατζή που είχε βγει απ' τη σειρά, γονατιστό να με σημαδεύει, και αμέσως μετά νιώθω το χτύπημα. Ένα ασφυξιογόνο πέφτει στο δεξί μου μάτι και κατόπιν σκάει μέσα σ' αυτό. Εκείνη τη στιγμή πήγα να πέσω, αλλά στάθηκα στα πόδια μου και κινήθηκα προς τα πίσω, ώσπου το πρόσωπο μου καλύφτηκε από αίματα και δεν έβλεπα τίποτα. Ακούω τη φωνή μιας γυναίκας να λέει: «Το είδα το παιδί. Το σημάδεψαν και το σκότωσαν. Είναι δολοφονία.» Τότε με πιάνουν απ' τους ώμους σύντροφοι και με πάνε πιο πίσω, όπου ακουγόταν σειρήνα ασθενοφόρου. Προσπαθήσαμε να το σταματήσουμε 2-3 φορές, μέχρι να αντιληφθούν οι άνθρωποι του ΕΚΑΒ ότι υπήρχε τραυματίας, οπότε επιβίβαστηκα και διακομίστηκα στο Τζάνειο. Εκεί μπήκα εσπευσμένα στο χειρουργείο για 3,5 ώρες, διότι το μάτι είχε καταστραφεί σχεδόν ολοσχερώς.

Την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο έχω βγει από το δεύτερο χειρουργείο για την αποκατάσταση του βολβού, αν και η όραση απ' το δεξί μάτι έχει χαθεί κατά 90-95%. Το

ηθικό μου δεν κάμπτεται και δεν μετανιώνω ούτε για τον τραυματισμό ούτε για τίποτα. Είμαι αναρχικός και υπέρμαχος του μαχητικού αντιφασισμού. Κατέβηκα συνειδητά στο δρόμο μόλις έμαθα για τη δολοφονία του παιδιού.

Οποίος αγωνίζεται με το κεφάλι ψηλά θα τρώει ένα ασφυξιογόνο ή μια κρότου λάμψη για να το κατεβάσει. Να μην το κατεβάσει κανένας και θα τους νικήσουμε.

Μπορεί να έχασα την όραση μου από το δεξί μου μάτι αλλά πλέον βλέπω πεντακάθαρα. Μέσα από τα μάτια των φυλακισμένων αναρχικών αγωνιστών, μέσα από τα μάτια των εξεγερμένων της Χαλκιδικής, μέσα από τα μάτια όσων διεκδικούν τους αυτοοργανωμένους χώρους και τις καταλήψεις. Μέσα από τα μάτια αυτών που κατεβαίνουν στους δρόμους διψώντας για ελευθερία.

Την αλληλεγγύη μου σε όλους
Τίποτα δεν τέλειωσε

Η Χρυσή Αυγή και οι εξ αριστερών θεωρίες συνωμοσίας

Τις τελευταίες μέρες μετά τις συλλήψεις της ηγεσίας της ναζιστικής Χρυσής Αυγής, είδαν το φως της δημοσιότητας κυρίως στα κοινωνικά δίκτυα αλλά και σε ιστότοπους, διάφορες θεωρίες συνωμοσίας προερχόμενες από Αριστερούς σχολιαστές σχετικά με το γιατί το κράτος αποφάσισε "ξαφνικά" να χτυπήσει της Χρυσή Αυγή. Σε αρκετές από αυτές αναπτύχθηκαν ακόμη και αμιγώς ακροδεξιά "επιχειρήματα", όπως ότι πίσω από τις συλλήψεις κρύβεται ο ... παγκόσμιος Εβραϊκός Σιωνιστικός δάκτυλος και ότι οι συλλήψεις ήταν αποτέλεσμα δικής του πίεσης ώστε η Ελλάδα να απολέσει ακόμη και την εθνική της κυριαρχία (!) Ακόμη, σύμφωνα με κάποιους άλλους (πάλι Αριστερούς) η μερική (γιατί όντως μερική είναι) δίωξη της ΧΑ, οφείλεται:

- 1) στο ότι στις δημοσκοπήσεις του Σεπτεμβρίου, ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν μία μονάδα μπροστά από τη Νέα Δημοκρατία και η Χρυσή Αυγή, μάζευε τα απολωλότα δεξιά πρόβατα στο δικό της μαντρί
- 2) στο ότι οι Οι Ευρωπαίοι προειδοποιούσαν και απαιτούσαν από την κυβέρνηση να πάρει μέτρα και να αντιμετωπίσει τους ναζιστές
- 3) στο ότι Ευρωπαίοι αξιωματούχοι απειλήσαν να ακυρωθεί η ελληνική προεδρία της Ε.Ε.

Σε όλα αυτά τα σχόλια και "σπουδαίες" αναλύσεις, δεν υπάρχει ούτε μια γραμμή, ούτε μια αναφορά, ούτε μία λέξη συμπάθειας ή αναγνώρισης στους ανθρώπους που εδώ και τόσα χρόνια, ρίσκαραν με ούλο το κόστος και τη ζωή τους ορθώνοντας τα κορμιά τους, (και συνεχίζουν να το κάνουν) σαν τείχος αντίστασης και αγώνα στο ναζισμό, στους τόπους εργασίας, στα σχολεία, στα γήπεδα, στους δρόμους και στις γειτονιές..

Αντί κάποιου άλλου σχολιασμού παραθέτω αυτούσια την απάντηση μιας καλής συντρόφισσας και φίλης προς όλους αυτούς, όπως δημοσιεύτηκε σε ένα "κοινωνικό δίκτυο":

Όσοι αριστεροί αποδίδουν την εξάρθρωση της ΧΑ σε Ευρωπαϊκή, αμερικάνικη, σιωνιστική παρέμβαση.

Σε όσους αποδίδουν την εξάρθρωση της σε πιρουνέτα της κυβέρνησης ή σε σχέδιο της να κυνηγήσει την αριστερά.

Σε όσους μουρμουράνε εδώ και μέρες, ένα έχω να πω: Απαξιώνετε και ντροπιάζετε τον αγώνα χιλιάδων αντιφασιστών σ' αυτό τον τόπο αγνοώντας τη δική τους δύναμη και συνεισφορά στον αγώνα αυτό. Αγνοείτε προκλητικά τους αντιφασίστες του δρόμου, τους αντιφασίστες της γειτονιάς τους, τους αντιφασίστες δασκαλούς που κυνηγιούνται δύο χρόνια τώρα, αυτούς που εκτέθηκαν και εκτίθενται κάθε μέρα, στο τόπο της δουλειάς τους, στο μέρος που ζουν.

Στην ουσία, με τις συνωμοσιολογίες σας, κρίνετε ως άχρηστο τον όποιο αγώνα έδωσαν και δίνουν άνθρωποι όχι μόνο εδώ αλλά και στο εξωτερικό. Αχρηστεύετε τη συνεισφορά των ξένων ΜΜΕ στην ναζιστοκρατία, τις καταγγελίες ξένων τουριστών που δάρθηκαν απ την αστυνομία ή τους ναζίδες. Ακόμα και σ αυτό το ταπεινό διαδίκτυο έχουν δοθεί μάχες. Κάποιοι θαρρητά μίλησαν αντιφασιστικά, στοχοποιήθηκαν, κινδύνεψαν.

Τέλος, ντροπιάζετε με τις θεωρίες σας τους ανθρώπους που το αίμα τους χύθηκε απ τους ναζι στην Ελλάδα, σαν να λέτε ότι έπεσε τζάμπα σε ένα βόθρο.

Η άποψη ότι όλα είναι προδιαγεγραμμένα από αλλού είναι ίδιον ανθρώπων χειραγωγημένων, δειλών, γελώτων.

Τη ζωή την αλλάζουμε κάθε μέρα.

Με τις λέξεις, τις κραυγές μας και τις πράξεις μας.

Έστω κι αν φαίνονται με την πρώτη ματιά μάταιες.

Τίποτα δεν είναι μάταιο. Και τίποτα δεν είναι στημένο αν δεν θέλουμε να το αποδεχτούμε.

Ιδού πεδίο δόξης λαμπρόν.

όχι κλάματα, όχι θεωρίες, όχι μιζέρια αλλά Λόγος και Πράξη.

Η θρασύδειλη επίθεση ενάντια στους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους συνεχίζεται

Το ανακοίνωσαν και στα media ότι ο νόμος και η τάξη θα επιβληθεί. Αυτό που εννοούν φυσικά είναι ότι θα χρησιμοποιήσουν ότι μέσα τους είναι διαθέσιμα για να τρομοκρατήσουν να απειλήσουν και να υποτάξουν οτιδήποτε είναι εχθρικό και επικίνδυνο για τα συμφέροντα τους. Φυσικά αυτή η επιδίωξη εναντίον του αναρχικού και καταληψιακού κινήματος πέφτει στο κενό.

Κανένα κτίριο όμως από αυτά δεν έχει χαθεί οριστικά. Κανένας κοινωνικός χώρος δεν είναι μόνο τα ντουβάρια. Είναι πρωτίστως οι άνθρωποι και οι κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις που τους συνδέουν. Όσοι νομίζουν λοιπόν ότι μπορούν να επαναφέρουν το πρότερο καθεστώς εγκατάλειψης και φθοράς δεκαετιών αυτών των κτιρίων για να παίξουν

το προπαγανδιστικό χαρτί της «αξιοποίησης δημόσιας περιουσίας» είναι βαθιά γελασμένοι.

Είμαστε συσπειρωμένοι και αποφασισμένοι να απαντήσουμε όπως απαιτούν οι καιροί στις συνεχείς επιχειρήσεις των «νόμιμων και ηθικών» προπαγανδιστών που έχουν δημιουργήσει ασφυξία σε μια εν βρασμό κοινωνία. Η αλαζονεία της εξουσίας είναι και αυτή που θα την θάψει. Το ζήτημα είναι πως θα καταφέρει η κοινωνία να μην καταπλακωθεί από τα συντρίμια που θα φέρει αυτή η κατάρρευση.

Ο αρχιγκαμπελίσκος Δένδιας και η κρατική και παρακρατική συμμορία του καθώς και οι πρόθυμοι παρατρεχάμενοι τους ένα πράγμα πρέπει να γνωρίζουν,

Μετά λοιπόν την εισβολή των μπάτσων στο Α.Π.Θ. και το Ε.Μ.Π στα μέσα του Αυγούστου, μετά τις εκκενώσεις των 3 καταλήψεων της Πάτρας (Παράρτημα, Μαραγκοπούλειο, αυτοδιαχειριζόμενο στέκι ΤΕΙ) και της κατάληψης της Βαλβείου στο Μεσολόγγι, το θέαμα της «ευταξίας και του νόμου» συνεχίζει το έργο του με με επόμενο σταθμό τα Πάννενα, εκκελώνοντας και την κατάληψη Αντιβίωση στις 29 Αυγούστου καθώς και την κατάληψη Ορφανοτροφείου στην Θεσσαλονίκη.

Εκμεταλλεμένοι τους βραδείς ρυθμούς του καλοκαιριού επιχειρούν να δημιουργήσουν τετελεσμένα γεγονότα εκ του ασφαλούς, στα κλεφτά, με στρατιές αστυνομικών δυνάμεων και με την επικουρική στήριξη διαφόρων κρατικών φορέων.

Οι μέρες ασυδοσίας τους είναι μετρημένες
Όποιο χέρι σηκώνεται εναντίον των δομών κοινωνικής αντίστασης θα κόβεται

* Κοινό κείμενο που μοιράστηκε στις 5/9/13 στα πλαίσια του πανελλαδικού συντονισμού δράσεων με αφορμή τις εκκενώσεις των καταλήψεων

Ελλάδα 2013, Κόστος ανθρώπινης ζωής: € 1.40

Με αυτό τον κυνικό τίτλο περιγράφεται η κατάντια στην οποία έχει περιέλθει η ελληνική κοινωνία και ειδικότερα τα όλο και πολυπληθέστερα χαμηλά οικονομικό-κοινωνικά στρώματα. Η δολοφονία του 19χρονου Θανάση Καναούτη για ένα εισιτήριο δεν είναι ένα τυχαίο ή μεμονωμένο γεγονός, αλλά η αποκορύφωση της άγριας επίθεσης που η κυβέρνηση και η πλουτοκρατία έχει εξαπολύσει στα δικαιώματα και κεκτημένα μας. Επίθεση με την πλέον χλιοειπωμένη πρόφαση της κρίσης και της χρεοκοπίας.

βολει έναν άλλο Παναγιώτη επειδή δεν είχε τα λεφτά να πληρώσει το αντίτιμο για τις παροχές στα επείγοντα περιστατικά. Το κράτος πρόνοιας ήταν ιστορικά μία παραχώρηση (προϊόν συμβιβασμού) του μεγάλου κεφαλαίου προς την εργατική τάξη για να ανακόψει την πορεία της προς την κοινωνική επανάσταση. Παραχώρηση βέβαια που ταυτόχρονα εξυπηρετούσε και τις ανάγκες του για μία πιο αποδοτική αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης και της κατανάλωσης των παραγομένων προϊόντων. Αυτό έχει αντικατασταθεί από ένα κράτος ασφάλειας - αυταρχισμού και την θέση των παροχών έχουν πάρει τα γκλοπ των ΜΑΤ, οι τσαμπουκάδες των σεκουριτάδων και τα μαχαίρια των χρυσαυγιτών. Υπάρχει κάποιος λόγος πλέον να είμαστε εφησυχασμένοι, πράοι και συντετοί; Και όπως πριν από έναν αιώνα είχε δηλώσει ο ριζοσπάστης συνδικαλιστής, Joe Hill, μετανάστης στην χώρα της επαγγελίας πριν την εκτέλεση του: «Μην χάνεται λεπτό στα μοιρολόγια, οργανωθείτε!»

Ας μην μας πιάνουν κορόιδα. Η μετακίνηση εντός μιας πόλης με τεράστιες αποστάσεις (μητρόπολη) δεν είναι κάποια πολυτελής υπηρεσία ή απόλαυση (όπως τα κόττερα και οι πσίινες των μεγαλοαφεντικών) για την οποία είμαστε υποχρεωμένοι να πληρώνουμε. Οι τερατουπόλεις, οι δρόμοι και τα μέσα μαζικής μεταφοράς κατασκευάστηκαν από εργαζόμενους για να εξυπηρετήσουν κυρίως τις ανάγκες του κεφαλαίου για παραγωγή και κατανάλωση. Έτσι λοιπόν έχουμε φτάσει στο σημείο για μία υπηρεσία που είναι οργανική για την λειτουργία και την κερδοφορία του κεφαλαίου, όχι μόνο να την πληρώνουμε αλλά και να μας δολοφονούν όταν εμείς και η οικογένεια μας είμαστε άνεργοι και δεν μας περισσεύει το αντίτιμο.

Αυτή η επίθεση είναι παράλληλη και με άλλες περικοπές που γίνονται σε θεμελιώδη δικαιώματά μας, όπως η υγεία (το να είμαστε υγιείς για να μπορούμε να τους βγάσουμε κέρδος) και η εκπαίδευση (για να μπορούμε να ψηφίζουμε τις αηδίες τους και να έχουμε τεχνογνωσία όταν παράγουμε). Το μόνο που απομένει να δούμε είναι κάποιοι σεκουριτάδες σε νοσοκομείο να πυρο-

Να οργανώσουμε την απερίθρησή μας που θα σαρώσει το σύστημα τους και θα βάζει παράλληλα τα θεμέλια για μία κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση από άνθρωπο σε άνθρωπο.

Διόνυσος ο Ελευθέριος των Πανθήρων ο Ιππέες

Έρημα χωριά

“Τα παιδιά κάτω στον κάμπο κυνηγάνε τους αστούς, πετσοκόβουν τα κεφάλια από εχθρούς και από πιστούς”
(Μάνος Χατζιδάκις)

Χωριά τα οποία δεν υπήρχαν στους χάρτες κάθε περιοχής και δεν τα γνώριζαν παρά μόνο οι περιηγητές και οι κτηνοτρόφοι που πηγαινοφέρνουν τα ζώα τους, πλέον κατοικούνται από μεγαλοαστούς που βγαίνουν να «ξεσκάσουν» στην εξοχή. Εκεί όπου μέχρι πριν μια δεκαετία, ετία μόνο καρακάξες έφτιαχναν φωλιές, τώρα παρκάρουν πανάκριβα 4x4 ενώ οι ιδιοκτήτες τους ακόμη και εν μέσω της οικονομικής κρίσης πραγματοποιούν ολέθριες αναπλάσεις.

Μετά το πηγμένο πια Πήλιο και την ορεινή Πιερία, σειρά στη Θεσσαλία πήραν οι λίμνες (Πλαστήρας, Κάρλα, Νεζερός) καθώς και παντελώς άγνωστα χωριά σε ελάχιστα ή καθόλου δημοφιλείς περιοχές, τα οποία και δέχτηκαν την επίθεση των κορακιών του χρήματος. Εγκαταλελειμμένα τουρκοχώρια που δεν είχε πατήσει άνθρωπος για δεκαετίες και οικισμοί με τρίπατα ερειπωμένα αρχοντικά που ανήκαν σε τούρκους ή έλληνες τσιφλικάδες αποκτήθηκαν από τους σύγχρονους κοτζαμπάκηδες του κράτους. Αστοί ή όχι αποκτούν εκτάσεις γόνιμες και ποτιστικές και «φυτεύουν» πανάκριβα φωτοβολταϊκά συστήματα.

Όμως οι νέοι αγοραστές δεν αποκτούν αυτές τις ιδιοκτησίες αναίμακτα. Για να αποκτήσεις ένα παλιό σπίτι, να το ανακαινίσεις ριζικά και να προσθέσεις συστήματα ασφαλείας και άλλα ωραία, χρειάζονται πολλά φράγκα. Για να εγκαταστήσεις δίπλα στο πέτρινο αρχοντικό και ένα φωτοβολταϊκό πάρκο χρειάζονται αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ. Κανείς δεν έχει, ούτε μπορεί να βρει τόσα λεφτά δουλεύοντας ένα «τίμιο» οκτώωρο ούτε πριν και ούτε μετά την κρίση. Τα χωριά αυτά, ορεινά κυρίως αλλά και πεδινά, δεν ερήμωσαν εξαιτίας μιας επιδημικής και ανεξήγητης αστυφιλίας που έπεσε από τον ουρανό, όπως προσπαθούν να μας πείσουν διάφοροι αστοί ιστορικοί. Αντίθετα, αρκετοί πληθυσμοί, έως και την έναρξη του εμφυλίου, είχαν προσαρμόσει το βίο τους σε κοινοτικές πρακτικές έχοντας αυτάρκεια και αυτονομία ενώ παράλληλα προοδεύανε στην τέχνη και τα γράμματα. Ωστόσο το κράτος και η αγορά κατάφεραν να εκδιώξουν τους κατοίκους προς τις πόλεις.

Μια ματιά στην ιστορία και τον πολιτικό χρωματισμό αυτών των χωριών είναι αποκαλυπτική. Το κράτος και το παρακράτος, με την τρομοκρατία που άσκησαν κατά τη διάρκεια του δεύτερου αντάρτικου και των δεκαετιών που ακολούθησαν ανάγκασαν χιλιάδες αριστερές οικογένειες, συμπαθούντες και «συνοδοιπόρους» να πάρουν το δρόμο για τις τσιμεντουπόλεις της καρμανλικής αντιπαροχής, για να χαθούν στην πολυκοσμία, αλλά και να χάσουν πολλά από τα καλύτερα χαρακτηριστικά τους.

Η επικράτηση της οικονομίας της αγοράς οριστικοποίησε τη μετοίκηση. Η αγροτική

και ευρύτερη οικονομική αναδιάρθρωση που ακολούθησε την ταραγμένη δεκαετία του '40, απαγόρευσε στους περισσότερους κατοίκους των μικρών κοινοτήτων να ζουν από της μικρής κλίμακας οικονομικές δραστηριότητες που ασκούσαν μέχρι τότε. Με κορύφωση τη δεκαετία του '60, η γεωργική, κτηνοτροφική αλλά και βιοτεχνική παράδοση της ελλαδικής υπαίθρου δέχτηκε ανεπανόρθωτα πλήγματα, ως αποτέλεσμα της καθεστωτικής πολιτικής. Μιας πολιτικής ωστόσο που επικροτήθηκε και από τη ρεφορμιστική αριστερά που ουσιαστικά πανηγύριζε για την αλματώδη μείωση του πληθυσμού της υπαίθρου και αποθέωνε την αστική κουλτούρα και τον τρόπο ζωής στις πόλεις. Οι πιο πολλές κοινότητες σταδιακά διαλύθηκαν και μόνο μερικοί ηλικιωμένοι παρέμειναν σ' αυτές, για να σβήσουν μαζί τους, άδικα αλλά με αξιοπρέπεια.

Εδώ και μερικά χρόνια, κράτος και αγορά επέστρεψαν στο φυσικό χώρο των έρημων (αλλά όχι νεκρών) κοινοτήτων για να συλήσουν κι αυτή τους τη μνήμη ακόμη. Η αλλαγή σε καποδιστριακούς και στη συνέχεια σε καλλικρατικούς δήμους αφαιρέσει από τις κοινότητες και την ελάχιστη πολιτική αυτονομία που εν δυνάμει διέθεταν. Παράλληλα η ενθάρρυνση επενδύσεων «εναλλακτικού» τουρισμού και παρεμφερών εγχειρημάτων έστρεψε το ενδιαφέρον μακριά από οποιαδήποτε αυτόνομη και συλλογική οικονομική δραστηριότητα. Κάθε ίχνος κοινότητας χάνεται ενώ παράλληλα αναπτύσσεται ένα καρκίνωμα εξοχικών κατοικιών και τουριστικών μονάδων. Απ' τη μία ανακαινίσεις, αμφιλεγόμενος σεβασμός της τοπικής αρχιτεκτονικής, γκαζόν, μπετόν, ψηλοί φράχτες, γκαραζόπορτες, συναγερμοί και κάμερες για τις ακριβές ατομικότητες των (λίγων) νέων κατοίκων, κι απ' την άλλη «παραδοσιακά» καφενεία, ταβέρνες και ξενώνες για τους σαφώς κατώτερης οικονομικής τάξης (πολλούς) τουρίστες. Κοινό στοιχείο και των δύο, η αναίτηση ενός απολιτίκου και αντικοινωνικού «ευ ζην», μέσα από τον οικότουρισμό, τα βιολογικά προϊόντα, το εναλλακτικό life-style.

Αρκετά όμως. Καιρός να μπει φρένο σ' αυτό το χάλι. Ας μη ξεχνάμε ότι τα πλούτη τους είναι το αίμα μας. Οφείλουμε να αντισταθούμε μαχητικά σ' αυτή την επέλαση. Να επαναδιεκδικήσουμε και να προασπίσουμε τα χαμένα εδάφη, αγωνιζόμενοι για την κοινοτιστική αναγέννηση: τη φυσική, πολιτική και οικονομική αποκέντρωση των κοινοτήτων, που περνά βέβαια μέσα από τη διάλυση του κράτους και της οικονομίας της αγοράς. Να στείλουμε τους φραγκάτους «μερακλήδες», νεόπλουτους ή όχι, πίσω στα ακριβά προάστια των μεγαλουπόλεων και να τους αφήσουμε να υψώσουν εκεί μαζί με το σύστημα που τους θρέφει.

Να ανοίξουμε τα μονοπάτια και τους δρόμους, ώστε κάποια στιγμή να ανεμίσουν ξανά στα έρημα χωριά οι σημαίες της λευτεριάς.

■ Θεσσαλονίκη 2013: Μάνες διώκονται επειδή γέννησαν στο σπίτι τους!

Η επιλογή κάποιων γονέων να γενήσουν στο σπίτι τους με τη βοήθεια μαιάς και ειδικών γιατρών, είναι μία επιλογή που διώκεται. Όντως, στη Θεσσαλονίκη, μετά από μήνυση του Συλλόγου Μαιών-Μαιευτών Θεσ/νίκης, διώκονται συνολικά 69 γονείς, 9 γιατροί και μία μαιά, με κατηγορίες εξόφθαλμα γελοίες, όπως αυτή της “ρύπανσης περιβάλλοντος” που αφορά τη διαχείριση του πλακούντα (που μάλιστα χαρακτηρίστηκε “επικίνδυνο μολυσματικό απόβλητο για τη δημόσια υγεία”) και αυτή της “ηθικής αυτουργίας σε ψευδείς ιατρικές πιστοποιήσεις” (!!). Οι μηνύσεις αφορούν γέννες που έγιναν μέσα στο 2009 και η δίκη (προγραμματισμένη για τις 11 Ιουνίου του 2013) έχει πάρει αναβολή για τον Ιανουάριο του 2014.

Είναι πολλά ζητήματα που μπορούν να θιχτούν με αφορμή την υπόθεση αυτή. Από το μεσαιωνικό τύπου, κυνήγι της μαιάς, σαν άλλη μάγισσα, την προσπάθεια εμπορευματοποίησης του απόλυτα φυσιολογικού- μη ιατροποιημένου τοκετού,

τον ιατρικό και επιστημονικό έλεγχο του σώματος που προωθείται και επιβάλλεται ως ο αναντίρρητα σωστός, τα οικονομικά οφέλη που αυτός φέρει σε γιατρούς και ιδιωτικές κλινικές, ακόμα και την νοηματοδότηση της δήθεν περιβαλλοντικής-οικολογικής χροιάς που δόθηκε στη μήνυση αυτή.

Αυτό που ουσιαστικά συμβαίνει δεν είναι η προσπάθεια απαγόρευσης των τοκετών στο σπίτι (αντίθετα, προβάλλονται αρκετά ως εναλλακτικός και απόλυτα φυσικός τρόπος γέννας), αλλά ο θεσμικός και οικονομικός έλεγχος. Οι γέννες αυτές δε γίνεται να συνεχίσουν να τελούνται όταν δεν παρέχουν κέρδη είτε σε κάποιο ιδιωτικό μαιευτήριο, είτε στους γιατρούς του Συλλόγου Μαιών-Μαιευτών Θεσ/νίκης, είτε σε κάποια εταιρεία διαχείρισης αποβλήτων.

Όσον αφορά τον πλακούντα που δε-

σπόζει στο κατηγορητήριο, “τοξικός και άκρως επικίνδυνος για τη δημόσια υγεία”, για την βιομηχανία καλλυντικών είναι μάλλον άκρως απαραίτητος αφού εμπλουτίζει ακριβές κρέμες αντιγήρανσης και ανανέωσης κυττάρων. Πρόκειται για ένα όργανο του γυναικείου οργανισμού, το οποίο κατά τη διάρκεια της κύησης, λειτουργεί προστατευτικά τόσο για το έμβryo, όσο και για τη μαιά, και βέβαια συμβάλλει στην απορρόφηση των θρεπτικών συστατικών και του ασβεστίου από το μωρό. Μετά από κάθε γέννα ο πλακούντας αφαιρείται από τη γυναίκα και

μένει στο μαιευτήριο ή στο χειρουργείο. Από εκεί καταλήγει σε εταιρείες διαχείρισης αποβλήτων, αγοράζεται ακριβά από εταιρείες καλλυντικών ή δίνεται από τους γονείς προς φύλαξη σε δημόσιες ή ιδιωτικές εταιρείες καλλιέργειας βλαστοκυττάρων. Γενικότερα, ελέγχεται, κάτι που δε

συνέβη στην υπόθεση των 79 και μάλλον αποτέλεσε βασικό παράγοντα της δίωξης. Τέτοιου τύπου κατηγορητήρια μας υπενθυμίζουν τον ολοένα και αυξανόμενο έλεγχο που επιδιώκεται θεσμικά πάνω στα σώματα και τις ζωές μας. Η αυτοδιάθεση του σώματος κάθε ανθρώπου είναι κάτι αυτονόητο. Κανείς δε μπορεί να επιβάλλει σε μία μαιά ένα συγκεκριμένο τρόπο ως ιατρικά σωστό για να φέρει στον κόσμο το παιδί της, όπως και κανένας δεν μπορεί να επιβάλλει νοσηλεία σε κάποιον σωματικά ή ψυχικά “άρρωστο” (σύμφωνα με τις διαγνώσεις και τις ιατρικές τους γνωματεύσεις), φορτώνοντάς τον με φάρμακα και αντιβιώσεις. Οτιδήποτε βγαίνει εκτός του επίσημου και σφικτά διαμορφωμένου ιατρικού συστήματος συνήθως πολεμάται και συκοφαντείται, μέχρι φυσικά να αφομοιωθεί και να ενσωματωθεί δια της νομικής οδού, με στόχο πάντα και πρώτα το οικονομικό κέρδος.

■ ανεμόσκαλα

► Καταδίκη της Ελλάδας για απόλυση οροθετικού

Η απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων καταδίκασε σήμερα την Ελλάδα δικαιώνοντας υπάλληλο που απολύθηκε εξαιτίας του ότι βρέθηκε θετική στον ιό HIV. Η απόλυση έγινε όταν οι συνάδελφοι του ενάγοντα ζήτησαν από την διοίκηση να απολυθεί. Το δικαστήριο έκρινε ότι η απόλυση αυτή έρχεται σε αντίθεση με τα άρθρα 8 (περί σεβασμού της προσωπικής και οικογενειακής ζωής) και 14 (περί απαγορεύσεων και διακρίσεων) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Η Ελλάδα θα πρέπει να πληρώσει 14.300€ για υλικές και ηθικές βλάβες.

► Στον δρόμο 890 εργαζόμενοι, λουκέτο σε 45 καταστήματα

Στο δρόμο “πετάχτηκαν” 890 εργαζόμενοι αφού ξαφνικό θάνατο στον όμιλο εταιρειών Sprider επέβαλαν οι μέτοχοι και η διοίκηση, βάζοντας λουκέτο και στα 45 εναπομείναντα καταστήματα της αλυσίδας. Οι εργαζόμενοι παρέμειναν απλήρωτοι για καιρό ενώ όλα τα εργασιακά και ασφαλιστικά τους δικαιώματα είναι πλέον στον αέρα. Την τελευταία τριετία, εκατοντάδες εργαζόμενοι απολύονταν. Από τους 1500 εργαζόμενους που εργάζονταν στην εταιρεία, είχαν παραμείνει 890, οι οποίοι σύμφωνα με την επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση εργασίας, αμείβονταν με τους κατώτατους μνημονιακούς μισθούς των 586 ευρώ.

■ ΔΕΘ 2013... Το τέλος μιας εποχής.

Σεπτέμβρης στη Θεσσαλονίκη και οι προετοιμασίες για το ετήσιο πανηγύρι της ΔΕΘ γίνονται πάντα εξαιρετικά αισθητές στο κέντρο της πόλης. Μισοτελειωμένα δημόσια έργα καμουφλάρονται, τρύπες στους δρόμους όπως-όπως μπαλώνονται και όλων των ειδών ένστολοι ρόμποκοπ παρελαύνουν στους κεντρικούς δρόμους. 4500 μπάτσους και ασφαλίτες από Αθήνα και Β.Ελλάδα φιλοξένησε φέτος η Θεσσαλονίκη για να διασφαλίσουν την δημόσια τάξη και ασφάλεια πριν, αλλά και κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων για τη ΔΕΘ. Κλούβες παντού παραταγμένες, και κυρίως κοντά σε πιθανούς στόχους (Τούρκικο Προξενείο, Υπουργείο Μακεδονίας Θράκης, Δημαρχείο και Πανεπιστήμια), η αύρα για την εκτόξευση νερού να φυλάσσεται μέσα στις εγκαταστάσεις της ΔΕΘ, μία ιπτάμενη κάμερα και δύο ελικόπτερα να σκανάρουν σε 24ωρη βάση την κινητικότητα στην πόλη. Ειδικά την ημέρα της ΔΕΘ (Σάββατο 7/9) ήταν απίθανο να μη συνταχθούν διμοιρία, ασφαλίτη ή κάποιον ένστολο δίκυκλο, αν μένεις στο κέντρο, ακόμα και αν ήθελες να πας για ψωμί!

Όσον αφορά τις διαδηλώσεις, οι συγκεντρώσεις ήταν 4 με διαφορετική σύσταση κόσμου η καθεμία. Το ανοιχτό συντονιστικό ενάντια στα μεταλλεία, η επιτροπή αλληλεγγύης στους διωκόμενους του αγώνα ενάντια στην εξόρυξη χρυσού και η κατάληψη του Ορφανοτροφείου καλούσαν στην Αγίας Σοφίας, ενώ στην Καμάρα συγκεντρώθηκε η Ελευθεριακή Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης, η αναρχοσυνδικαλιστική ένωση Ροσινάντε, το μπλοκ της Άμεσης

Δημοκρατίας και η Α.Κ. Σίγουρα 30 προσαγωγές έγιναν προληπτικά πριν ξεκινήσει η πορεία σε κλίμα απόλυτης τρομοκρατίας. Με πολύ χαλαρούς ρυθμούς γενικά κινήθηκε η πορεία σε όλο της το μήκος, με απουσία μπάτσων, και κρεμάστηκε γιγαντοπανό σχετικά με την εκκένωση της κατάληψης Ορφανοτροφείου μπροστά στην κάτω πύλη της ΔΕΘ. Στο τέλος, κόσμος συγκεντρωμένος στην Καμάρα φώναζε συνθήματα, όταν οι μπάτσοι που φρουρούσαν τη ΔΕΘ προσέγγισαν το σημείο και ξεκίνησαν το ανθρωποκυνηγητό. 3 πέτρες ήταν αρκετές για να ξεκινήσει το ντου των μπάτσων προς 2 κατευθύνσεις: Ροτόντα και πλατεία Ναυαρίνου. 50 άτομα περίπου προσηχθήκαν πάνω και κάτω από την Εγνατία και μεταφέρθηκαν (αναγκασμένοι να έχουν τα χέρια τους πάνω στο κεφάλι, σαν αιχμάλωτοι πολέμου) στη ΓΑΔΘ. Αντανακλαστικά, ο αλληλέγγυος κόσμος συγκεντρώθηκε στη Ροτόντα με σκοπό να πάει με πορεία στη ΓΑΔΘ και τελικά κατέβηκε προς Εγνατία, όπου περικυκλώθηκε και δέχτηκε άγριο πέσιμο και ξύλο από μπάτσους μπροστά σε στάση του ΟΑΣΘ στην Αγίας Σοφίας. Ήδη, άτομα

που είχαν φτάσει στην Αστυνομική Διεύθυνση περιμένοντας να πάρουν πίσω τους προσαχθέντες, περικυκλώθηκαν από διμοιρίες, κυνηγήθηκαν δύο φορές από δίκυκλους με άγριες διαθέσεις, με σκοπό να απωθηθούν. Συνολικά, μόνο την ημέρα της ΔΕΘ στην πόλη πραγματοποιήθηκαν 153 προσαγωγές και 4 συλλήψεις.

Η όλη εικόνα συνοψίζεται ως εξής: Ξύλο, μπάτσοι παντού και τρομοκρατία. Το μήνυμα έγινε ξεκάθαρο: “Δε θα κάνετε τίποτα. Δε θα μείνει κανείς.” Η λύσσα των μπάτσων (και ιδίως των “φιλοξενούμενων”) να χτυπήσουν, να εκκαθαρίσουν και να δημιουργήσουν εντάσεις ήταν παραπάνω από προφανής από τη μέρα κιόλας που μπήκαν στην πόλη, με προκλήσεις και συνεχόμενες εξακριβώσεις σε μαυροφορεμένο κόσμο.

Το τέλος μιας εποχής. Η καταστολή στη Θεσσαλονίκη έχει φτάσει σε μη διαχειρίσιμο επίπεδο.

Και η αυγή μιας νέας. Ίσως ήρθε η ώρα να αναβαθμίσουμε την άμυνά μας και να χαράξουμε επιτέλους την επίθεσή.

■ ανεμόσκαλα

■ «Σχεδιά» για εφοπλιστές

Εχουν γίνει συνηθισμένο θέμα πια οι πωλητές της «Σχεδιάς» με τα κόκκινα γιλέκα στους δρόμους της Αθήνας. Σύμφωνα με το περιοδικό, είναι άνθρωποι που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας και ότι από τα 3 ευρώ της τιμής του αυτοί παίρνουν το 1,5. Έτσι, τους δίνεται η δυνατότητα να μπορούν να επιβιώνουν χωρίς να ζητιανεύουν, με στοιχειώδη αξιοπρέπεια. Δεν έχω τίποτα εναντίον των ανθρώπων που πουλάνε τη «Σχεδιά». Το πρόβλημά μου είναι αλλού.

Αν κάποιος κοιτάξει στην

ταυτότητα του περιοδικού θα δει πως εκδίδεται «με την υποστήριξη του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος». Για δεξ ευαισθησία! Ο Σταύρος Νιάρχος είχε τις δεκαετίες '50-'60 πλοία συνολικής χωρητικότητας 2.800.000 τόνων (ο δεύτερος μετά τον Ωνάση) και τα περισσότερα από αυτά ήταν υπό ελληνική σημαία επειδή αφενός τα προνόμια των επενδυτών στην Ελλάδα μετά τον εμφύλιο είχαν κατοχυρωθεί συνταγματικά και αφετέρου επειδή το κράτος, όπως λέει ο Λαμιάς (άλλος μεγαλοεφοπλιστής) στο βιβλίο του «Το ναυτικόν του γένους των Ελλήνων», απόδειξε ότι είναι «φιλοναυτικό (...) διά της εις τα πλοία εμπειρώσεως της τάξεως και

της πειθαρχίας των πληρωμάτων, η οποία ήρχισεν αποκαθιστάμενη από του 1948 ότε ετέθη εκτός νόμου η ΟΕΝΟ και απεστερήθησαν του δικαιώματος της ναυτολογήσεως υπό ελληνικών σκαφών οι καθ' έξιν ταραξιαί ναυτικοί». Και η απληστία του Νιάρχου και όλων των Ελλήνων μεγαλοεφοπλιστών ήταν τέτοια, που δεν τους έφτανε που μεταφέρανε κατά τον πόλεμο της Κορέας στη Νοτιοκορεάτικη πλευρά πολεμικό υλικό και Έλληνες στρατιώτες για σκότωμα, αλλά εξυπηρετούσαν και την πλευρά των Βορειοκορεατών και Κινέζων, αν πιστέψουμε την Επιτροπή Αντιαμερικανικών Ενεργειών, που κατήγγειλε ανοιχτά τους Έλληνες εφοπλιστές. Και εφόσον είναι

ηλιού φαινότερο ότι δεν έπιασε τη φάρα του Νιάρχου καμιά λύπη για τους ανέργους, γιατί χρηματοδοτεί τη «Σχεδιά»; Δεν είναι δύσκολο να το φανταστεί κανείς. Και αυτό είναι το χειρότερο απ' όλα: οι δύστυχοι οι πωλητές της «Σχεδιάς» βγαίνουν καθημερινά στο δρόμο για να φτιάχνουν το προφίλ των εκμεταλλευτών τους, αυτών που τους έφεραν σ' αυτήν την κατάσταση.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Στο τεύχος Μαΐου, 11 σελίδες σε σύνολο 66 (1 στις 6 δηλαδή) είναι αφιερωμένες στο τρομερό έργο που κάνει ο Δήμος Αθηναίων και προσωπικά ο δήμαρχος Καμίνης. Κι επειδή όλοι όσοι ζουν στην Αθήνα γνωρίζουν την άθλια πραγματικότη-

τα και επειδή –κυρίως– πλησιάζουν εκλογές, οδηγούμαστε στο δεύτερο, ακόμα πιο θλιβερό συμπέρασμα: οι δύστυχοι πωλητές της «Σχεδιάς» όχι μόνο βγαίνουν στο δρόμο για να φτιάξουν το προφίλ των εκμεταλλευτών τους, αλλά για να προωθήσουν και τους πολιτικούς που οι εκμεταλλευτές τους γουστάρουν.

Ε, αυτό δεν είναι αξιοπρέπεια, όπως θέλουν να το πασάρουν οι εκδότες της «Σχεδιάς». Αξιοπρέπεια για κάθε άνεργο και κάθε φτωχάκι είναι να αρνηθεί να αποτελέσει σχέδια για τους εκμεταλλευτές του.

■ Αλέξανδρος Πρωτόπαπας

✦ Το Παράρτημα έχει ιστορία, δεν τιμμεντώνεται δε μπαίνει σε μουσεία

Το να περιγράψεις σε ένα τυπικό «ιστορικό» το ρόλο που έχει παίξει το Παράρτημα στους κοινωνικούς αγώνες της Πάτρας τα τελευταία 40 χρόνια είναι αδύνατο. Οι αγώνες δεν περιγράφονται με τίτλους ούτε με κεφάλαια σε κάποιο ιστορικό βιβλίο. Υπάρχουν στις εξιστορήσεις του κάθε αγωνιστή ξεχωριστά αλλά και στα κοινά σημεία των διηγήσεων, κρύβονται πίσω από τα βλέμματα κατανόησης και τους μορφασμούς όσων συναντήθηκαν έστω και για λίγο στο αμφιθέατρο σε κάποια στιγμή αγώνα, στα δεκάδες συνθήματα που έχουν γραφτεί στους τοίχους του εδώ και δεκαετίες και υπάρχουν μέχρι και σήμερα, στα εκατοντάδες πολιτικά κείμενα και αφίσες που έχουν τυπωθεί όλα αυτά τα χρόνια και καταλήγουν στο «Συγκέντρωση - Πορεία στο Παράρτημα», υπάρχουν στη συλλογική μνήμη όλων μας που δραστηριοποιήσαμε μέσα σ' αυτό.

Το Παράρτημα όποια χρήση και να είχε έως σήμερα -από πανεπιστημιακό κτήριο και αμφιθέατρο μέχρι γραφεία της ΕΑΜΕ, από κατεστραμμένο γιαπί μέχρι κατάληψη- είναι ποτισμένο με την αγωνία, το αίμα, τον ιδρώτα, την ελπίδα και την αξιοπρέπεια όλων αυτών που μέσα σε αυτά τα 40 χρόνια της ιστορίας του επέλεξαν να προτάξουν την αντίσταση και τη μαχητικότητα ενάντια στην ύπνωση και τη μιζέρια της ήσυχης και βολεμένης ζωούλας μέσα σε ένα σύστημα βίαιο και καταστροφικό. Οι αγώνες που κλείνονται σε μουσεία και συμπυκνώνονται σε μνημεία και τιμητικές πλακέτες μετατρέπονται σε κουφάρια, σε λείψανα. Όλοι εμείς που λειτουργούμε σε αυτόν τον χώρο έχουμε τη βαθιά αντίληψη ότι ο αγώνας για ζωή και ελευθερία δεν τελειώνει ποτέ. Είναι διαρκής και δημιουργικός. Έχει χρέος να βρίσκει καινούριες μορφές και να γεννάει νέες αντιλήψεις. Να χρησιμοποιεί τους αγώνες του χτες για να κάνει πιο αποτελεσματικούς τους αγώνες του αύριο. Το Παράρτημα το χρησιμοποιούμε με τον μόνο τρόπο που μπορεί να τιμά την ιστορία του: σαν ζωντανό κύτταρο του ευρύτερου ανατρεπτικού κινήματος.

Είναι το σημείο αναφοράς για τους ακηδεμόνευτους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες και την αυτοργανωμένη δημιουργία και έκφραση στην πόλη της Πάτρας. Από συνελεύσεις και πρωτοβουλίες που έχουν προκύψει γύρω από έναν αγώνα μέχρι την κοινότητα των οδοφραγμάτων το Δεκέμβρη του '08, το Παράρτημα αποτελεί πολιτική στέγη για όποιον και όποια αποφασίζει να εγκαταλείψει τη βολή και τη θαλπωρή του σπιτιού του, να αντισταθεί και να συνταχτεί μ' έναν αυτοργανωμένο αγώνα, με ισότιμες και αντιεραρχικές διαδικασίες, υπεράνω κομματικών γραμμών. Από δω προέκυψαν κινήσεις και δράσεις όπως για την αλληλεγγύη στους 300 μετανάστες - απεργούς πείνας το 2011, πρωτοβουλία για την άρνηση στράτευσης, ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, ενάντια στην επιχείρηση «Ξένιος Δίας», πρωτοβουλίες αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους ή συλληφθέντες του κοινωνικού ταξικού πολέμου, εκδηλώσεις αλληλεγγύης στους απεργούς της Χαλυβουργίας, η πρωτοβουλία των απογραφών και τομεαρχών, δράσεις και εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων της ΒΑ Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού, αποτέλεσε το κέντρο του κύματος αλληλεγγύης στις καταλήψεις και πολλές άλλες.

Παράλληλα το Παράρτημα φιλοξενεί πλήθος πολιτιστικών δράσεων όπως συναυλίες με μπάντες από την αντιεμπορική σκηνή από όλο τον κόσμο, θεματικά πάρτυ, θεατρικές παραστάσεις, παραστάσεις κουκλοθέατρου, προβολές ταινιών και ντοκυμαντέρ. Πάμπολλες είναι και οι ομάδες αυτομόρφωσης που κατά καιρούς έχουν συσταθεί- από την εκμάθηση ξένων γλωσσών, των προγραμμάτων σχεδιασμού και τα αντιμαθήματα φωτογραφίας ως τις τεχνικές αυτοάμυνας. Επίσης στο Παράρτημα φιλοξενούνταν πλήθος υποδομών. Αναφερόμαστε ειδικά στο Ράδιο Κατάληψη, τον αυτοργανωμένο ραδιοφωνικό σταθμό που συστήθηκε το Δεκέμβρη του 2008 για να καλύψει τις ανάγκες του κινήματος για την επικοινωνία του λόγω του, του φωτοτυπικό μηχάνημα, ο εξοπλισμός για τις προβολές, το κινηματικό αρχείο, ο χώρος και η βιβλιοθήκη του σχολείου μεταναστών, ποδηλατικό συνεργείο, μαθητικό studio μουσικής, πίστες για skate και bmx, αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο και μπαρ.

Όσον αφορά τώρα την οργάνωση της καθημερινότητας στο χώρο και την λειτουργικότητά του, το πλήθος των ομάδων, συλλογικοτήτων και ατόμων που δρουν σ' αυτόν, απαρτίζουν τη διαχειριστική συνέλευση αυτού, η οποία είναι ανοιχτή και δημόσια ανακοινωμένη (μέχρι πρότινος κάθε πρώτη Δευτέρα του μήνα στις

7μμ). Συμμετέχουν πολιτικές ομάδες, ανοιχτές συνελεύσεις (γύρω από ζητήματα όπως το εργασιακό, το μεταναστευτικό, το αντιφασιστικό), αυτόνομα φοιτητικά σχήματα, το σχολείο μεταναστών και τσιγγανόπαιδων, οι ποδηλάτες-ισσες Πάτρας, η ομάδα κουκλοθέατρου, πολιτιστικές - συναυλιακές ομάδες, ομάδες καφενείου και μπαρ, ομάδες έκφρασης, ακροβατικών κ.ά.

Όλα αυτά στεγάζει το Παράρτημα και μπορεί να στεγάσει άλλα τόσα. Η πόρτα του Παραρτήματος ήταν πάντα ανοιχτή για όποιον ήθελε να εκφραστεί εκτός και αν ήταν ρατσιστής, φασίστας, μπάτσος, σεξιστής, κερδοσκόπος, δημοσιογράφος ή ρουφιάνος.

Όλα τα παραπάνω απειλούν τα σχέδιά τους. Για αυτό και καταφεύγουν σε μια τόσο θεαματική επιχείρηση. Ελπίζουν ότι εκκενώνοντας τους χώρους μας, θα αποσυρθούμε από τον αγώνα, απ' τους δρόμους και τις γειτονιές, θα επιβάλλουν την κινηματική σιωπή, νομίζουν ότι μπορούν να πλήξουν την απήχηση που έχει ο τρόπος διαχείρισης της καθημερινότητάς μας μέσα στις καταλήψεις, ότι μπορούν να διαρρήξουν τη συλλογικοποίηση των αναγκών, των επιθυμιών και των αρνήσεών μας.

Οι καταλήψεις και οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι δεν είναι τα ντουβάρια, όσο κι αν αυτά τα ντουβάρια, τα γνωρίζουμε όπως την παλάμη του χεριού μας. Εμείς τα συντηρήσαμε τόσα χρόνια...

Οι εργασίες διαμόρφωσης του χώρου, η ανακατασκευή και η συντήρησή του έγιναν από το 2000 έως το 2013 από εμάς.

Ο χώρος όταν μπήκαμε ήταν στο μεγαλύτερο κομμάτι του γεμάτος μπάζα, είχε εργαλεία, μηχανή μωσαϊκού, φιτάλες οξυγόνου, μπετονιέρα, τα οποία είτε τα πήραν οι ιδιοκτήτες τους είτε εκλάπησαν μιας και το Παράρτημα δεν είχε πόρτα (την πόρτα τη βάλαμε εμείς). Ο χώρος από το 1999 μέχρι και το 2002 ήταν γιαπί.

Τα υλικά που υπήρχαν ήταν μόνο ρετάλια εγκαταστάσεων από τον εγκατεστημένο σκελετό εξαερισμού, και των ηλεκτρολογικών-υδραυλικών εγκαταστάσεων. Το 2008 σε ξεμπαζωμα του θεωρείου ανακαλύψαμε τα τιμολόγια της ντροπής με το ποσό των 500.000.000 δρχ σε υλικά που ποτέ δεν ήρθαν στο χώρο: κλιματισμός, τουαλέτες, εξοπλισμός προβολής, σκηνή με φωτισμό, αμφιθέατρο με επένδυση ακουστικής στους τοίχους, ηλεκτρολογικούς πίνακες ολοκληρωμένους. Απορούμε μήπως ξέρουν κάτι παραπάνω οι υπεύθυνοι του δήμου. Μάλλον έχουν αυτοί τα τιμολόγια. Ο μισός φωτισμός και τα σοβατίσματα στα τιμολόγια επίσης φαινόταν ότι είχαν ολοκληρωθεί, πράγμα που ουδέποτε συνέβη. Οι τουαλέτες, ο ηλεκτροφωτισμός, τα υδραυλικά, οι αποχετεύσεις, το βάνισμο, οι σταθερές κατασκευές, το συνεχές ξεμπαζωμα έγινε από το πλήθος του κόσμου που όλα αυτά τα χρόνια πέρασε, έμεινε ή έφυγε, και με λεφτά από την τσέπη του. Τα τζάμια της πρόσοψης του Παραρτήματος σπάστηκαν από θρασύδειλους φασίστες ξημερώματα πριν από ένα περίπου χρόνο στις 19/5/2012. Αυτές οι ζημιές βέβαια τότε δε σόκαραν τους αντιδημάρχους και λοιπούς παρατρεχάμενους...

Όταν το επάγγελμα του χτίστη, του οδηγού φορτηγού, του καθαριστή, του σιδερά γίνεται ο τάφος

κάποιων άλλων οφείλει να καταλάβει ότι εκείνη τη στιγμή φτιάχνει τον τάφο της ίδιας του της τάξης και όχι ότι απλά κάνει τη δουλειά του. Οι εργάτες του δήμου που εργάστηκαν για το σφράγισμα των καταλήψεων οφείλουν να συνειδητοποιήσουν ότι με τα μεροκάματα που έκαναν συντέλεσαν στον αποκλεισμό του κόσμου του αγώνα από τους φυσικούς του χώρους. Ας αναλογιστούν το ρόλο που έπαιξαν και μπορεί να παίξουν.

Όσο για την περιβόητη αξιοποίηση του χώρου, από τις πρώτες κιόλας μέρες πολλών ειδών κοράκια έσπευσαν να κάνουν τις προτάσεις τους. Από συνεδριακό κέντρο μέχρι εμπορικό κέντρο και από μουσείο μέχρι στέγη πολιτιστικών συλλόγων του δήμου, όλες οι προτάσεις αποσκοπούν στη δημιουργία μιας εμποροπανήγυρης είτε με σκοπό το κέρδος είτε στην καπηλεία του χώρου για μικροπολιτικά συμφέροντα. Στην πραγματικότητα όμως όλο αυτό δεν είναι τίποτα άλλο από την προσπάθεια της εξουσίας να απονομηματοδοτήσει και να αφομοιώσει τον αγωνιστικό και πολιτιστικό χαρακτήρα αυτού του χώρου. Θέλουν να πάρουν έναν χώρο που λειτουργεί αντιθεσμικά, αντιεμπορευματικά και αυτοοργανωμένα, όπου κόσμος συλλογικά και ισότιμα παίρνει τη ζωή του στα χέρια του και αγωνίζεται και να εγκαθιδρύσουν στη θέση του ένα θεσμικά διαμεσολαβημένο στείρο έκτρωμα. Ο χώρος αυτός προτάσσει τον αγώνα και την αυτοέκφραση σαν στοιχείο της καθημερινότητάς μας και αυτό δεν μπορεί να αντικατασταθεί με πολιτιστικά γκαλά, συνέδρια και μουσεία.

Οι καταλήψεις δεν αποτελούν ούτε αυτοσκοπό, ούτε κάποιο φετίχ. Είναι πρόταση και πρόταγμα. Αποτελούνται και διαρθρώνονται από τις ανάγκες, τις αντιλήψεις, τις σχέσεις και τους στόχους των ατόμων που δραστηριοποιούνται στους χώρους αυτούς. Έχουν στόχο να καταρρίψουν στην πράξη όλα αυτά που θεωρούνται αυτονόητα αλλά δεν είναι τίποτα άλλο από επίπλαστες, φορεμένες και εσωτερικευμένες προσταγές. Ο εκβιασμός του ενοικίου, ο προκαθορισμένος καταμερισμός των ωρών της ημέρας, ο καταναλωτισμός, ο διαχωρισμός των ανθρώπων σε ανώτερους - κατώτερους με διάφορα κριτήρια, η εθνική - πατριωτική συνείδηση, η αντίληψη του κράτους και των θεσμών του σαν συνεκτικό δεσμό της κοινωνίας, ο προκαθορισμένος τόπος και τρόπος διασκέδασης, ο ατομισμός και η αποξένωση αμοιβαίου στην πράξη. Φυσικά δεν αποτελούν μαγική λύση αλλά ένα μόνιμο πεδίο πειραματισμού, προβληματισμού και δημιουργίας πάνω σε μια διαφορετική οργάνωση της κοινωνίας.

Το Παράρτημα, πάντα, ως κεντρικός χώρος τόσο αρχιτεκτονικά, πολεοδομικά αλλά και ιστορικά - πολιτικά αποτελεί σημείο αναφοράς στην Πάτρα. Σημείο συνάντησης, αμφισβήτησης, ενημέρωσης, συγκέντρωσης, ανατροπής. Όποτε χρειάστηκε λειτουργήσε ως εστία έντονης κοινωνικής και πολιτικής δραστηριότητας και αυτό το ξέρουν μέχρι και οι πέτρες.

Πάνω του γεννήθηκαν, άνθισαν και παρήλθαν οι αγώνες των τελευταίων δεκαετιών.

Τα ριζώματα αυτά είναι και κάποιες από τις μικρές ή μεγάλες ιστορίες της πόλης μας. Είναι στην κουλτούρα μας γιατί καταφέραμε, έστω και λίγο αλλά ανεκτίμητα, να συμβάλλουμε και εμείς με τη σειρά μας δημιουργώντας γεγονότα και συμμετέχοντας στον αγώνα, προσπαθώντας να καλύψουμε τις ανάγκες της εποχής μας.

Τίποτα δεν τελειώσε. Όλα συνεχίζονται...

Τα θέλουμε όλα και για όλους.

✦ απόσπασμα από κείμενο της Κατάληψης Παραρτήματος

Η σιωπή του τσιμέντου δε θα πνίξει το θόρυβο των κοινωνικών αγώνων και της συλλογικής ζωής

Τα ξημερώματα της 5ης Αυγούστου είδαμε να στήνεται μια ογκώδης και θεαματική επιχείρηση της αστυνομίας σε απόλυτη συνεργασία με το δήμο της Πάτρας και την πυροσβεστική για την εκκένωση και το σφράγισμα της Κατάληψης Παραρτήματος, του κατελημμένου Μαραγκοπουλείου και του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού Τ.Ε.Ι. Πάτρας - Κατάληψη Νικολάου Γύζη 33.

Όσον αφορά τις συλλήψεις των συντρόφων-ισών στο κατελημμένο Μαραγκοπούλειο θα θέλαμε να αναδείξουμε μερικά πράγματα: Η άνοδος και παραμονή των συντρόφων στην στέγη, φωνάζοντας συνθήματα και ανοίγοντας πανό, είχε ως σκοπό τη δημιουργία όσο το δυνατόν μεγαλύτερου κοινωνικού γεγονότος στη γειτονιά, έχοντας πλήρη συνείδηση της επικείμενης σύλληψής τους. Τη στέγη αυτή τη γνωρίζουμε καλά καθώς εμείς την επιδιωθήσαμε. Σε μια επίδειξη απόλυτης ανευθυνότητας που δε μας εξέπληξε στο ελάχιστο και αγνοώντας τις προειδοποιήσεις των συντρόφων σε σχέση με την αντοχή του υλικού της στέγης, οι μπάτσοι ανέβηκαν σε αυτή, θέτοντας με αυτό τον τρόπο σε κίνδυνο την σωματική ακεραιότητα των συντρόφων. Κατέβασαν «τσουλήθρα» μάλιστα έναν εξ' αυτών αδιαφορώντας για την πιθανότητα τραυματισμού. Η έρευνα που διεξήχθη στο χώρο ήταν απουσία οποιουδήποτε συντρόφου παρά την επιμονή με την οποία ζητήθηκε, ενώ οι πρώτοι αλληλέγγυοι που κατέφτασαν έξω από το Μαραγκοπούλειο προσήχθησαν άμεσα (11 στο σύνολο). Τα παραπάνω δεν τα αναφέρουμε φυσικά ούτε επικαλούμενοι το γράμμα οποιουδήποτε νόμου ούτε έχοντας κάποια γκρεμισμένη αυταπάτη σε σχέση με το ποιοι είναι οι κατασταλτικοί μηχανισμοί. Κρίνουμε όμως σκόπιμη την εμπειρική μεταφορά των γεγονότων προς άλλους καταληψίες συντρόφους αλλά και την κοινωνία. Να σημειώσουμε επίσης την κατηγορηματική άρνηση των συλληφθέντων τόσο ως προς την συμπλήρωση βιομετρικών φορμών όσο και ως προς τη διαδικασία λήψης αποτυπωμάτων καθώς και ότι οι 4 από τους συλληφθέντες το μόνο που δήλωσαν στον εισαγγελέα είναι ότι η 5η συλληφθείσα ήταν φιλοξενούμενη στο χώρο. Οι συνολικές κατηγορίες που αντιμετωπίζουν είναι 6: διατάραξη οικιακής ειρήνης, διακεκριμένες φθορές, παράνομη βία, ρευματοκλοπή, οπλοκατοχή και απείθεια.

Η χρονική στιγμή που επιλέχθηκε για το κατασταλτικό αυτό χτύπημα δεν είναι τυχαία.

Πέρα από την εκμετάλλευση της

καλοκαιρινής περιόδου και ό,τι συνεπάγεται αυτή στο επίπεδο των δυναμικών από πλευράς κινήματος, η επιχείρηση της 5ης Αυγούστου βρίσκεται σε ευθεία σύνδεση, σε στρατηγικό επίπεδο, με την στοχοποίηση του συνόλου των καταλήψεων, των αυτοδιαχειριζόμενων χώρων, των μέσων αντιπληροφόρησης και άλλων κινηματικών υποδομών, αποτελώντας συνέχεια των κατασταλτικών επιχειρήσεων του περασμένου διαστήματος (Κατάληψη Δέλτα στη Θεσσαλονίκη, Villa Amalias, Κατάληψη Πατησίων και Σκαρμαγακά, Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37, Στέκι ΑΣΟΕΕ, Ράδιο 98fm, Athens Indymedia). Η πάταξη του εσωτερικού εχθρού άλλωστε, δεν θα μπορούσε παρά να είναι προτεραιότητα στην κρατική πολιτική ατζέντα.

Το στρατήγημα του νόμου και της τάξης εξυπηρετεί από τη πλευρά του κράτους την προσπάθεια μιας νέας κοινωνικής ρύθμισης. Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση που συντελείται, οι ενδοσυστημικοί ανταγωνισμοί και η κρίση συναίνεσης διαμορφώνουν ένα ρευστό περιβάλλον όπου οι κοινωνικοί αγώνες και τα κινήματα αποκτούν ειδικό βάρος και πρέπει να επανενταχτούν στο παιχνίδι της δημοκρατίας μέσω της καταστολής και της ενσωμάτωσης. Από τις Σκουρίες της Χαλκιδικής που «μπλοκάρονται επενδύσεις» μέχρι τα κέντρα της Αθήνας και των άλλων μεγάλων πόλεων που «είναι απροσπέλαστα, γεμάτα εστίες ανομίας», από τα 4 μνημόνια και τα μέτρα ακραίας λιτότητας που αυτά επέφεραν, μέχρι τις επιστρατεύσεις απεργών, από το γενικευμένο πογκρόμ που ακούει στο όνομα Ξένιος Δίας και την παγίωση νεο-ναζι καθαυμένων ως παράγοντα εξασφάλισης εννομίας, αυτό που επιχειρείται να προσδιοριστεί είναι μια νέα κανονικότητα στα πλαίσια της μηδενικής ανοχής. Σε αυτή την κανονικότητα, τα πάντα πρέπει να επανακαθοριστούν έτσι ώστε να υπάρχουν μόνο μέσα από κρατικά-κυρίαρχα διαμεσολαβημένα νοήματα. Το κράτος πρέπει να επανέλθει σαν ρυθμιστής των κοινωνικών σχέσεων, παντού. Ως εκ τούτου οτιδήποτε κυφορεί ριζοσπαστικά αντιθεσμικά χαρακτηριστικά και προάγει την αδιαμεσολάβητη έκφραση και επικοινωνία πρέπει να παταχθεί.

Η κρατική επίθεση στην Πάτρα συμπυκνώνει με τον πιο εμφαντικό τρόπο τόσο τα γεγονότα της περιόδου που ζούμε όσο και το περιβάλλον που plάθεται σε τοπικό επίπεδο. (...)

Το όλο παιχνίδι αφορά πολιτικές συμφωνίες μεταξύ κυρίων κάτω από το τραπέζι που έχουν ως ορίζοντα την

διαχείριση της κατάστασης μέσα σε ένα πολιτικά ρευστό περιβάλλον, με τις επερχόμενες δημοτικές εκλογές να αποκτούν σημαίνουσα σημασία. Στο νέο πολιτειακό και κρατικό περιβάλλον που βλέπουμε να διαρθρώνεται, η τοπική αυτοδιοίκηση είναι ένας βαθμός εξουσίας που θα υλοποιεί τα νεοφιλελεύθερα προγράμματα, ειδικά σε μια πόλη με λιμάνι, φοιτητές, οικονομική ζωή, έργα που γίνονται στην περιφέρειά της κ.λπ. Από την κορφή μέχρι τα νύχια το πολιτικό προσωπικό αλλάζει και επιλέγονται αυτοί που καλούνται να αναπεξέλθουν στις επιλογές κράτους και κεφαλαίου. Ο κάθε Δημαρς, Σιγαλός, Αρβανίτης, Νταβλούρος και το κάθε μάρφωμα ή κόμμα που αντιπροσωπεύει έχει αυτό το ρόλο και ανάλογα έχει και υποχρεώσεις αλλά και να λαμβάνει. Σε επίπεδο ηγεσίας στην τοπική ΕΛΑΣ έχουν επέλθει αλλαγές ώστε να εφαρμοστούν τα νέα δόγματα όπως και συμπληρωματικά διάφοροι εισαγγελείς και δικαστές είναι πρόθυμοι να χτίσουν τις καριέρες τους πάνω στις ζωές μας εφαρμόζοντας τις κυρίαρχες επιταγές ενάντια σε όσους αντιστέκονται. Στην πόλη που ζούμε ξέρουμε για τα μεροκαματάκια που προσφέρουν οι χρυσαυγίτες σε διάφορους δήθεν «άγριους», σε διάφορα σκουλήκια του παρελθόντος. Όπως ξέρουμε για τις πολιτικές πιέσεις που υπάρχουν κάθε φορά που διώκεται κάποιος αγωνιστής. Όπως ξέρουμε για τα μεροκάματα που κάνουν ασφαλίτες σε νυχτερινά μαγαζιά, αλλά και το αλισβέρισι τους με τον έλεγχο της πρέζας. Όπως ξέρουμε για διάφορους μπάτσους που βασανίζουν μετανάστες, που τους κλέβουν λεφτά και κινητά, που τους σκίζουν τα χαρτιά, που βγάζουν και κανα χαρτζιλίκι από τα κυκλώματα μετακίνησης των μεταναστών. Όπως ξέρουμε σε τι άθλια κατάσταση ήταν πριν μπούμε εμείς οι τρεις χώροι που εκκενώθηκαν, τι φράγκα είχαν φαγωθεί από τους εκάστοτε διαχειριστές τους και πόσο ανοιχτά στην κοινωνία ήταν. Κάτι κύριοι που ακόμη επιβιώνουν μέσα στον βούρκο του φαγοποτιού, της κρατικής διαμεσολάβησης, του γλυψίματος και της εξουσίας είναι όσοι σήμερα διαρρηγνύουν τα μιάτια τους για την επιστροφή της ηρεμίας στην πόλη, κλείνοντας το μάτι στα παρακρατικά σκουπίδια και παίρνοντας θέση στην επίθεση που εξαπολύεται απέναντι σε όσους αγωνίζονται ενάντια στη λεηλασία των ζώων μας.

Η λειτουργία των τοπικών ΜΜΕ ήταν ανέκαθεν ένας από τους πυλώνες που στήριζαν τις ανηλεείς προσπάθειες ενάντια στους αναρχικούς, αντιεξουσιαστές ή κοινωνικούς αγωνιστές. Από την πάντα παρούσα «Πελοπόννησο» μέχρι και τις κωλοφυλλάδες αποχαύνωσης τύπου «Κόσμος» του έγκριτου συμπορευτή και πληροφοριολήπτη των μπάτσων Φλαμή και το κάθε τυχαίο τοπικό κανάλι και site που ανακαλύπτει, δημιουργεί και διαστρεβλώνει γεγονότα ορεγόμενο κανά αθηναϊκό ψίχουλο, τα τοπικά ΜΜΕ έβαλαν συνεχώς με κάθε τρόπο απέναντι στο κίνημα και τους χώρους του, προσπαθώντας σε κάθε περίπτωση, σε κάθε γεγονός να απονοματοδοτήσουν την ύπαρξη, το λόγο, τις πράξεις μας. Με λίγα λόγια από τα τοπικά ΜΜΕ, όσον αφορά ειδικά τις καταλήψεις, με ιδιαίτερη έμφαση στο Παράρτημα, συνεχώς εκφραζόταν η αναγκαιότητα μιας άλλης διαχείρισής τους, η αναγκαιότητα πάταξης των εστιών ανομίας, η αναγκαιότητα να εμφανιστεί επιτέλους η πολιτική βούληση ούτως ώστε η πολιτεία να εξασφαλίσει την εύρυθμη λειτουργία τους προς όφελος κάθε φορά και διαφορετικού υποκειμένου. (...) Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι πως τώρα το σύνολο του τοπικού αστικού τύπου κάνει εκκλήσεις για να βρεθεί μια λύση για τη μελλοντική χρήση ειδικά του Παραρτήματος. Μια λύση που «θα αφορά τη νεολαία, τον πολιτισμό, την πρόοδο, τη δημοκρατία». Μάλλον έχει

διαφανεί ήδη η πολιτική πρόταση και αυτή δεν είναι άλλη από την δημοκρατική διαχείριση. Μια διαχείριση που περνά πάνω από τσιμέντα και τούβλα και σκοπό έχει να αφαιρέσει τα αιχμηρά χαρακτηριστικά, περιεχόμενα και επιλογές από τους χώρους αυτούς. Ο αντιφασιστικός αγώνας πρέπει να είναι μια αναίμακτη καταγγελία, οι πορείες κηδείες ντυμένες με βουβά βλέμματα και πνιγμένη οργή, ο πολιτισμός πρέπει να αφορά οποιαδήποτε γλυκανάλατη, διαμεσολαβημένη μορφή σεβρίζεται μέσα σε καλοβαλμένα μέγαρα και χώρους, από ειδήμονες, με συνοδεία αντίτιμο και ανάγκη για καλό ντύσιμο. Το σοιχείμα είναι να μην υπάρχουν χώροι που μπορεί να πάει ο καθένας χωρίς να πληρώσει, να τον στραβοκοιτάξουν, να του πουν πως δεν έχει κάποιο θεσμικό ρόλο, να εκφραστεί, να συζητηθεί, να οργανωθεί, να αντεπιτεθεί. (...)

Η κατάληψη του Μαραγκοπουλείου πραγματοποιήθηκε από εμάς με τη συνδρομή συντρόφων-ισών τον Οκτώβρη του 2010. Ο χώρος που πήραμε στα χέρια μας βρισκόταν σε άθλια κατάσταση με τόνους από μπάζα, σκουπίδια και σοβαρά προβλήματα φθορών από την πάνω από 20 χρόνια εγκατάλειψή του. Με συνοπτικές διαδικασίες αποκαταστήσαμε το χώρο σε όχι απλώς βιώσιμη, αλλά αξιοζήλευτη κατάσταση, χτίζοντας, σοβατίζοντας, βάφοντας, επιπλώνοντας, επιδιορθώνοντας ακόμα και την κατεστραμμένη από χρόνια αποχέτευση, με σκοπό τη στέγαση των πολιτικών μας αναγκών, αποκτώντας ένα ακόμα εργαλείο στη διεξαγωγή του κοινωνικού-ταξικού πολέμου. Στο Μαραγκοπούλειο στεγάζονταν (με δικούς μας πόρους) δανειστική βιβλιοθήκη, βιβλιοπωλείο κινηματικών εκδόσεων και αυτοοργανωμένων έντυπων εγχειρημάτων, εκτενές ιστορικό κινηματικό αρχείο, χαριστικό/ανταλλακτικό παζάρι, ενώ πέρα από τις πολυάριθμες πολιτικές εκδηλώσεις που λάμβαναν κατά καιρούς χώρα, σε μόνιμη βάση πραγματοποιούνταν συλλογικές κουζίνες και πολιτικά καφενεία με θεματικές ενότητες. Πάντα φυσικά με ανοιχτά κοινωνικά χαρακτηριστικά και με διαυήλους επικοινωνιακές ανοιχτούς με τη γειτονιά μας, η οποία αγκάλιασε το εγχείρημα από την πρώτη στιγμή. Τα ξεκάθαρα αναρχικά χαρακτηριστικά του εγχειρήματος το έθεσαν από την πρώτη στιγμή στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής. Από την πρώτη απόπειρα εκκένωσης της κατάληψης τον Δεκέμβριο του 2010, μερικούς μήνες μετά την οικειοποίηση του χώρου από πλευράς μας, και την πανηγυρική ανακατάληψη, 3 μέρες μετά την αστυνομική επιχείρηση, παραμονή πρωτοχρονιάς του 2011, ως τις επιθετικές κινήσεις των παρακρατικών της Χ.Α. σε αγαστή συνεργασία με τις αστυνομικές δυνάμεις. Με τις τελευταίες να αποσκοπούν ουσιαστικά στη δημιουργία καταστάσεων έντασης ώστε να θέσουν ζήτημα δημοσίας τάξης για το Μαραγκοπούλειο και να δώσουν την απαραίτητη αβάντα στο κράτος να επέμβει. Υπερασπιστήκαμε την κατάληψή μας όπως είναι αυτονόητο, γνωρίζοντας ότι ο αντιφασισμός δεν μπορεί να εσωκλείεται σε χωροταξικά όρια. Δεν ήμασταν απλά ένα αντιφασιστικό ανάχωμα με ένα σύνολο θέσεων που έχουμε ως αναρχικοί και προβάλλουμε στο περιβάλλον μας, προωθώντας την αλληλεγγύη,

Ευτοπία

περιοδική έκδοση για τον ελευθεριακό κοινοτισμό

T.Θ. 3102
T.K. 10200
Αθήνα

www.eutopia.gr
e-mail: info@eutopia.gr

την αντίσταση και την αυτοοργάνωση. Βάζοντας στους διπλανούς μας ερωτήματα και ερχόμενοι σε ζύμωση μαζί τους, για το πώς μπορούμε όχι μόνο να αντισταθούμε αλλά και να ζήσουμε καθημερινά. Η κατάληψη μας ήταν η έμπρακτη πραγμάτωση των θέσεων που έχουμε ως άνθρωποι και αυτό δε σβήνει με τίποτα. Στην τελική, η άρνησή μας προς την ιδιοκτησία, τη λεηλασία των αγαθών, η υπεράσπιση της χρήσης τους από όλους ισότιμα είναι ζητήματα που πρέπει να αναλογιστούν όλοι και μάλιστα τώρα. Δεν πράξαμε τίποτα περισσότερο από το να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας. Κάτι που θα κρέμεται σε πολλά χείλη όταν η εφορία θα παίρνει σπίτια για ψύλλου πήδημα.

Το γιατί οι αναρχικοί και οι υποδομές τους γίνονται στόχος του πολυεπίπεδου βόθρου που κυβερνά αυτή τη χώρα είναι κάτι στο οποίο μόνο κάποιος αδαής

δεν θα μπορούσε να απαντήσει. Προσβέβουσε όλα όσα το σύστημα εκμετάλλευσης δεν διδάσκει, όλα όσα είναι και στην ουσία πέρα από τα όρια της κατανόησης του, όλους τους δρόμους που θα οδηγήσουν εντέλει στον αφανισμό του. Στην εποχή της βάνουσης επιβολής νεοφιλελεύθερων δογμάτων, σερβιρισμένων στην πιατέλα της εθνικής σωτηρίας, ανάκαμψης και ακμής, με λίγα λόγια την απελπισμένη προσπάθεια διάσωσης του ντόπιου καπιταλισμού, δεν υπάρχουν περιθώρια για αδιαμεσολάβητη επικοινωνία και έκφραση. Δεν υπάρχει χώρος για ψυχαγωγία χωρίς αφεντικό, κερδοφορία, εμπόριο. Δεν νοείται η θέση του να μοιράζεσαι συντροφικά ένα πιάτο φαγητό με κάποιον χωρίς να του ζητάς αστυνομική ταυτότητα. Δεν στεριώνει σε ευνομούμενη πολιτεία κάποιος ταραχοποιός καταληψίας να δημιουργούν πρόβλημα στους νεοναζι άβανταδόρους του θεόπνευστου κυβερνητικού έργου. Οι κυρίαρχοι έρχονται

αντιμέτωποι με την ίδια την οργάνωση ζωής και καθημερινότητας έξω από θεσμικά πλαίσια και εχθρικά απέναντι σ' αυτά, απαλείφοντας διαμεσολάβηση, εμπόρευμα, αλλοτρίωση, ιεραρχία, σεξισμό, ρατσισμό, κάθε μοριακό συστατικό του κόσμου της εξουσίας. Η πολεμική, οι εχθροπραξίες και οι αντιπροτάσεις απέναντι στα ανώτερω διαπνέονται από την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση, την αλληλοβοήθεια, την συντροφικότητα, τα μοριακά δηλαδή, συστατικά της λογικής της Αναρχίας.

Η Αναρχία, καθίκια εξουσιαστές, είναι τα μυαλά, οι καρδιές και τα χέρια των ανθρώπων της. Είναι η ανιάτη επιδημία που έχει προσβάλλει το άρρωστο τεχνητό σας οικοσύστημα, ο ακάνθινος κισσός που διαβρώνει τα μάρμαρα του λαμπρού ναού που ονομάζεται σύγχρονος πολιτισμός. Μπάτσοι, δικαστές, δήμαρχοι και τα λοιπά τσιράκια τους, ας βάλουν όλοι καλά στο

μυαλό τους ότι οι καταλήψεις μας δεν είναι τα ντουβάρια, οι τοίχοι και τα πορτοπαράθυρα που τσιμεντώθηκαν. Οι καταλήψεις μας είναι αυτά που κυφορούνται εντός τους και εντός μας. Είναι οι σχέσεις που πλάθουμε μεταξύ μας, είναι οι έρωτες μας, οι τσακωμοί μας, οι συζητήσεις μας, τα όνειρα, οι ραδιουργίες και τα σχέδια μας για ολική ανατροπή, τα τσιτωμένα νεύρα στα караούλια επαγρυπνώντας για τους μπάσταρδους, οι άνομες συνενυρέσεις μας και οι ένοχες συντροφικότητες.

Για όλους τους λόγους του κόσμου κατάληψη
Για όλους τους λόγους του κόσμου πόλεμος ενάντια σε κάθε είδους εξουσία
Για την Αναρχία

➤ Πέρασμα, συλλογικό εγχείρημα λόγου και δράσης

➤ Ένας εργαζόμενος της ΕΡΤ για την ΕΡΤ

Στέκονται εκεί. Πηγαίνοντας το πρωί τα βλέπω. Τα ξαναβλέπω φεύγοντας το βράδυ. 3 μήνες διαδρομή αγώνα, 3 κτήρια ορόσημα καθημερινής πορείας. Να μου θυμίζουν το πώς και το γιατί.

Η σιδηρόφρακτη, με αγκαθωτό συρματόπλεγμα, φρουρούμενη Κατεχάκη. Εκεί όπου παίρνει σάρκα και οστά ο ενημερωτικός φασισμός της κρατικής εξουσίας. Αυτός ο φασισμός που θέλει να έχει πάντα τη δυνατότητα να αποφασίζει και να διατάζει και να πειθεί. Με κάθε κόστος. Το κτήριο αυτό στεγάσει την μιντιακή απεικόνιση του «μαύρου». Όχι μόνο του «μαύρου» των τηλεοράσεων ή της ενημέρωσης αλλά το μαύρο που θέλει να επιβάλει η κυβερνητική εξουσία στις ζωές μας. Το κτήριο της «Δημόσιας» Τηλεόρασης (Δ.Τ) Μερικές δεκάδες μέτρα πιο πέρα ένα τεράστιο αυγό. Αυτό του φιδιού. Μια λέσχη καθαριμάτων. Μια τεράστια τσιμεντένια βρωμιά σε μίαν άκρη κάποιας λεωφόρου. Σύμβολο μίσους, μισαλοδοξίας, αδιεξόδων, κραυγάζει από μακριά «γκρεμίστε με», «λυτρώστε με» από τους ανθρωπόμορφους θερμίτες που έχουν βαλθεί να κατασπαράξουν κάθε δέντρο κοινωνικής ελπίδας και δημιουργίας. Το μεγάλο κτήριο της Χρυσάβρης (Χ.Α) στη Λ. Μεσογείων.

Ανάμεσα στα δύο αυτά κτήρια, το μεγαλύτερο ανταλλακτήριο ανθρώπινης ανάγκης που υπάρχει στην Αθήνα. Το μεγαλύτερο μαυρα-

γορίτικο τσαρδί. Εκεί όπου αναγκάζονται να καταφύγουν συνάνθρωποι μας προκειμένου να ξεπουλήσουν ό,τι υλικά πολύτιμο τους έχει απομείνει για να πληρώσουν αυτούς που θέλουν πάτνα να τα παίρσουν όλα. Ένα τεράστιο ανταλλακτήριο χρυσού (Α.Χ)

Αγοράζεται αξιοπρέπεια, χρυσός και σκατοψυχιά σε τιμές ευκαιρίας. Δ.Τ, Χ.Α, Α.Χ. Κράτος, Φασίστες, Μαυραγορίτες.

Στον ίδιο δρόμο φυσικά βρίσκονται και το υπουργείο Δημόσιας Τάξεως αλλά και ο τηλεοπτικός σταθμός ΜΕΓΚΑ. Μιλάμε για το φλος του αυταρχισμού.

Μετά από μια τέτοια διαδρομή ή άφιξη στο Ραδιομέγαρο της ΕΡΤ φαντάζει πραγματικό καταφύγιο. Βλέμματα καθαρία. Πολύ κούραση αλλά και διάδρομοι με χαμόγελα. Όλοι να αναλαμβάνουν κάτι και κάτι ακόμα και ας μην είναι η «δουλειά τους». Και μεταξύ άγχους και αγωνίας, στεναχωρίας και θυμού, να επιμένουν να χαμογελάνε.

Γιατί είχαμε και σήμερα όλες τις ειδήσεις, γιατί τις «παίξαμε» όπως έπρεπε και όχι όπως κάποιοι θα θέλανε. Γιατί ήρθε ένα συγκινητικό μήνυμα συμπάραστασης από ακροατή στο κομπούτερ του ραδιοθαλάμου. Γιατί το προαύλιο άλλη μια νύχτα γέμισε. Γιατί και απόψε μας είδαν και άκουσαν ξανά περισσότεροι από 300.000.

Γιατί καταθέτουμε ψυχή και καρδιά. Γιατί έχουμε πλήρη επίγνωση για που δίνουμε

κάθε μέρα ραντεβού... και γιατί κάθε βράδυ μετριάσαμε και έχουμε επιστρέψει όλοι. Όλοι όσοι μείναμε να δίνουμε τη μάχη την καλή. Έναν αγώνα που τον μαθαίνουμε και μας μαθαίνει. Που τον μαθαίνουμε να επιβιώνει και μας μαθαίνει πόσο σημαντική και αναντικατάστατη είναι η αλληλεγγύη. Πόσο ζόρικη αλλά και όμορφη είναι η αυτοοργάνωση. Πόσο δύσκολη αλλά και απελευθερωτική είναι η αυτοδιαχείριση.

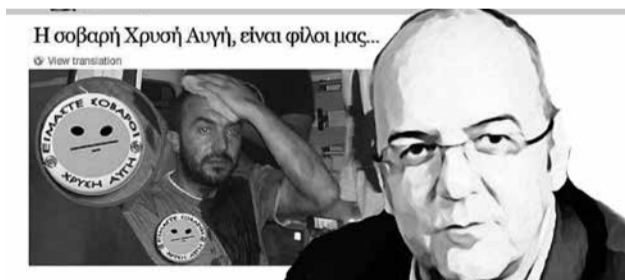
Πόσο πολύτιμη είναι η ρημάδα η αξιοπρέπεια. Βράδιασε. Είναι η ώρα της επιστροφής, Η ώρα που θα χρειαστεί να αντικρίσω και πάλι

αυτά τα 3-5 κτήρια που με θυμώνουν και με οργίζουν. Αλλά έχω ένα μυστικό που το φύλαγα για το τέλος.

Αυτά τα κτήρια είναι και μια καθημερινή υπενθύμιση. Του πόσο τυχερός είμαι που δεν είμαι μέσα σε κανένα από αυτά. Χαμογελώ λοιπόν περήφανα, με τη σιγουριά εκείνου που «κατεβαίνει» για να νικήσει, πατάω γκάτσι και ετοιμάζομαι για ένα ακόμα πρωίνο στην ΕΡΤ. Την Ελεύθερη Ραδιοφωνία Τηλεόραση.

➤ Ορέστης Ρουσσόνερος

➤ «Η εφημερίδα που γκρέμισε τον Παπαδημητριάδη»

Καθώς το αίμα του Παύλου Φύσσα πότιζε το οδόστρωμα στο Κερατσίνι από το μαχαίρι του ναζιστή δολοφόνου Γιώργου Ρουπακιά, το κράτος και το κεφάλαιο έτριβαν τα χέρια τους. Η δολοφονία ενός έργου και λόγω αντιφασίστα από έναν (παρα)κρατικό- φασίστα ήταν η ευκαιρία τους να ρουφήξουν και να ενσωματώσουν τα τελευταία ψήγματα αυτόνομης δράσης των προλεταρίων σε μια περίοδο που το κράτος και το κεφάλαιο έχουν διαλύσει σε μεγάλο βαθμό τις κοινωνικές αντιστάσεις με τον οδοστρωτήρα των αλληπάλληλων δανεισμών, απορυθμίζοντας τις εργασιακές σχέσεις και ωθώντας μέσω της οργανωμένης αντιξέγερσης το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού στο περιθώριο της Ιστορίας. Ρουφώντας το αίμα του Φύσσα μέσα από σειρά δημοσιευμάτων και επικοινωνιακών φιστών, τα βαμπίρ του Μαξίμου, του Συντάγματος και του Κολωνακίου κατάφεραν, σαν άλλοι Ρουπακιάδες, ένα σημαντικό πλήγμα στο μαχητικό αντιφασισμό καθώς πλέον παρουσιάζονται οι ίδιοι ως αντιφασίστες χτυπώντας (ή θυσιάζοντας) τη Χρυσή Αυγή, δηλαδή το κομμάτι που κράτους που θέλουν να περιορίσουν και πάλι στο παρακράτος. Ενσωματώνοντας το νεκρό κορμί του Φύσσα στο θέαμα με σειρά δημοσιευμάτων και ρεπορτάζ ενσωμάτωσαν εν τέλει και τον αντιφασισμό μετατρέποντας τον

από μαχητικό σε δικαστικό, υπηρεσιακό και επικοινωνιακό.

Ο στόχος πολλαπλός και τα οφέλη πολλαπλάσια του κόστους. Πίσω από την καλονεταρισμένη «αντιφασιστική» εικόνα του Μιχαηλολιάκου, του Κασιδιάρη και των άλλων δολοφόνων να οδηγούνται με χειροπέδες από τη ΓΑΔΑ στα δικαστήρια και πάλι πίσω, οι μηχανές του κράτους δουλεύουν στο φουλ και επεξεργάζονται τα σενάρια πλήρους επικράτησης στο πεδίο της ταξικής πάλης. Μέσω της εξάρθρωσης της ηγετικής ομάδας της μέχρι πρότινος κρατικοδίαιτης Χρυσής Αυγής, που η αιματοβαμμένη της δράση στοιχίωκε τους δρόμους των πόλεων της χώρας επί χρόνια και τώρα στοιχειώνει τους καναπέδες των νοικοκυραίων που καταναλώνουν αποκαλύψεις αγοράζοντας φυλλάδες και βλέποντας ειδήσεις, η εξουσία (κράτος και κεφάλαιο) προωθεί την ατζέντα της φτάνοντας ολοένα και πιο κοντά στον ευρωπαϊκό ολοκληρωτισμό (κι όχι στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση).

Στο σχέδιο περιλαμβάνεται όπως είδαμε στις τηλεοράσεις μας και το ιστορικά οικογενειακό καυγαδάκι εθνικοσοσιαλιστών-σταλινικών- σοσιαλδημοκρατών- φιλελεύθερων. Όμως ο πραγματικός στόχος που θα προσφέρει νέο αίμα στα βαμπίρ, εάν τελικά επικρατήσει η λογική των δύο άκρων, είναι όσοι ακόμη δεν έχουν μαντρωθεί στα σπίτια τους, στη μιζέρια τους, στην ανεργία τους, στους χρυσούς τάφους που τους ετοιμάζουν και όσοι δε πίνουν με τη θέληση τους το αρσενικό που στάζει από τις βρύσες της Ιερουσού. Είναι οι ελεύθερα σκεπτόμενοι και οι ελεύθερα δρώντες. Αυτοί που θέλουν να ζήσουν ανθρώπινα και πράττουν άτακτα προς αυτή τη θέση κατεύθυνση ως τάξη. Όλοι αυτοί σύμφωνα με το σκεπτικό του κράτους και του κεφαλαίου πρέπει να πεθάνουν σε το Φύσσα, να κάνουν τουμπεκί μπροστά στα τάγματα εφόδου του ελληνικού κράτους που επελαύνουν για να διαλύσουν τις αντιφασιστικές, εργατικές και κοινωνικές κινητοποιήσεις, να

θυσιάσουν τις ζωές τους στο σύγχρονο νομοθετικό ευρωπαϊκό Λεβιάθαν, να γίνουν εργαζόμενοι-ζόμπι, να μετατραπούν σε φαντάσματα, να εξαφανιστούν. Το γεγονός αυτό καταδεικνύει ότι η φασιστική απειλή όχι μόνο δεν εξαλείφθηκε με τις θεαματικές συλλήψεις κάποιων εκ των ναζί, αλλά ότι καραδοκεί και οργανώνεται σε άλλο, υψηλότερο επίπεδο. Στο επίπεδο των υπουργών, των πρώην αριστερών και ακροδεξιών συμβούλων και των ξένων και ντόπιων επιχειρηματιών.

Ένας άλλος στόχος του πρόσφατου υπερθεάματος είναι η αύξηση της πελατείας των κομμάτων καθώς το “γκρέμισμα του ναζισμού” από τα μέσα ενημέρωσης και το κράτος ενισχύει δημοκρατικότατα το μονοπώλιο της βίας καλώντας παράλληλα το πόπολο να καταδικάσει κάθε άλλη πηγή βίας. Καταπίνοντας έναν πολιτικό αντίπαλο, ένα πολιτικό κόμμα προσδένει με το κνούτο στο άρμα του μεγάλη μερίδα ψηφοφόρων του αντιπάλου, η οποία, σύμφωνα με πρόσφατες μελέτες, φέρεται να πάσχει από το γνωστό σύνδρομο της Στοκχόλμης. Έτσι οι δημοτικές εκλογές και οι ευρωεκλογές που πλησιάζουν, θα φέρουν καλύτερα αποτελέσματα μετά το οικογενειακό καυγαδάκι με τη ΧΑ, στη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ και γιατί όχι στο ΣΥΡΙΖΑ (που υπερασπιζόμενος τη «νομιμότητα» δε σταματά να επαναλαμβάνει ότι δεν έχει καμία σχέση με τις μολότωφ και τα λοιπά, αφαιρώντας κάθε υποψία ριζοσπαστικότητας από το λόγο του). Η πίτα των ψηφοφόρων είναι συγκεκριμένη σε μέγεθος και κανένα ψίχουλο δε μπορεί να πάει χαμένο. Είναι τελικά πολλά τα λεφτά Μπάμπη και η σοβαρότητα δε λείπει από τους δολοφόνους, τους επιχειρηματίες και τους πολιτικούς...

➤ Λάμπης Καραφλός του Μπάμπη

Οι δίκες του θέρους στη Λάρισα

“Σ’ αυτήν την πόλη η ψυχή σου ολοένα μάχεται στήθος με στήθος να βγει από τη λάσπη”
Βασιλική Παπαγιάννη

Τα τελευταία χρόνια παράλληλα με την αύξηση των αντιδράσεων στα μνημόνια και στα οικονομικά μέτρα εντάθηκε και η κρατική καταστολή. Το καθεστώς ποινικοποιεί κάθε κοινωνική και πολιτική δράση, φορτώνοντας με κατηγορίες και στέλνοντας σε δίκες τον κόσμο που αγωνίζεται. Πλέον η καταστολή στους δρόμους δεν αφορά μόνο τους «συνήθεις υπόπτους», όπως νεολαίους και αναρχικούς που γνώριζαν και συνεχίζουν να βιώνουν την κρατική βία στις διαδηλώσεις και στα στέκια τους. Οι συλλήψεις και οι κατηγορίες φτάσανε στον καθένα που συμμετέχει στους κοινωνικούς αγώνες. Το κράτος καταπνίγει χωρίς διακρίσεις όλες τις δράσεις από τις οποίες απειλείται άμεσα και οδηγεί σε δίκες από τους δημοσίους υπαλλήλους που διαδηλώνουν υπό το φόβο της απόλυσης έως τους απολυμένους του ιδιωτικού τομέα που αντιστέκονται στην απομάκρυνσή τους και ζητούν τα δεδουλευμένα από τα αφεντικά τους. Όπως σε ολόκληρη τη χώρα έτσι και στη Λάρισα, η δικαστική manía της εξουσίας έστειλε σε δίκες δεκάδες ανθρώπους που έδρασαν την προηγούμενη περίοδο στα πλαίσια του ανταγωνιστικού κινήματος.

Καλοκαίρι στο δικαστικό μέγαρο Λάρισας

Χρονικά, προηγήθηκαν οι «δίκες των διοδίων» με κατηγορίες σε 27 πολίτες από Λάρισα, Βόλο και Τρίκαλα. Οι άνθρωποι αυτοί, μέλη του κινήματος ενάντια στα διόδια, κατηγορούνται ως οι ηθικοί αυτουργοί των δράσεων ανοίγματος των σταθμών. Το κράτος μοιράζει το φόβο στον κόσμο που παλεύει για την ελεύθερη διέλευση στους δημόσιους δρόμους, την κατάργηση κάθε μπάρας και την παύση του πλουτισμού του κάθε Μπόμπολα από τα πανάκριβα αντίτιμα. Οι πολλοί σταθμοί διοδίων κατά μήκος της Λάρισας και των βορειότερων δήμων κάνουν ασύμφορη τη διόδο σε όσους εργάζονται μακριά από την κατοικία τους και πρέπει να διασχίσουν κάθετα το νομό. Και οι δύο δίκες πήραν αναβολή για το Γενάρη του 2014.

Στη συνέχεια τη σκυτάλη πήρε η δίκη μιας φοιτήτριας, που συμμετείχε σε αντιφασιστική δράση ενάντια σε συγκέντρωση που οργάνωσε ο Πατριωτικός Σύνδεσμος Λάρισας το Φεβρουάριο του 2010. Τότε, μέλη αντιφασιστικών ομάδων κατάφεραν να ακυρώσουν τη συγκέντρωση αλλά στη συνέχεια η αστυνομία με ακολουθία ατόμων της ακροδεξιάς εφόρμησε στην Ιατρική εγκλωβίζοντας και συλλαμβάνοντας τυχαίο κόσμο στο σωρό. Εκεί βρέθηκε ένα μέλος του ΛΑ.Ο.Σ. να αναγνωρίζει στο πρόσωπο μιας φοιτήτριας το δάρτη του. Ο ίδιος μίλησε στην κοπέλα για το «φανταστικό» ξυλοδαρμό του κατά την εμπόδιση της εκδήλωσης του Πατριωτικού Συνδέσμου. Η

δίκη δεν πραγματοποιήθηκε και πήρε αναβολή για το Μάρτη του 2014.

Η τρίτη δίκη στη σειρά, αφορούσε τις κατηγορίες σε τέσσερα άτομα του αντιεξουσιαστικού χώρου για απαλλοτρίωση αγαθών από σούπερ μάρκετ και μοιράσματος τους σε παρακείμενη λαϊκή το Φεβρουάριο του 2009. Μέσα στα πλαίσια της ταραγμένης περιόδου της εξέγερσης του 2008, το κράτος συνέλαβε χωρίς αποδεικτικά στοιχεία κόσμο του αγώνα και του απέδωσε σοβαρές κατηγορίες. Παρά την απόσυρση του σούπερ μάρκετ από κάθε νομική διεκδίκηση ενάντια στους κατηγορούμενους, η δικαστική εξουσία επέμεινε στη δίωξή τους. Το καθεστώς κυνήγησε με λύσσα κάθε αντίστοιχη δράση υπό το φόβο της διασποράς της ιδέας της απαλλοτρίωσης στις ευρύτερες λαϊκές μάζες που βρίσκονται σε κατάσταση άμεσης φτωχοποίησης. Ωστόσο στη δίκη οι κατηγορίες πέσανε και τα τέσσερα άτομα αθωώθηκαν παρά τις προσπάθειες στοχοποίησής τους.

Η περίπτωση του δασκάλου Σ.Γ.

Η τέταρτη υπόθεση που απασχόλησε την πόλη αφορά την παραπομπή του δασκάλου Σ.Γ. στο Πειθαρχικό Συμβούλιο της Λάρισας με την κατηγορία «της ανάρμοστης για δημόσιο υπάλληλο συμπεριφοράς εκτός υπηρεσίας». Ο Σ. Γ. είχε καταδικαστεί πρωτόδικα και με ψευδείς κατηγορίες για αντίσταση κατά της αρχής εξαιτίας της συμμετοχής του σε αντιμνημονιακή συγκέντρωση στις 25 Μαρτίου 2012. Το Πειθαρχικό Συμβούλιο αθώωσε το δάσκαλο όμως η απόφαση του εφετείου στις 24 Οκτώβρη θα κρίνει οριστικά το μέλλον του εκπαιδευτικού που κινδυνεύει με απόλυση. Η δίωξη ακόμη και της ίδιας της φυσικής παρουσίας σε μια πολιτική δράση δείχνει τις διαθέσεις του κράτους από εδώ και στο εξής. Με την απειλή της απόλυσης οι εξουσιαστές θέλουν να κρατήσουν τους δημοσίους υπαλλήλους στο σπίτι τους.

Τέλος, κατά τη διάρκεια δράσης αλληλεγγύης στον Κώστα Σακκά η αστυνομία προχώρησε σε προσαγωγές 8 ατόμων επειδή μοιράζανε κείμενα υποστήριξης του τότε απεργού πείνας, ενώ παράλληλα διένειμαν φύλλα της εφημερίδας «Άπατρις» και παρεμβαίνανε με αντιφασιστικά συνθήματα στους τοίχους, σβήνοντας ναζιστικά σύμβολα.

Από εδώ και πέρα...

Η περίοδος που διανύουμε είναι κρίσιμη τόσο για τα κινήματα και τις αντιστάσεις των πολιτών όσο και για την επίθεση του αστικού κράτους σε όσους αντιδρούν. Ο αγώνας των καταπιεσμένων ενάντια στην εξουσία πρέπει να αλλάξει τις ισορροπίες και να φέρει το κράτος σε θέση άμυνας. Το θετικό πρόσημο αυτής της μάχης, στη Λάρισα αλλά και στο σύνολο της χώρας πάντα θα εξαρτάται από εμάς.

Μάρκος Μπιτσάνης

Όχι στα «όχι»

Και πάλι παρελάσεις και πάλι δεκάριχοι λόγοι και πάλι (ίσως) μια αφορμή οι γενικώς και αορίστως αντιμνημονιακοί να διατρανώσουν την αντίθεσή τους στη νέα «γερμανική κατοχή». Αλλά η νύχτα της 28ης Οκτωβρίου είχε κάτι από αρχαία τραγωδία. Ο Ιταλός πρέσβης στην Αθήνα, που δεν είναι υποστηρικτής του Μουσολίνι αλλά κάνει μόκο και εκτελεί τις εντολές των ανωτέρων του, συναντάει τον Μεταξά, που είναι ένθερμος υποστηρικτής και του Χίτλερ και του Μουσολίνι αλλά γνωρίζει πως η δικτατορία του στηρίζεται στους Άγγλους και στο εδώ όργανό τους, το βασιλιά - άρα πρέπει να υποστηρίξει τα βρετανικά γεωπολιτικά συμφέροντα. Απαντάει λοιπόν στην ιταλική πρόταση για διέλευση ιταλικών στρατευμάτων μέσω της Ελλάδας με εκείνο το στρυφνό «Τότε λοιπόν έχουμε πόλεμο», που δείχνει και όλη τη δυσареσκεία του για την ανεπιθύμητη γι' αυτόν εξέλιξη.

Η τραγωδία όμως και οι αντιστροφές των

ρόλων δεν σταματούν εδώ. Το ΚΚΕ είναι διαλυμένο από την Ασφάλεια του Μανιαδάκη, αλλά ένα τμήμα της ηγεσίας του, που βρίσκεται φυλακισμένο στην Ακροναυπλία, κάνει το αναπάντεχο: αγνοεί τη σοβιετική πολιτική, που ήθελε τα κομμουνιστικά κόμματα να εναντιώνονται στον πόλεμο, εναντίον των ναζι επειδή μέχρι τότε Στάλιν και Χίτλερ τα είχαν βρει μια χαρά, και να δηλώνει ορθά-κοφτά ότι «σ' αυτόν τον πόλεμο που διεξάγει η κυβέρνηση Μεταξά οι κομμουνιστές θα πάρουν ενεργά μέρος» και ότι κάθε γωνιά της ελληνικής γης θα γίνει κάστρο του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα.

Η Ιστορία δεν είναι ούτε παράτες ούτε αφορισμοί. Όποιος θέλει να μιλάει για μεγαλεπήβολα «όχι» είναι εκτός κάθε λογικής. Το ίδιο όμως είναι και όποιος θέλει να υποτιμήσει τη μάχη που δόθηκε τότε ενάντια στον ιταλικό φασισμό, που συνεχίστηκε με το πιο ισχυρό -ίσως- κίνημα αντίστασης στην Ευρώπη.

Α.Π.

Κανένας Έλεγχος ...

Πολλοί είναι αυτοί πλέον που δεν θα ξεχάσουν την 13η Αυγούστου 2013. Η μέρα που ο 19χρονος Θανάσης Καναούτης χάνει τη ζωή του σε συμπλοκή με ρουφιάνο-ελεγκτή μέσα σε τρόλεϊ που είχε ως αποτέλεσμα να πέσει από το όχημα ενώ αυτό βρισκόταν εν κινήσει. Εκτοτε και με αφετηρία το σημείο της δολοφονίας του 19χρονου ξεδιπλώνονται στους δρόμους του Περιστερίου (και όχι μόνο) μια σειρά αλυσιδωτών γεγονότων που θ' αποτελέσουν τις πρώτες απαντήσεις απέναντι σ' άλλο ένα «μεμονωμένο γεγονός» της βαρβαρότητας και της αδικίας που μας πνίγει.

Από τις πρώτες ώρες, περιοίκοι συγκεντρώνονται στο σημείο της δολοφονίας για να εκδηλώσουν την οργή και την λύπη τους για το γεγονός. Καθημερινά στο σημείο στρατοπεδεύουν πολυπληθείς αστυνομικές δυνάμεις επιχειρώντας να εκφοβίσουν και να προλάβουν οποιοδήποτε συλλογική μορφή διαμαρτυρίας. Και ενώ η κυρίαρχη προπαγάνδα δεν μπορεί να ενσωματώσει την σκληρή αλήθεια μιας έκδηλης δολοφονίας, η κοινωνική οργή αρχίζει να σπα την βουβαμάρα παίρνοντας μορφή. Την Παρασκευή 16/8, ημέρα κηδείας του Θ.Κ., πορεία 2000 ατόμων κατευθύνεται προς το νεκροταφείο μέσα σε φορτισμένο κλίμα. Μετά την κηδεία, πορεία εκατοντάδων ατόμων κατευθύνεται στο σημείο της δολοφονίας όπου και στήνονται οδοφράγματα με φλεγόμενους κάδους. Διμοιρίες των ΜΑΤ κυνηγούν νεολαίους της περιοχής που επιτέθηκαν σε μπάτσους κοντά στο Μετρό Αγ.Αντώνη και στα γύρω στενά, με την συνοδεία ΔΕΛΤΑ, προσάγουν γύρω στα 10 άτομα. Άμεσα, πλήθος αντιστεκόμενων και αλληλέγγυων συγκεντρώνεται στην κεντρική πλατεία του Περιστερίου και πραγματοποιούν συνέλευση. Αποφασίζεται να πραγματοποιηθεί μικροφωνική στο σημείο της δολοφονίας ενώ δεκάδες αλληλέγγυων συγκεντρώνεται και έξω από τη ΓΑΔΑ. Η κρατική καταστολή απαντά απαγορεύοντας την συνάθροιση γύρω από το σημείο της δολοφονίας. Διμοιρίες ΜΑΤ και ΔΕΛΤΑ περικυκλώνουν τους 30 περίπου συγκεντρωμένους και τους μετέφεραν στην ΓΑΔΑ. Αργά το βράδυ, όλοι οι προσαχθέντες (πλην ενός) αφήνονται ελεύθεροι.

Την επόμενη μέρα, Σάββατο 17/8, στην πλ. Δημαρχείου πραγματοποιείται αυθόρμητη συνέλευση από τους συγκεντρωμένους παρά την έντονη αστυνομοκρατία στην ευρύτερη περιοχή. Οι συγκεντρωμένοι διεκδικούν την ελεύθερη παρουσία τους

στην πλατεία και τους γύρω δρόμους και αποφασίζουν τη συνέχιση των καθημερινών συγκεντρώσεων στην Πλ. Δημαρχείου με αφορμή το περιστατικό της δολοφονίας και την κρατική καταστολή που ακολούθησε. Στο κείμενο που συντάσσεται, αναφέρουν: «Ο θάνατός του δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός, είναι δολοφονία και αποτέλεσμα των βάρβαρων αντιλαϊκών μέτρων και της άγριας καταστολής (με μπάτσους και ελεγκτές), που μας επιβάλλουν. Ο καθένας από εμάς θα μπορούσε να βρεθεί στη θέση του Θανάση. Πολλές φορές μας έχει τύχει λόγω ανείργειας να μην έχουμε τα λεφτά για ένα εισιτήριο ενώ έχουμε ανάγκη άμεσης μετακίνησης. Και να σκεφτεί κανείς ότι τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς είναι προϊόντα εργασίας της εργατικής τάξης. Για να φτιαχτούν έχουν αναλωθεί χιλιάδες κλεμμένες εργατοώρες απλήρωτης και αλλοτριωμένης εργασίας. Επίσης αν προσθέσουμε τους φόρους και τα χαράτσια συν τις μίζες που έπαιρναν και έβγαζαν προβληματικές αυτές τις επιχειρήσεις, το συμπέρασμα είναι ότι τα έχουμε χρυσοπληρώσει. Για όλους αυτούς τους λόγους, τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς μας ανήκουν και η δημόσια μετακίνηση πρέπει να είναι ελεύθερη για όλους μας.» Ενώ στο τέλος, δηλώνουν ότι: «Αρνούμαστε να γυρίσουμε στην κανονικότητα του νόμου και της τάξης, να σκύψουμε το κεφάλι στον κόσμο των ελεγκτών και των μπάτσων που «απλά κάνουν τη δουλειά τους», να κλειστούμε πίσω στα σπίτια - κλουβιά με τη συντροφιά των ρουφιάνων των ΜΜΕ. Σε πείσμα όλων αυτών, εμείς παραμένουμε εδώ. Μένουμε κάθε μέρα όλοι μαζί στο σημείο δολοφονίας, στην πλατεία, στις γειτονιές μας. Βγαίνουμε στους δρόμους για να αντισταθούμε και παίρνουμε τις ζωές μας στα χέρια μας».

Στο πλαίσιο αυτό, η Ανοιχτή Λαϊκή Συνέλευση Περιστερίου, το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Περιστερίου και σύντροφοι-ισσες από τις δυτικές συνοικίες οργανώνουν και καλούν σε συναυλία την Παρασκευή 23/8 στην πλ.Δημαρχείου και σε διαδήλωση την Τρίτη 27/8. Τις επόμενες μέρες, αντιστεκόμενοι από τις γειτονιές του Περιστερίου και ευρύτερα των δυτικών συνοικιών της Αθήνας, πραγματοποιούν καθημερινές παρεμβάσεις αντιπληροφόρησης στα Μ.Μ.Μ. υπό το «άγρυπνο βλέμμα» ενστολων μπάτσων και ασφαλιτών. Ο πρώτος κύκλος απαντήσεων κλείνει με την πορεία 4.000 διαδηλωτών στους δρόμους του Περιστερίου κάνοντας σαφές ότι τίποτα δεν θα μείνει αναπάντητο...

Αυτοοργανωμένη Δομή Υγείας Εξαρχείων

Η Αυτοοργανωμένη Δομή Υγείας Εξαρχείων (ΑΔΥΕ) αποτελεί μια προσπάθεια κοινοτικής πρωτοβάθμιας περίθαλψης, η οποία στηρίζεται ως δομή και στελεχώνεται από γιατρούς, ψυχολόγους, νοσηλευτές, φαρμακοποιούς και κατοίκους. Ως κοινωνικό εγχείρημα είναι ανοικτό σε κάθε επιστήμονα του χώρου της υγείας που θα ήθελε να προσφέρει τις υπηρεσίες του δωρεάν προς την κοινωνία, ανεξαρτέτως για όλους, και αποδέχεται τις οριζόντιες διαδικασίες ως πλαίσιο λειτουργίας.

Από τη μία πλευρά, καθιστούμε σαφές ότι δεν στοχεύουμε να υποκαταστήσουμε το υπάρχον κρατικό σύστημα υγείας που καταρρέει, και από την άλλη δηλώνουμε κατηγορηματικά ότι δεν προσφέρουμε κανενός τύπου φιλανθρωπία. Θεωρούμε τη σημερινή πολιτική και οικονομική συγκυρία ως κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ως πόλεμο ενάντια στην κοινωνία. Γι' αυτό, στον πόλεμο αυτό συμμετέχουμε στο πλευρό των αδυνάτων και του αγωνιζόμενου λαού για την κοινωνική χειραφέτηση.

Άξονες Λειτουργίας:

Η ΑΔΥΕ έχει χαρακτήρα κινηματικό και

αντιθεσμικό, διέπεται από τον αντιεραρχικό τρόπο λειτουργίας του, την ισότιμη συμμετοχή και τον αμεσοδημοκρατικό τρόπο λήψης αποφάσεων.

Η ΑΔΥΕ δεν συνεργάζεται με κρατικούς φορείς, δημόσια ή ιδιωτικά σώματα ασφαλείας και ΜΚΟ, ούτε αποτελεί συνιστώσα κανενός κόμματος. Οι ενέργειές του δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση πράξεις φιλανθρωπίας ούτε αστικό ανθρωπισμό (τύπου Ερυθρού Σταυρού) αλλά στοχευμένες ενέργειες κοινοτικής άμεσης δράσης ενταγμένες στο κίνημα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Δεν προσφέρουμε απλώς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και ψυχολογική βοήθεια στους φτωχούς και τους αποκλεισμένους, αλλά προσπαθούμε να συνεργασθούμε μαζί τους για τη χειραφέτηση όλων. Βασικός στόχος και πεποίθηση όσων συμμετέχουμε είναι ότι η αλληλεγγύη μας προσφέρεται με βάση την αμοιβαιότητα και όχι εγωιστικά, δεδομένου ότι όλοι είμαστε εν δυνάμει, μετανάστες, άστεγοι, άνεργοι, επισφαλώς εργαζόμενοι, χωρίς πρόσβαση σε υγειονομική περίθαλψη.

Για τον λόγο αυτό είναι ξεκάθαρη η θέση μας υπέρ των κοινωνικών εγχειρημάτων

που έχουν σαν στόχο τη δημιουργία μιας κοινωνίας, όπου όλοι ανεξαρτέτως θα έχουν πρόσβαση στην εργασία, στην υγεία, στη στέγη, στη μάθηση και στον πολιτισμό. Γι' αυτό πήραμε την απόφαση να συνεργασθούμε προς όφελος όλων και να ανακτήσουμε τη ζωή και την αξιοπρέπεια μας.

Ελάχιστη συμφωνία συμμετοχής:

1. Η Αυτοοργανωμένη Δομή Υγείας Εξαρχείων λειτουργεί σύμφωνα με το γενικό πλαίσιο της με στόχο την προαγωγή της υγείας και την προστασία της ζωής και της αξιοπρέπειας των ανθρώπων.

2. Οι βασικές λειτουργίες της ΑΔΥΕ, είναι η προσφορά πρωτοβάθμιας ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, άμεσης βοήθειας (λ.χ. σε περιπτώσεις διαδηλώσεων), ψυχολογικής υποστήριξης και η προαγωγή της υγείας όλων, χωρίς καμία διάκριση φυλής, χρώματος, καταγωγής, σεξουαλικής ταυτότητας ή θρησκείας. Για τον λόγο αυτό δεν μπορούν να συμμετέχουν άτομα με ρατσιστικές, εθνικιστικές, ξενοφοβικές, ομοφοβικές ή φασιστικές ιδέες συμπεριφορές και πρακτικές, ούτε άτομα που συνεργάζονται με κρατικές ή ιδιωτικές δυνάμεις ασφαλείας.

3. Οι αποφάσεις της ΑΔΥΕ λαμβάνονται στη γενική συνέλευσή του αμεσοδημοκρατικά κατά σειρά με ομοφωνία, σύνθεση απόψεων ή ευρεία πλειοψηφία από τους παρόντες και δεσμεύουν και τους απόντες. Κανένας δεν δικαιούται να εμφανίζεται ότι εκπροσωπεί τη συνέλευση χωρίς προηγούμενη ανάθεση από αυτήν και για συγκεκριμένο σκοπό.

4. Η χρήση του ονόματος της ΑΔΥΕ για ίδια χρήση καθώς και η άσκοπη αναπαραγωγή-προβολή δεν είναι σύμφωνη με το γενικό πνεύμα της συνέλευσης και αποφεύγεται.

Η ανοιχτή συνέλευση της ΑΔΥΕ πραγματοποιείται κάθε Τρίτη στις 20.00 στο Κατελιμμένο Κοινωνικό Κέντρο ΒΟΞ.

Το κυνήγι της «Υγείας» καλά κρατεί...

Είναι το κυνήγι που επιβεβαιώνει το ρατσιστικό μίσος απέναντι στον άλλο, αυτόν/ήν που τοποθετείται έξω από οποιαδήποτε νόρμα, αυτόν/τήν που δε χωράει στην ταυτότητα του υγιούς - αρτιμελούς, είτε πρόκειται για τα πογκρόμ εναντίον μεταναστών/στριών είτε για το κυνήγι οροθετικών και trans γυναικών. Και κάπου εδώ εμφανίζεται ο δώκτης Άδωνις Γεωργιάδης, ο οποίος επαναφέρει την Υγειονομική Διάταξη για την Δημόσια Υγεία 39Α, ένα μέτρο που θεσπίστηκε το 2012 και επιτρέπει στην αστυνομία να προσαγάγει άτομα που θεωρεί

ύποπτα ως φορείς του ιού HIV και να τα εξαναγκάζει να υποβληθούν σε τεστ.

Το πως θα αναγνωρίζουν οι μπάτσοι ότι ένα άτομο έχει τον ιό, είτε θα προβλέπεται στα εγχειρίδια που διαθέτουν τα "λαγωνικά" της αστυνομίας είτε στα skills* του εκάστοτε μπάτσου. Και εκεί που είχε κάποιος/α το άγχος όταν θα τον/την σταματήσουν με το αυτοκίνητο ή και πεζό/ή για εξακριβωση στοιχείων, τώρα δεν θα ξέρει τι να πρωτοσκεφτεί: Ταυτότητα, μη θεωρημένη ασφάλεια αυτοκινήτου, αλκοτέστ, ληγμένη άδεια παραμονής, δικαστικές εκκρεμότητες ακόμα και με την εφορία ή μήπως είμαι οροθετικός/ή και δεν το ξέρω;

Αν βέβαια το ξανασκεφτείς καλύτερα, θα δεις ότι ξεκίνησαν με στόχους όπως οι μη ετεροφυλόφιλοι, οι μη γηγενείς, οι μη κατέχοντες, οι μη υγιείς, οι μη αρτιμελείς, οι άστεγοι όλοι αυτοί/ές που τοποθετούνται σήμερα στην άκρη. Κι έτσι, για άλλη μια φορά στο όνομα της υγείας, της "κανονικότητας", της τάξης και του φύλου, όλο αυτό το σύστημα που εξουσιάζει, εφαρμόζει την τακτική της διαίρεσης προκειμένου να επιβιώσει. Όλο και πιο πολύ ο

έμφυλος και σεξουαλικός διαχωρισμός του κοινωνικού σώματος εντείνεται, όπως εντείνονται και άλλοι διαχωρισμοί, που τοποθετούν τα ανθρώπινα σώματα στη ζώνη του αλλόκοτου, της αβίωτης ζωής και της επισφάλειας. Είναι μια απαραίτητη η δημιουργία εκείνων των κοινωνικών συνθηκών που θα νοσηματοδοτούν αλλιώς τα σώματα και τις ζωές μας για να αντιμετωπιστεί η φασιστική επίθεση που δεχόμαστε καθημερινά.

Υ.γ: Αφορμή του παραπάνω κειμένου είναι οι 17 γυναίκες που βρέθηκαν οροθετικές και είδαν να σπιλώνεται η υπόληψη τους με τα προσωπικά τους στοιχεία και τις φωτογραφίες τους να φιγουράρουν στα μέσα μαζικής ενημέρωσης ως φορείς του ιού HIV (Απρίλης 2012), η επίθεση αστυνομικών σε τρανς γυναίκες στο κέντρο της Θεσσαλονίκης (17/7/2013), οι βίαιες επιθέσεις και οι δολοφονίες τρανς γυναικών στην Τουρκία (Ιούλης 2013) και στη Λάρισα η λεκτική επίθεση σε διεμφυλικά άτομα σε δημόσια εκδήλωση (25/6/2013)

* skills = δεξιότητες, ικανότητες που αποκτήθηκαν μετά από «ειδική» εκπαίδευση από κλιμάκιο του C.S.I**

** C.S.I = Crime Scene Investigation (Εγκληματολογικό Τμήμα βλ. κανάλι ΣΚΑΙ)

✍ Κλαθέση

Τι έχεις γιατρέ μου?

Οι κοινωνικοί αποκλεισμοί από το χώρο της περίθαλψης άρχισαν να εντείνονται από τα τέλη του 2008-αρχές του 2009. Το περίφημο πεντάευρο και το κλειστικό ραντεβού μέσω 1515/1535 (το οποίο προϋποθέτει ότι ο άνθρωπος που προσπαθεί να κλείσει το ραντεβού δεν έχει πρόβλημα ομιλίας, δεν έχει πρόβλημα ακοής και επίσης μιλάει άπταιστα την ελληνική) προεκτάθηκαν μέσα σε 4 χρόνια σε καταβολή αντιτίμου μέχρι και για προληπτικές εξετάσεις (Θεαγένειο νοσοκομείο θεσ/νικής), σε αδυναμία των (ακόμα και άλλοτε εύρωστων) ταμείων να καλύψουν τις φαρμακευτικές ανάγκες των ασθενών, στο ευφάνταστο εύρημα του κουπονιού υγείας (voucher), στην εντυπωσιακή αναβάθμιση του 5ευρου σε 25ευρο, σε συγχωνεύσεις και σε κλείσιμο κεντρικών και πε-

ριφεριακών νοσοκομείων. Κάποια από αυτά τα μετατρέπουν σε πολυϊατρεία και κέντρα ημέρας, κάποια τα μετονομάζουν σε ξενώνες ανακουφιστικής φροντίδας ή κέντρα αποκατάστασης, και κάποια απλά τα κλείνουν.

Οι δομές ψυχικής υγείας έχουν καταρρεύσει. Οι χρονίως ψυχικά πάσχοντες που είχαν μπει σε προγράμματα αποασυλοποίησης επιστρέφουν μαζικά προς εγκλεισμό σε ψυχιατρεία τα οποία καλούνται να επαναλειτουργήσουν ως άσυλα. Η ψυχοθεραπεία (με την απαξίωση των κέντρων ψυχικής υγιεινής) γίνεται ξανά είδος πολυτελείας και η αντιμετώπιση των ψυχικών διαταραχών που δε χρήζουν νοσηλείας είναι σχεδόν αποκλειστικά φαρμακευτική. Οι τοξικομανείς τοποθετούνται σε ένα φαύλο και αέναο κύκλο εξάρτησης (μεθα-

δόνη), με δομές όπως το 18 άνω να κυνηγιούνται με διάφορα μέσα μέχρι να αναγκαστούν σε παύση.

Σε αυτήν τη συγκυρία, στην οποία το κράτος μεθοδικά και μεθοδευμένα παραμορφώνει τα νοσοκομεία σε χώρους στάθμευσης ατόμων με χρόνιες παθήσεις ή σε αλυσίδες fast-health, την ασφάλιση σε έννοια που προκαλεί άγχος και την υγεία σε κακιά αρρώστια, υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι που καλούνται να εργαστούν σε συνθήκες αγριότητας. Οι ελλείψεις στο προσωπικό είναι τεράστιες τόσο λόγω των περικοπών στον αριθμό των οργανικών θέσεων, αλλά και λόγω της μεγάλης μετανάστευσης επαγγελματιών υγείας στο εξωτε-

ρικό τα τελευταία δύο χρόνια. Και όλα αυτά, τη στιγμή που το 37, 51% των γιατρών στην Αθήνα το 2012 ήταν άνεργοι.

Οι ειδικευόμενοι εφημερεύουν απλήρωτοι για μήνες, ενώ στις δομές ψυχικής υγείας η εργασία έχει καταστεί «εθελοντική». Τα απαραίτητα αναλώσιμα υλικά έχουν γίνει πολύτιμα (από το να συνιστάται οικονομία μέχρι και στα γάντια έως να μην μπορεί να γίνει αγορά των απαραίτητων υλικών για τον έλεγχο του μεταγγιζόμενου αίματος) και οι ρυθμοί εργασίας συνεχώς εντείνονται. Υπάρχουν αγροτικά ιατρεία που καλύπτουν 2000 άτομα και λειτουργούν με έναν αγροτικό γιατρό, ο οποίος εργάζεται όλη μέρα, κάθε μέρα και χωρίς να έχει απαραίτητα άμεση πρόσβαση σε οργανωμένη μονάδα περίθαλψης. Το κατοχυρωμένο νομικά ρεπό μετά από τις 24ωρες εφημερίες δε δίνεται στους ειδικευόμενους και στους αγροτικούς σε όλα τα νο-

σοκομεία ή τα κέντρα υγείας.

Οι συνθήκες είναι παραπάνω από ευνοϊκές για την ιδιωτικοποίηση της βιομηχανίας υγείας. Φτηνό εργατικό δυναμικό, γηροκομεία, πτωχοκομεία και άσυλα για τους μη έχοντες και γυαλιστερά μάρμαρα στην είσοδο για όποιον έχει και μπορεί. Ο διαχωρισμός ασθενή-εργαζόμενου στην υγεία είναι δυστυχώς πολύ έντονος και καλλιεργείται σε κάθε ευκαιρία. Ωστε να μη συναντηθούμε ποτέ στη βάση των αναγκών μας. Για να μη βρούμε ποτέ κοινές λύσεις στα προβλήματά μας. Ή συνεχίζουμε χωρία ή θα τους κάνουμε καλά όλοι μαζί.

Η υγεία είναι μια κοινωνική ανάγκη που την έχουν κάνει εμπορεύμα.

Η ιατρική δεν είναι λειτουργία, είναι μισθωτή εργασία.

✍ Σ.

Αμυδαλέζα: Συγγνώμη για την ενόχληση, αλλά εμείς εδώ εξεγερθήκαμε

Δημοσιογράφος: Εδώ που μένεις, μέσα στο κοντέινερ, είναι καλά ή θέλεις να γυρίσεις πίσω στην πατρίδα σου;

Μετανάστης: Όχι, εδώ χάλια, ζούμε σαν τα ζώα, αλλά δε θέλω να γυρίσω πίσω.

Υπουργός Αστυνομίας και Καταστολής Δένδιας (χαμογελώντας ειρωνικά): Θέλει καιρό. Σ' ένα, ενάμισι μήνα θα έχει αλλάξει γνώμη.

(Σεπτέμβριος 2012, στρατόπεδο συγκέντρωσης Αμυδαλέζας)

Το βράδυ του Σαββάτου 10 Αυγούστου 2013, στο απομονωμένο και περίφρακτο στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών χωρίς χαρτιά της Αμυδαλέζας, το μεγαλύτερο κέντρο εγκλεισμού μεταναστών στην Ελλάδα, με τον ένα χρόνο λειτουργίας του να στιγματίζεται από συνεχόμενα σωματικά και ψυχικά μαρτύρια, οι κολασμένοι πυρπολούν ντουβάρια και συνειδήσεις, γίνονται έστω και για λίγες στιγμές ορατοί με το σώμα και τη φωνή τους.

Είκοσι πέντε χιλιόμετρα από το κέντρο της Αθήνας, σε μια αχανή και απροσπέλαστη έρημη γη, όπου συρματοπλέγματα διαδέχονται μπάτσους και μπάτσοι διαδέχονται συρματοπλέγματα, οι εξεγερμένοι μετανάστες βάζουν φωτιά στα κοντέινερ-κλουβιά, επιτίθενται στους δεσμώτες τους με πλαστικά μπουκάλια και χαλίκια, προσπαθούν να σπάσουν τις σιδερένιες πόρτες και τους φράχτες και δέκα από αυτούς βρίσκουν προσωρινά το δρόμο της ελευθερίας, έξω από αυτό που οι ίδιοι αποκαλούν «ελληνικό γκουαντάναμο».

«Επί μιάμιση ώρα δίναμε μάχη, οκτώ άτομα εναντίον 1.000. Και οι οκτώ φάγαμε ξύλο και είμαστε σακατεμένοι. Αν ήθελαν και είχαν καλύτερο σχέδιο θα μας είχαν σκοτώσει». (Μαρτυρία, προφανώς ψευδής, αστυνομικού της ομάδας άμεσης επέμβασης).

«Σακατεμένο» μπάτσο δεν είδε κανείς, είδαμε όμως τους κακοποιημένους μετανάστες που μεταφέρονταν αλυσοδεμένοι στο δικαστήριο, αλλά κανείς δεν κατάφερε να συναντήσει τους βαρύτερα τραυματισμένους μετανάστες πάνω στους οποίους έβγαλαν την εκδικητική μανία τους οι ανθρωποφύλακες και οι οποίοι παραμένουν «εξαφανισμένοι» μέσα στο στρατόπεδο. Έξω από αυτό, μηχανοκίνητοι μπάτσοι και φασίστες περιπολούν για μέρες, σκατόψυχα «λαγωνικά» στο κατόπι ανθρωπων-θηραμάτων με σκούρο δέρμα που δεν απειλούν κανέναν και τίποτα, εκτός από τον δήμαρχο Αχαρνών Σ. Ντούρο και τους ομοίους τους που «είναι κλεισμένοι στα σπίτια τους, γιατί φοβούνται τους δραπέτες». Ας μείνουν εκεί για πάντα.

Η εξέγερση και η αλληλεγγύη εντός και εκτός των τειχών θα συντρίψει τη βαρβαρότητα

Οι μετανάστες που συλλαμβάνονται ως υπεύθυνοι για την εξέγερση οδηγούνται στο κέντρο αλλοδαπών της Πέτρου Ράλλη και στο αστυνομικό τμήμα

Μενιδίου, όπου τους «υποδέχονται» με ξυλοδαρμούς, ταπεινώσεις, εξευτελισμούς. Στους έγκλειστους της Αμυδαλέζας επιβάλλεται απαγόρευση προαυλισμού, με αποτέλεσμα να παραμένουν «θαμμένοι» στα κοντέινερ-φούρνους, σε αρκετά χωρίς ρεύμα, σε άλλα χωρίς νερό, με την ατμόσφαιρα να είναι αποπνικτική από τα δακρυγόνα, στέρηση επικοινωνίας, ακόμη και με δικηγόρους, καταναγκαστική εργασία, που περιλαμβάνει από τον καθαρισμό των χώρων του στρατοπέδου μέχρι τα αυτοκίνητα των μπάτσων. Ένας μετανάστης, που δεν είχε καμία συμμετοχή στα γεγονότα, βρίσκεται μελανιασμένος στα πόδια από τα χτυπήματα των μπάτσων, μόνο και μόνο επειδή λίγα λεπτά πριν ο δικηγόρος του είχε καταφέρει να μιλήσει μαζί του.

Τη Δευτέρα 12 Αυγούστου μεταφέρονται στα δικαστήρια της Ευελπίδων 57 μετανάστες, με καταγωγή από το Πακιστάν, το Μπαγκλαντές, το Αφγανιστάν και το Μαρόκο. Χωρίς δικηγόρους (εκτός από δυο-τρεις που βρέθηκαν εκεί λόγω συνειδησης, χωρίς να παρίστανται στη διαδικασία), χωρίς μεταφραστές, με ένα διορισμένο διερμηνέα, χωρίς να κατανοούν τι τους συμβαίνει και τι πρόκειται να τους συμβεί. Κατηγορούνται για κακουργηματικού χαρακτήρα αδικήματα: στάση με επιχείρηση βίαιης απόδρασης, επίθεση κατά προσώπων στα οποία έχει ανατεθεί η φύλαξη, απόδραση τετελεσμένη και σε απόπειρα, επικίνδυνη απρόκλητη σωματική βλάβη, εμπρησμό από κοινού, απρόκλητη φθορά ξένης ιδιοκτησίας, εξύβριση.

Στη πραγματικότητα όμως η «κατηγορία» είναι μία: εξέγερση ενάντια στην κόλαση που ζουν καθημερινά.

Από αυτούς, τις επόμενες δύο μέρες, οι 24, με απόφαση ανακριτή και εισαγγελέα, κρίνονται προφυλακιστέοι, που σημαίνει ότι κρατούνται σε απομόνωση στα υπόγεια της Πέτρου Ράλλη. Πολύ σύντομα όμως, τους διασκορπίζουν σε διάφορες δικαστικές φυλακές της χώρας και στις φυλακές Κορυδαλλού.

Οι υπόλοιποι θα οδηγηθούν πίσω στην Αμυδαλέζα ή σε κάποιο άλλο στρατόπεδο κράτησης. Η διαδικασία παραμένει ανοιχτή. Μέχρι στιγμής διώκονται συνολικά 65 μετανάστες. Από τους 10 που είχαν καταφέρει να φύγουν, οι 4 έχουν συλληφθεί.

Επί τρεις μέρες, μετανάστες πεινασμένοι, διψασμένοι, κακοποιημένοι, μερικοί ξυπόλυτοι, αλλά αξιοπρεπείς και όρθιοι, σέρνονται από κτίριο σε κτίριο μέσα σε δικαστήρια κατάμεστα από μπάτσους και ασφαλίτες, άδεια από βλέμματα αλληλεγγύης και χειρονομίες συμπαράστασης.

Με εντολή εισαγγελέα, η συγκέντρωση αλληλεγγύης απαγορεύεται. Αστυνομικές διμοιρίες βγάζουν με τη βία ομάδα περίπου 30 αλληλεγγύων από τον αντιεξουσιαστικό, αυτόνομο και αναρχικό χώρο και

συνελεύσεις γειτονιών, οι οποίοι παραμένουν έξω από την είσοδο των δικαστηρίων αναρτώντας πανό και φωνάζοντας συνθήματα με την εμφάνιση των μεταναστών. Για λίγα μπουκάλια νερό και πορτοκαλάδες που δίνονται στους μετανάστες χρειάζεται η παρέμβαση δικηγόρου στην εισαγγελία. Το καλαμάκι απαγορεύεται. «Μ' αυτό μπορεί να βγάλουν τις χειροπέδες», λέει ο επικεφαλής της ελεεινής επιχείρησης. «Εξάλλου, αποτελεί προσβολή για την ελληνική αστυνομία. Εμείς τους δίνουμε ό,τι χρειάζονται».

(Πράγματι... Η Αμυδαλέζα και τα κέντρα κράτησης μεταναστών είναι, εκτός των άλλων, και μια τεράστια «μπίζνα», με απευθείας αναθέσεις σε συγκεκριμένους προμηθευτές... που ρημάζουν τα κονδύλια της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Για 1.600-2.000 κρατούμενους στην Αμυδαλέζα -αφού επίσημα στοιχία για τον ακριβή αριθμό δε δίνονται-, η Ε.Ε. πληρώνει κάθε μέρα 120.000 ευρώ!, χρήματα που μεταφράζονται σε ελλείψεις και άθλιες μερίδες φαγητού και ανύπαρκτα είδη καθαρισμού).

Δεν υπάρχει νόμος. Δεν υπάρχουν «δικαιώματα» κατηγορούμενου. Δεν υπάρχουν δημοσιογράφοι, «ευαίσθητοι» αλλά άφαντοι γραφιάδες, δεν υπάρχουν ομάδες ούτε δίκτυα ούτε οργανώσεις «για τα δικαιώματα των προσφύγων και των μεταναστών», εκατοντάδες οργανώσεις με βαρύγδουπα ονόματα και μεγαλόστομες δηλώσεις χωρίς αντίκρισμα, δεν υπάρχουν «μεταναστευτικές κοινότητες», μη κυβερνητικές οργανώσεις που επιδοτούνται για να σωθούν. Η ρημιά και το συρματοπλέγμα του στρατοπέδου έχει απλωθεί παντού.

Υπάρχει μόνο κάποια «άνωθεν εντολή» και η απροκάλυπτη κοροϊδία. Υπάρχει το μεθοδευμένο ψέμα της εξουσίας, η αντιποίηση των λέξεων που προλείπει τη φρίκη των πράξεων, που ονομάζει επιχείρηση «Ξένιος Δίας» το καθημερινό ανθρωποκυνητήριο των μεταναστών στις πόλεις και την ύπαιθρο, που βαφτίζει «κέντρα φιλοξενίας» τις κρύπτες εξοστρακισμού ανθρώπων των οποίων το μοναδικό «σφάλμα» είναι ότι υπάρχουν. Υπάρχει επίσης το σφυροκόπημα των κυρίαρχων μέσων ενημέρωσης και των συστημικών διαμορφωτών της «κοινής γνώμης», που σημαδεύουν συνειδητά και οργανωμένα τον πιο «επικίνδυνο» εχθρό της ελληνικής κοινωνίας, τον «εισβολέα», τον «απολίτιστο», τον «ακάθαρτο», τον μετανάστη και τη μετανάστρια, με ή χωρίς χαρτιά.

Κι όμως. Παρά τα βασανιστήρια, παρά τους εξευτελισμούς, παρά την ελλιπή έκφραση αλληλεγγύης, οι μετανάστες στα δικαστήρια δείχνουν να έχουν δύναμη και κουράγιο, σχηματίζουν όποτε μπορούν το σήμα της νίκης και χαιρετούν χαμογελαστοί.

Και δεν είναι ούτε η παράταση της στέρησης της ελευθερίας τους από τους 12 στους 18 μήνες, χωρίς να έχουν διαπράξει κανένα «ποινικό αδίκημα», ούτε η παρεμπόδιση με κάθε μέσο της «νομιμοποίησης» τους, ούτε οι άθλιες συνθήκες φυλάκισης και υγιεινής, ούτε η απελπισία της απομόνωσης και της έλλειψης μιας στοιχειωδώς ελπιδοφόρας προοπτικής που συνιστούν τα αίτια της εξεγερμένης αξιοπρέπειάς τους.

Αμυδαλέζα, Κόρινθος, αστυνομικά τμήματα... εξεγέρσεις, απεργίες πείνας, αυτοκτονίες

Τους τελευταίους 3-4 μήνες, έχουν γίνει δεκάδες απόπειρες αυτοκτονίας μέσα στα στρατόπεδα κράτησης, ενώ πολλά περιστατικά διαμαρτυρίας, αντίδρασης και επακόλουθης καταστολής αποκρύβονται συστηματικά από την αστυνομία και την κυβέρνηση.

Και ο μακρύς κατάλογος της δολοφονικής αντιμεταναστευτικής πολιτικής καθημερινά μεγαλώνει. Οι μετανάστες, στην προσπάθειά τους να περάσουν τα σύνορα χωρίς έγγραφα βρίσκουν τραγικό θάνατο είτε από πνιγμό στη θάλασσα του Αιγαίου και το ποτάμι του Έβρου, είτε από τις κακουχίες στη βασανιστική διαδρομή τους. Αλλά ακόμη και όταν καταφέρνουν να μπουν στη χώρα, έρχονται αντιμέτωποι με τα αστυνομικά πογκρόμ, τα μαχαίρια των φασιστών, τις καραμπίνες των αφεντικών και τους σκατόψυχους ρατσιστές «νοικοκυραίους».

Υπουργός Δένδιας: «Όταν τους συλλαμβάνεις, τους καθαρίζεις, τους εμβολιάζεις, τους περιορίζεις και τους δίνεις τη δυνατότητα να πάνε πίσω στην πατρίδα τους».

Ποια «δυνατότητα»; Ακόμη και οι μετανάστες που ζητούν να επιστρέψουν στη χώρα τους, παραμένουν φυλακισμένοι επί μήνες χωρίς καμία εξήγηση, αφού ο πραγματικός στόχος των κυβερνώντων είναι να τους «εξαφανίσουν» από το δημόσιο χώρο και να τους απομονώσει σε απομακρυσμένα και απρόσιτα δεσμωτήρια.

Ή με το θάνατο της εξουσίας ή με τη ζωή του αγώνα

Η εξέγερση των κολασμένων της Αμυδαλέζας, οι εξεγέρσεις που προηγήθηκαν, αλλά και όσες ακολουθήσουν, εκτός από τους αυτονόητους λόγους που τις προκαλούν, καταδεικνύουν την αποφασιστικότητα των μεταναστών να μην ταφούν «ζωντανόι» στους χώρους εγκλεισμού τους καθώς και το σθένος τους να σταθούν απέναντι στους ανθρωποφύλακες τους με όσα μέσα διαθέτουν.

Είναι πράξη επίθεσης ενάντια στο ρατσιστικό κράτος, στο αστυνομικό πληρεξούσιο του Δένδια, στον διάχυτο φυλετικό και κοινωνικό ρατσισμό που ενσωματώνεται στη σκέψη και τη δράση του κεντροδεξιού χώρου, από τους ψηφοφόρους της Δημοκρατικής Αριστεράς μέχρι τους συμμορίτες και τους εκλογείς της χρυσής αυγής, σε όλους όσους επιχαιρούν και πιέζουν για την εξάπλωση των κολαστηρίων.

Οι μετανάστες, με την εξέγερσή τους, υπερασπίζονται το τμήμα εκείνο της κοινωνίας που δεν έχει εξαχρησθεί. Πρέπει και εμείς να τους υπερασπιστούμε στο καθημερινό τους αβίωτο.

Είμαστε και θα είμαστε μαζί τους.

προτάσεις για κοινό πρόταγμα, πολιτικό πρόγραμμα, για την επαναστατική προοπτική

ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ
ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ
ΙΣΟΤΗΤΑ

Εισαγωγικό σημείωμα

Τρεις είναι οι αφηγήσεις που παρατάσσονται στο πολιτικό πεδίο σήμερα· κάθε μια από αυτές φιλοδοξεί να κυριαρχήσει και να διαμορφώσει τους όρους μετάβασης στη «νέα ελληνική πραγματικότητα» και στο «νέο οικονομικό μοντέλο παραγωγής».

Η μία, αυτή του κυρίαρχου μιν, χρεοκοπημένου δε, πολιτικού συστήματος εξαντλεί το όραμά της στους άξονες σταθερότητα και ανάπτυξη. Με σταθερότητα να σημαίνει υποτέλεια, εξαθλίωση, δουλικότητα και ανάπτυξη να σημαίνει ξεπούλημα, ιδιωτικοποιήσεις, φορολογική αφαίμαξη, φτηνό και επισφαλές εργατικό δυναμικό κτλ.

Η δεύτερη, αυτή της επίσης χρεοκοπημένης αριστεράς, ασταθής και μετέωρη, αρκείται στο να κάνει αντιπολίτευση και να ευαγγελίζεται μια προ πολλού ξεπερασμένη σοσιαλδημοκρατική περίοδο. Μια αφήγηση με επίκεντρο την ήπια διαχείριση της κρίσης, τη φορολόγηση της εκκλησίας και της μεγαλοαστικής τάξης, δίχως να λαμβάνει υπ' όψιν (στην καλύτερη περίπτωση) πως τα κεφάλαια αυτής είναι μεταφερόμενα και διεθνοποιημένα. Αυτό που κάνει την πρόταση της αριστεράς να είναι τόσο δημοφιλής ώστε να την φέρνει κοντά στην εξουσία, είναι η υπόσχεση της αποκατάστασης των αδικιών. Αυτό που κάνει την πρόταση αυτή αφερέγυνα, σχεδόν γελοία θα λέγαμε, είναι το ερώτημα του πώς θα γίνει αυτό σε ένα εκ φύσεως άδικο σύστημα και δίχως να έρθει σε ρήξη με αυτό και τους διεθνείς οργανισμούς του (ΕΕ - ΔΝΤ κτλ).

Η τρίτη, αυτή της φασιστής ακροδεξιάς, επενδύει στα πιο οπισθοδρομικά και σκοτεινά ένστικτα μιας αλλοτριωμένης κοινωνίας, με το να υπόσχεται τάξη και ασφάλεια, βάσει μιας εθνικής ταυτότητας που ανέκαθεν ήταν εργα-

λείο κατασκευής του μύθου της συλλογής ταύτισης στα πλαίσια της ανάγκης να αμυνθεί κανείς στην προσβολή από ένα εξωτερικό εχθρό. Η νοσταλγία για στρατιωτικά καθεστώτα, ολοκληρωτισμό και στρατιωτικοποιημένες κοινωνίες βρίσκει αντίκτυπο στα αποπροσανατολισμένα λούμπεν στοιχεία αλλά και στα εναπομείναντα στοιχεία των εποχών εκείνων. Ο εφιάλτης ξαναζωντανεύει καθώς οι ηττημένοι της μεταπολίτευσης ετοιμάζονται για τη ρεβάνς τους.

Ηγεμονία του φαντασιακού

Όσο διαφορετικές κι αν μοιάζουν οι τρεις αυτές αφηγήσεις, τοποθετούνται όλες ακριβώς στο ίδιο πλαίσιο, αυτό του καπιταλιστικού συστήματος, ο θρίαμβος του οποίου (ειδικά μετά την κατάρρευση των κομμουνιστικών ολοκληρωτικών καθεστώτων) έχει σαρώσει τη φαντασία όλου σχεδόν του πληθυσμού στον πλανήτη, έχοντας σαρώσει βέβαια και την ίδια τη βιωσιμότητά του. Ο καταπληκτικός μύθος του καπιταλισμού που ισχυρίζεται πως φέρνει ευμάρεια και ευκαιρίες για όλους, μπορεί να είναι εφαρμόσιμος για ένα όλο και μικρότερο πληθυσμιακό κομμάτι, εις βάρος όλων των υπολοίπων και του περιβάλλοντος, παρ' όλα αυτά κυριαρχεί. Έτσι άλλωστε είναι οι μύθοι, εμπειριέχουν πάντα ένα πολύ μικρό κομμάτι αλήθειας. Η εξαθλίωση, που αποτελεί βίωμα για σχεδόν το 90% του παγκόσμιου πληθυσμού, φαίνεται να μην είναι αρκετή ώστε να αποδομηθεί αυτή την κυριαρχία πάνω στο φανταστικό. Έτσι σήμερα λίγοι είναι αυτοί που μπορούν να φανταστούν κάτι πέρα από τον καπιταλισμό.

Πρόταγμα - Πρόγραμμα

Το ζήτημα αυτό είναι θεμελιώδες και απαιτεί τη σκιαγράφηση-εικονογράφηση ενός διαφορετικού κόσμου, μιας άλλης κοινωνίας, μιας άλλης οικονομίας. Μιας αφήγησης ανταγωνιστικής και όχι συμπληρωματικής στον καπιταλισμό. Η αφήγηση αυτή δε χρειάζεται να εφευρεθεί εκ νέου,

υπάρχει τόσο στο παρελθόν όσο και στο παρόν. Αυτό που είναι απολύτως απαραίτητο είναι να διατυπωθεί συνολικά σε μια μορφή προτάγματος-προγράμματος, ώστε να συνδέσει όλα τα επί μέρους εγχειρήματα-κινήματα-κινήσεις, όλες αυτές τις δημιουργικές αρνήσεις, κάτω από μια κοινή προοπτική που θα είναι σε θέση να εισβάλλει δυναμικά στην κεντρική πολιτική σκηνή και να διεκδικήσει την αντιεξουσία, η οποία δεν είναι τίποτε λιγότερο από το να διαμορφώνουμε την πολιτική μας σύμφωνα με τις πραγματικές μας ανάγκες.

Θεωρούμε πως σε καμία περίπτωση δεν βρισκόμαστε στο σημείο μηδέν. Οι κοινωνικοί αγώνες και η δυναμική τους τα τελευταία χρόνια, όσο και τα χαρακτηριστικά τους, μας επιτρέπουν να είμαστε αισιόδοξοι (παρά την προσωρινή υποχώρησή τους). Είναι τεράστιο το εύρος, η ποικιλία και η δυναμική όλης αυτής της κινητικότητας στη βάση της κοινωνίας. Τεράστιο επίσης είναι το εύρος των υποκειμένων που είναι θετικά προσκείμενα στους αγώνες αυτούς.

Αυτό που μένει είναι να εμπλουτίσουμε την αντιπαράθεση και άρνηση, που οριοθετείται από μόνη της όσο δεν στοιχειοθετεί τα «θέλω» της. Ανεπαρκές επίσης είναι να διεκδικεί κανείς καλύτερους όρους εκμετάλλευσης, πόσο μάλλον σήμερα, που καμία υποχώρηση δεν αναμένεται από μεριάς του συστήματος.

Το ζητούμενο σήμερα είναι όλες αυτές οι δυνάμεις της κοινωνίας που έχουν οριζόντιες δομές, που στον πυρήνα τους έχουν την αλληλεγγύη και τον αντικαθεστωτικό αγώνα, να συνταχθούν, όχι σε ένα οργανισμό-κόμμα, αλλά σε ένα δίκτυο που θα έχει ένα διατυπωμένο όραμα το οποίο θα διαχυθεί σε όλη την επικράτεια και το οποίο θα είναι διακριτό σε όλων των ειδών τις κινήσεις, το οποίο θα προτάσσει απέναντι στην αστική δημοκρατία και τον καπιταλισμό το τρίπτυχο **Αυτονομία, Αυτάρκεια, Ισότητα**.

Ποιοι είμαστε;

Είμαστε μια ομάδα ανθρώπων με παρουσία στους κοινωνικούς αγώνες του παρελθόντος και του σήμερα, με πολιτική δράση γύρω από τα αναρχικά-αντεξουσιαστικά προτάγματα, με πολύ διάθεση να ξεπεράσουμε τις χρόνιες αγκυλώσεις και παθογένειες του χώρου αυτού αλλά δίχως καμία διάθεση να τον απαρνηθούμε ως την μήτρα των υγιών ανατρεπτικών δυνάμεων.

Τι θέλουμε να κάνουμε;

Επιδιώκουμε τη δημιουργία ενός δικτύου το οποίο θα προσπαθήσει να συνενώσει σε ένα οριζόντιο πλέγμα τις δομές εκείνες που προσπαθούν στο πολιτικό-κοινωνικό πεδίο να πραγματώσουν προτάγματα σχετικά με την αυτονομία, την αυτάρκεια και την ισότητα, όπως τα περιγράφουμε παρακάτω. Επιπροσθέτως, θέλουμε ο κόσμος που συμμετέχει είτε ενεργά είτε περιφερειακά σε αυτές τις διαδικασίες να μπορεί να βρει χώρο να ενσωματωθεί και να συμπράξει σε αυτόν τον σχηματισμό για την διασπορά των προταγμάτων και αυτό γιατί θεωρούμε θεμιτό και απαραίτητο, παράλληλα με οποιαδήποτε μεγάλη κοινωνικό-πολιτική αλλαγή, να δημιουργούνται και οι δομές που θα ανταποκρίνονται στα προτάγματα αυτά και στην κοινωνία που οραματιζόμαστε.

Δε στοχεύουμε να συμβάλουμε σε μια “διαχείριση” της φτώχειας μέσα στον καπιταλισμό, αλλά στον ριζικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, δεν θα αρκεστούμε σε μια ασαφή καταγγελία του σημερινού πολιτικοκοινωνικού συστήματος αλλά θα επιδιώξουμε έμπρακτα μέσω αυτού του εγχειρήματος να βάλουμε ένα λιθαράκι στο ξεπέραςμα και την ανατροπή του. Επίσης θεωρούμε ζωτικής σημασίας να περιφρουρηθούν τα προτάγματα και οι προτάσεις από την αφομοίωση τους μέσω της οικειοποίησης και ενσωμάτωσής τους σε κυβερνητικούς μηχανισμούς (σχεδιασμούς) ή κομματικά μορφώματα.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο, είναι σημαντική η αποσαφήνιση των στόχων μας αλλά και του μονοπατιού που θεωρούμε ότι είναι ικανό να μας οδηγήσει στην πραγμάτωση του τρίπτυχου. Η διαδικασία αυτή θα έχει ως αποτέλεσμα τη διαμόρφωση ενός σαφούς πολιτικού προγράμματος που θα κάνει τους στόχους μας χειροπιαστούς και πιο εύκολα προσεγγίσιμους από ανθρώπους που ως ώρα προσπαθούν να τους ψηλαφίσουν. Όταν αναφερόμαστε σε πολιτικό πρόγραμμα, εννοούμε κάτι που δε θα εξαντλείται σε συγκεκριμένα προτάγματα, αλλά θα περιγράφει το σχηματισμό και τις διαδικασίες που θα ακολουθηθούν, καθώς και μια σαφή στοχοθεσία που να σχετίζεται πάντα με την ανατροπή του υπάρχοντος συστήματος. Το πολιτικό αυτό πρόγραμμα θα δίνει επιπλέον μια σταθερότητα και

μια συνέπεια ως προς το πολιτικό περιεχόμενο αυτού του δικτύου, κάτι που θεωρούμε ότι σε ένα επίπεδο (αυτό του θεωρητικού πυρήνα) θα πρέπει να είναι συμπαγές.

Ως προς το ποιοι θα θέλαμε να πλαισιώσουν αυτό το δίκτυο, στο μυαλό μας έχουμε ένα αρκετά πλατύ σχήμα που να μην εγκλωβίζεται σε ιδεολογικές αγκυλώσεις και παγιωμένες θέσεις συγκεκριμένων πολιτικών χώρων. Η πολιτική συμφωνία θα επιτυγχάνεται με την αποδοχή του θεωρητικού μας πυρήνα (Α/Α/Ι).

Η παραπάνω διαδικασία μπορεί να δομηθεί σε στάδια. Σε καθορισμένα (συγκεκριμένα) χρονικά πλαίσια θα επιδιώξουμε να εκπληρώσουμε τους στόχους που θα τίθενται και θα προχωράμε στο επόμενο όταν ότι οι στόχοι του εκάστοτε σταδίου έχουν εκπληρωθεί. Ως πρώτο στόχο θέτουμε τη διάδοση της πρότασης μας και την πρώτη επαφή με τις δυνάμεις που συμφωνούν εν γένει με τα όσα διατυπώθηκαν.

Η Αυτονομία

Είναι το αντίθετο της ετερονομίας. Δηλαδή το να καθορίζει κάποιος άλλος τους νόμους που καλούμαστε να εφαρμόσουμε στη ζωή μας. Αυτονομία λοιπόν είναι το να καθορίζει ο ίδιος (ή ένα κοινωνικό σύνολο) τους νόμους που μας διέπουν. Εδώ ο νόμος δεν έχει τη δικονομική ή ποινική έννοια, αλλά αυτή που αφορά την ίδια τη λειτουργία του ατόμου, του κοινωνικού συνόλου και των δραστηριοτήτων του. Σήμερα βιώνουμε το αντίθετο. Οι αποφάσεις που αφορούν σχεδόν κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας λαμβάνονται εκατοντάδες ή και χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά μας και η δυνατότητα να τις επηρεάσουμε είναι ισχνή. Συνεπώς, εάν θέλουμε να αλλάξουμε την κατεύθυνση των πραγμάτων, ο στόχος δεν μπορεί να είναι άλλος από το να επανακτήσουμε τη δυνατότητα να λαμβάνουμε τις αποφάσεις που μας αφορούν και να ελέγχουμε την πραγματοποίησή τους. Η απόκτηση μιας τέτοιας δυνατότητας έχει κάποιες θεμελιώδεις προϋποθέσεις που πηγάζουν από το άτομο και φτάνουν ως το επίπεδο του συνόλου της κοινωνίας ή τουλάχιστον μιας σχετικής πλειοψηφίας.

Προϋπόθεση 1η: Χειραφέτηση

Το σημαντικότερο επίτευγμα, που είναι ταυτόχρονα και το ισχυρότερο όπλο του κυρίαρχου πολιτικού και πολιτισμικού συστήματος, είναι η επιτυχημένη διαίρεση της κοινωνίας σε υποσύνολα, μέχρι τον πυρήνα της, το άτομο. Η μακροχρόνια και μελετημένη κατασκευή του σημερινού υπηκόου, που είναι απομονωμένος και ανίσχυρος, που δεν ενδιαφέρεται για τα κοινά, την πολιτική, την κοινότητα του (αν έχει), που αναθέτει μετά χαράς σε επαγγελματίες πολιτικούς την τύχη του και δεν ενδιαφέρεται παρά μόνο για το εαυτό του, είναι αυτό που στην αρχαία Ελλάδα απεχθάνονταν και αποκαλούσαν ιδιότητα, το αντίθετο δηλαδή του πολίτη.

Εάν λοιπόν πραγματικά θέλουμε να αλλάξουμε την κατάσταση, θα πρέπει πρώτα απ' όλα να αλλάξουμε τους εαυτούς μας, να ξαναγίνουμε πολίτες, να ενεργοποιηθούμε, να σκεφτούμε, να κουβεντιάσουμε, να πράξουμε, να χειραφετηθούμε. Να θελήσουμε να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας. Αυτό δε γίνεται με μια ψήφο κάθε τέσσερα χρόνια, αλλά με ένα καθημερινό αγώνα, ο οποίος αποχτά ισχύ μονάχα όταν από ατομικός γίνεται συλλο-

γικός-κοινός. Τότε απελευθερώνουμε δυνάμεις που ούτε καν μπορούσαμε να τις φανταστούμε.

Προϋπόθεση 2η: Αυτοθέσμιση

Οι θεσμοί, άμεσα συνδεδεμένοι με τις αξίες, είναι οι από κοινού αποδεκτοί όροι και μηχανισμοί που ρυθμίζουν όλες τις λειτουργίες της κοινωνίας. Μια αυτόνομη κοινωνία δεν έχει άλλη επιλογή από το να επανεξετάσει-επανακαθορίσει και να καταργήσει (εν μέρει ή ολοκληρωτικά) τους θεσμούς που την απομακρύνουν (χωρίζουν) από την ίδια τη δυνατότητά της να είναι αυτόνομη. Ιδιαίτερα εφόσον οι θεσμοί σήμερα αποτελούν εκείνες ακριβώς τις αλυσίδες που την κρατούν δέσμια. Να ξεκαθαρίσουμε πως δε μιλάμε για κατάργηση και απουσία, αλλά για θέσπιση όρων και μηχανισμών που θα ρυθμίσουν τις σχέσεις και τις λειτουργίες μιας αυτόνομης κοινωνίας. Όροι, κανόνες, νόμοι κτλ πρέπει να υπάρχουν, δεν το αμφισβητούμε αυτό. Το ζήτημα είναι ποιους θα εξυπηρετούν αυτοί: τους ισχυρούς, όπως συμβαίνει σήμερα, ή το σύνολο; Είναι προφανές πως κάτι τέτοιο προϋποθέτει έναν καθορισμό του πλαισίου των κανόνων που διέπουν την κοινωνία, και αυτό μονάχα ένα επιτυχημένο επαναστατικό κίνημα είναι σε θέση να το κάνει.

Προϋπόθεση 3η: Αυτοοργάνωση – Αυτοδιοίκηση

Μια αυτόνομη κοινωνία δεν μπορεί να είναι παρά αποκεντρωμένη, έτσι ώστε να είναι σε θέση να παράγει αποφάσεις συλλογικές, για να εφαρμόζει την άμεση δημοκρατία και να ορίζει – καλύπτει τις ανάγκες της. Για να υπάρξει αυτή η δυνατότητα, θα πρέπει να επιστρέψει η λήψη αποφάσεων σε αυτά τα υποσύνολα, δηλαδή τις κοινότητες, τις γειτονιές (στις πόλεις), τους νομούς, ως το επίπεδο της περιφέρειας. Μονάχα σε μια τέτοια κλίμακα είναι εφαρμόσιμη η αυτονομία και η άμεση δημοκρατία. Μονάχα οι ίδιοι οι άνθρωποι που κατοικούν εκεί μπορούν να πάρουν τις αποφάσεις που τους αφορούν και να διευθύνουν τη διοίκηση που θα τις εφαρμόσει. Αυτή ακριβώς η δυνατότητα μας έχει στερηθεί (καθόλου τυχαία) και έχει κάνει την αυτοδιοίκηση ένα απλό εργαλείο επιβολής και εφαρμογής αποφάσεων στις οποίες δεν έχουμε κανένα τρόπο παρέμβασής κάνοντάς μας έτσι υποζύγια και δούλους. Θα πρέπει λοιπόν να τις αντικαταστήσουμε με τις λαϊκές συνελεύσεις και τα συμβούλια των αντιπροσώπων τους σε επίπεδα κοινότητας-δήμου-νομού-περιφέρειας, για να μπορούμε ξανά να γίνουμε (είμαστε) κυρίαρχοι στον τόπο μας.

Προϋπόθεση 4η: Ομοσπονδιοποίηση

Δεν είναι σε καμία περίπτωση ζητούμενο για μια αυτόνομη περιφέρεια να απομονωθεί και να ανεξαρτητοποιηθεί, δηλαδή να κλειστεί στον εαυτό της. Οι σχέσεις με τις υπόλοιπες περιφέρειες θα πρέπει να είναι αλληλέγγυες και φιλικές, ώστε να αλληλοκαλύπτονται κάποιες ανάγκες αλλά και για να είναι σε θέση να αμυνθούν από κοινού ενάντια σε εσωτερικούς και εξωτερικούς κινδύνους. Αυτή την ανάγκη έρχεται να καλύψει η ομοσπονδία των αυτόνομων περιφερειών, όπου όλες οι περιφέρειες θα συμμετέχουν ισότιμα, κάτι που θα αντικαταστήσει το κοινοβούλιο, και όπου δε θα λαμβάνονται αποφάσεις δίχως να έχουν λάβει πρώτα την έγκριση από τις τοπικές κοινωνίες. Ο φόρτος εργασίας της ομοσπονδίας θα είναι περιορισμένος επειδή οι περισσότερες αποφάσεις θα λαμβάνονται στις περιφέρειες που τις αφορούν. Με άλλα λόγια, η αποκέντρωση της εξουσίας είναι προϋπόθεση της άμεσης δημοκρατίας. Η ομοσπονδία θα είναι απλά ο συνδυαστικός κρίκος. Οι αντιπρόσωποι των περιφερειών θα είναι αιρετοί και άμεσα ανακλητοί.

Προϋπόθεση 5η: Εξέγερση – Επανάσταση

Είναι θεμιτό και αναγκαίο να υπάρξουν από σήμερα οι μικρές και μεγάλες μαχητικές κοινότητες που θα είναι το υπόδειγμα (παράδειγμα) και που θα παράγουν εφαρμόσιμα μοντέλα. Παρ' όλα αυτά, για να μπορέσουν να αναπτυχθούν και να κυριαρχήσουν θα πρέπει να ανατρέψουν το υπάρχον πολιτικό σύστημα και όχι να αρκούνται σε συνύπαρξη με αυτό. Η εξέγερση και η επανάσταση είναι ο μόνος δρόμος για την αλλαγή. Η ιστορία σε αυτό είναι αμείλικτη. Καμία εκλογική διαδικασία δε θα μπορέσει να τη φέρει. Επανάσταση πρώτα ατομική, που θα ανατρέψει τον ιδιώτη που μας κυβερνά, αλλά και κοινωνική επανάσταση που θα εδραιώσει την εξουσία των λαϊκών συνελεύσεων, των αυτόνομων περιφερειών και της ομοσπονδίας τους, που θα κάνει αυτόν τον τόπο, τόπο έμπνευσης για όλο τον κόσμο.

Το Παρίσι του 1871, η Ουκρανία του 1918, η Ισπανία του 1936, η χώρα των Βάσκων στις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα, οι Ζαπατίστας στο Μεξικό, οι εξεγέρσεις που ξεπηδούν παντού στο σήμερα είναι τα σημάδια εκείνα που μας δείχνουν το δρόμο, τι να κάνουμε και τι να αποφυγούμε. Τίποτα δεν τελείωσε.

Αυτάρκεια*

Ας ξεκινήσουμε από τα βασικά· εάν κανείς εξαρτάται από κάποιον άλλον δεν μπορεί να είναι ελεύθερος, γιατί εξάρτηση σημαίνει υποτέλεια. Αν αυτό τον κανόνα τον προβάλλουμε στην καθημερινότητα και τις ανάγκες μας, τότε θα αντικρίσουμε μια εφιαλτική εικόνα.

- Η τροφή μας είναι στα χέρια πολυεθνικών ομίλων οι οποίοι ελέγχουν σχεδόν ολόκληρη τη διαδικασία παραγωγής, αξιολόγησης, μεταφοράς και διανομής. Από τους σπόρους, τα λιπάσματα και τα «φυτοφάρμακα», την ποιότητα και την ίδια τη διάθεση τους, όλα είναι σε χέρια που μοναδικό σκοπό έχουν να κερδοφορούν εις βάρος μας, όσο το δυνατόν περισσότερο, αδιαφορώντας πλήρως για τις όποιες συνέπειες.
- Η στέγη μας είναι στα χέρια διεθνών τραπεζικών ομίλων που δεν έχουν κανένα ηθικό ενδοιασμό να μας πετάξουν κυριολεκτικά στο δρόμο, των οποίων μοναδικός σκοπός είναι και πάλι η μέγιστη εις βάρος μας κερδοφορία.
- Η ηλεκτρική ενέργεια από την οποία τόσο εξαρτάμαστε είναι επίσης στη διαδικασία να περάσει υπό τον έλεγχο πολυεθνικών ομίλων.
- Το νερό από το οποίο εξαρτάμαστε απόλυτα είναι επίσης στη διαδικασία να περάσει υπό τον έλεγχο τους.

Αυτά είναι μονάχα κάποια παραδείγματα των πιο βασικών μας εξαρτήσεων. Ο καπιταλισμός και η παγκοσμιοποίηση του είναι η κινητήριος δύναμη της διαδικασίας αυτής και δεν έχει κανένα πρόβλημα να την επιβάλει με όποιο μέσο και αν χρειαστεί. Είναι δικό μας καθήκον, τόσο για εμάς αλλά κυρίως για τις επόμενες γενιές, να αντισταθούμε

και να ανατρέψουμε την κατάσταση αυτή που μας απειλεί με πλήρη υποδούλωση και περιβαλλοντική καταστροφή. Αυτό για να γίνει υπάρχουν πάλι κάποιες προϋποθέσεις. Θα καταγράψουμε αυτές που θεωρούμε πιο βασικές.

1ο : Επαναπροσδιορισμός των αναγκών μας

Ο τρόπος ζωής μας έχει μετατραπεί ριζικά, από παραγωγό γίναμε καταναλωτές. Ο πολιτισμικός οδοστρωτήρας του δυτικού τρόπου ζωής εισέβαλε στο παγκόσμιο φαντασιακό και επανακαθόρισε τις ανάγκες μας, γεμίζοντας τη ζωή μας με ένα σωρό υλικά αγαθά, στην τεράστια πλειοψηφία τους άχρηστα, ή τουλάχιστον περιττά. Αγαθά, η παραγωγή των οποίων καταναλώνει τους περιορισμένους πόρους του πλανήτη, με τεράστιες συνέπειες. Αγαθά, που έρχονται να καλύψουν ανάγκες φτιαχτές, ανάγκες δηλαδή που αν δεν τις διαφιμίζαν δε θα υπήρχαν καν. Η κατανάλωση αυτών των αγαθών «γεμίζει» τη ζωή μας που στην ουσία είναι άδεια από τις απλές και μη εμπορεύσιμες χαρές της συλλογικής ζωής, της διασκέδασης, της δημιουργίας. Αν θέλουμε ελευθερία, όλα αυτά τα περιττά θα πρέπει να τα ξεφορτωθούμε, να ξαναδούμε τι πραγματικά χρειαζόμαστε.

2ο : Αποκέντρωση

«Το ψυχρό και απρόσωπο περιβάλλον της πόλης υποβάθμιζε την ανθρώπινη ζωή, τόσο αισθητικά όσο και πνευματικά, ωθώντας τους κατοίκους στα ψυχολογικά τους όρια.»

Η συσσώρευση του πληθυσμού στις μητροπόλεις φέρνει μαζί της ένα πλήθος αρνητικές παρενέργειες. Η αποξένωση των ανθρώπων από τη φύση και τις μεταξύ τους σχέσεις τους κάνει ευάλωτους και εξαρτημένους, μοναχικούς και νευρωτικούς. Στη μητρόπολη ο καθένας είναι μόνος, και μόνος του θα πρέπει να επιβιώσει· πράγμα όλο και πιο δύσκολο υπό τις παρούσες συνθήκες. Η εργασία στην πόλη σε μεγάλο βαθμό παίρνει τη μορφή της παροχής υπηρεσιών· υπηρεσιών ως επί το πλείστον άχρηστων

και άχαρων. Η δυνατότητα να είναι κανείς έστω εν μέρει αυτάρκης σε μια μητρόπολη δεν υφίσταται ουσιαστικά.

Η μητρόπολη από την άλλη προσφέρει στο άτομο μια δυνατότητα πολιτικής-πολιτισμικής και συνειδησιακής διαμόρφωσης και εξέλιξης. Επίσης η ελευθέρια επιλογών και κινήσεων είναι μια απόλαυση σημαντική. Η αποκέντρωση του πληθυσμού θα διασκορπίσει και θα εμπλουτίσει την επαρχία, μεταμορφώνοντας την και δίνοντας στη τη ζωτικότητα που τόσο έχει ανάγκη. Για τους λόγους αυτούς θεωρούμε πως η αποκέντρωση είναι δυνατό να είναι και εποχιακή. Θα μπορούσε, για παράδειγμα, ένα κομμάτι του πληθυσμού να εργάζεται εποχιακά και κυλιόμενα στην επαρχία (ανάλογα και με τις ανάγκες π.χ. των αγροτικών καλλιεργειών) και να είναι σε θέση να περνάει χρόνο σε πόλεις τις επιλογής του, απολαμβάνοντας την ανταποδοτική αξία από την εργασία του στην ύπαιθρο. Όπως και να έχει, ο πληθυσμός πρέπει να επιστρέψει στην ύπαιθρο, να ξανά-μάθει τις γνώσεις των παππούδων και των γιαγιάδων του, να αποκτήσει ξανά τη δυνατότητα να παράγει αγνά αγαθά.

3ο : Αποανάπτυξη, από-μεγέθυνση

Η λεγόμενη ανάπτυξη, βασική προϋπόθεση για τη λειτουργία του καπιταλισμού είναι από μόνιμη της μια συνθηκική παράλογη, καταστροφική και είναι η βασική αιτία του περιβαλλοντικού ολοκαυτώματος που βιώνουμε. Προκειμένου ο καπιταλισμός να είναι σε θέση να συνεχίσει να αναπτύσσεται, όλο και περισσότεροι πόροι θα πρέπει να χρησιμοποιούνται, όλο και περισσότεροι άνθρωποι θα πρέπει να δουλεύουν πιο φτηνά, πιο πολύ, πιο ελαστικά. Η ανάπτυξη στα μέρη μας μεταφράζεται σε μεγάλα έργα για μεγαλοεργολάβους, πολυεθνικές κτλ. Ο φαύλος αυτός κύκλος πρέπει να σπάσει, ο μύθος της ανάπτυξης να καταρριφθεί, γιατί η οικονομική μεγέθυνση ως όρος είναι μια φούσκα που όσο μεγαλώνει τόσο πιο σίγουρα θα σκάσει στα μούτρα μας. Για αυτό η αντίσταση

στις λεγόμενες επενδύσεις (μεταλλεία, ΒΑΠΕ, εκτροπή Αχελώου κ.α) είναι βασικό κομμάτι του αγώνα μας.

Η Αποανάπτυξη: «Το μοναδικό πρόγραμμα που χρειαζόμαστε συνοψίζεται με μία λέξη: λιγότερο. Λιγότερη εργασία, λιγότερη ενέργεια, λιγότερα υλικά.» Τι είναι λοιπόν η αποανάπτυξη; πρόκειται για μια διαδικασία μείωσης της παραγωγής και κατανάλωσης, που θα συνοδεύεται από ένα τρόπο ζωής κατά τον οποίο ξανασκεφτόμαστε και επαναϊεραρχούμε τις ανάγκες μας προς την κατεύθυνση της λιγότερης κατανάλωσης και του περισσότερου ελεύθερου χρόνου. Είναι κατά μία έννοια η επιστροφή σε ένα τρόπο ζωής λιγότερο γρήγορο, λιγότερο αγχωτικό, πιο λιτό, όπου η αφθονία δε θα έχει αμιγώς υλικά χαρακτηριστικά.

4ο : Ριζικός μετασχηματισμός αγροτικής/κτηνοτροφικής και αλιευτικής παραγωγής.

Η προσαρμογή παραγωγής τροφίμων αναπόφευκτα προσαρμόστηκε στη φιλοσοφία και στις ανάγκες της άκρατης ανάπτυξης με κάτι παραπάνω από καταστροφικές συνέπειες τόσο στο περιβάλλον όσο και στην ίδια την ποιότητα των προϊόντων. Η βιομηχανοποίηση των τροφίμων, οι εντατικοποιημένες μονοκαλλιέργειες, τα χημικά λιπάσματα, τα φυτοφάρμακα, οι βιομηχανίες εκτροφής και σφαγής ζώων πρέπει να αντικατασταθούν από τις παραδοσιακές, ισορροπημένες και φυσικές μεθόδους. Εδώ θα θέλαμε να ανοίξουμε μια παρένθεση και να διασαφηνίσουμε κάποια πράγματα.

Οι επιστημονικές τεχνικές και γνώσεις και τα εργαλεία που προκύπτουν από τη συνεχώς εξελισσόμενη τεχνολογία στη σημερινή κοινωνία χρηματοδοτούνται από το καπιταλιστικό σύστημα για να κινούνται σε κατεύθυνση που να το αναπαράγουν και να το ενδυναμώνουν. Παρ' όλα αυτά η γνώση από μόνη της δεν έχει πρόσημο. Δεν είναι ούτε καλή ούτε κακή, αλλά χρωματίζεται ανάλογα με τα χέρια που τη χρησιμοποιούν, ανάλογα με το όφελος για το οποίο εργάζονται. Επομένως, τεχνικές που χρησιμοποιούνται κατά κόρον στη γεωργία, την κτηνοτροφία, τη βιομηχανία, με σκοπό να παράξουν περισσότερο κέρδος, να αποξενώσουν τους εργαζόμενους από τις δουλειές τους, να πατεντάρουν για μεγάλες εταιρείες, θα μπορούσαν να λειτουργήσουν προς όφελος μας αν είχαμε την κατάλληλη γνώση αλλά και την εξουσία επάνω στις επιστήμες, μέσω των κοινοτήτων μας και των ομοσπονδιών τους. Η δαίμονοποίηση της τεχνολογικής προόδου μπορεί να οδηγήσει μόνο στην απώλεια της κριτικής μας σκέψης και στην οπισθοδρόμηση.

Επίσης η αντίληψη που βρίσκει όλες τις λύσεις στην τεχνολογική ανάπτυξη μας βρίσκει αντίθετους. Για πολλές εφαρμογές επιφυλασσόμαστε, γιατί πολλές τεχνολογίες χρειάζονται προσοχή για τα αποτελέσματα που παράγουν. Όπως και να έχει κρίνουμε αναγκαία τη ριζική αναδιοργάνωση με κριτήρια οικολογικά-ποιοτικά, με στόχο:

- να καλυφθεί όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μέρος της εγχώριας ζήτησης,
- να εγκατασταθούν αστικοί κήποι σε πάρκα, αλάνες, μπαλκόνια και ταράτσες,
- να δοθεί έμφαση στις ντόπιες ποικιλίες σπόρων και ράτσες ζώων
- να οριστούν και να περιφρουρηθούν ζώνες προστατευμένες από την αλιεία

• να περιοριστεί η κατανάλωση κρέατος 5ο : Αλληλέγγυα Κοινωνική Οικονομία - Κολεκτιβοποίηση

Ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί η οικονομία καθορίζει τον τρόπο ζωής μας· αυτό δεν νομίζουμε πως χρειάζεται και πολύ ανάλυση. Το πόσο μας επηρεάζει το μοντέλο που σήμερα χαρακτηρίζεται ως ελεύθερη αγορά, το ζούμε καθημερινά. Στον αντίποδα του υπήρχε και αυτό του κρατικού καπιταλισμού, ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούσε η οικονομία δύο δεκαετίες πίσω, μοντέλο εξίσου προβληματικό και ανήθικο.

Υπάρχει άλλος τρόπος; Σαφώς και ναι, η κοινωνική οικονομία, αλληλέγγυα, ηθική που έχει ως στόχο να αποτελέσει την οικονομία της μετάβασης προς ένα διαφορετικό από τον καπιταλισμό κοινωνικό σχηματισμό. Μια οικονομία που θα έχει σκοπό την κάλυψη των αναγκών του κοινωνικού συνόλου και όχι τον πλουτισμό κάποιων λίγων.

Κολεκτιβοποίηση: σημαίνει συλλογική οργάνωση και παραγωγή. Η κολεκτιβοποίηση είναι μια δυνατότητα που θα δώσει λύσεις και θα μειώσει το κόστος παραγωγής. Επίσης είναι μια δυνατότητα που δεν είναι εξαναγκαστική για τον μικρό αγρότη ή τη βιοτεχνία και την μικρή επιχείρηση. Με άλλα λόγια, ολόκληρη η μεγάλη ιδιωτική, δημόσια αλλά και η εκκλησιαστική περιουσία θα πρέπει να κοινωνικοποιηθεί και να κολεκτιβοποιηθεί, η μικροϊδιοκτησία θα μπορούσε να παραμείνει ως έχει, και ο κάθε ιδιοκτήτης παραγωγός να είναι ελεύθερος να αποφασίσει αν θέλει να τη δουλέψει ατομικά-οικογενειακά (δε θα έχει το δικαίωμα να εκμεταλλεύεται συνανθρώπους του) ή συλλογικά με τη μορφή επιχείρησης κοινωνικής βάρσης ή συνεταιριστικής ή συνεργατικής (κολεκτίβας).

Η επιτυχία της θα αποδείξει ότι στην ουσία ισχύει το αντίστροφο από ότι ισχυρίζεται ο καπιταλισμός: δεν είναι η ατομική ευημερία εκείνη που συνεπάγεται αυτόματα και την συλλογική ευημερία, αλλά η συλλογική είναι αυτή που συνεπάγεται και την ατομική ευημερία.

6ο : Ενέργεια – Τεχνολογία - Μεταφορές

Ενέργεια:

Το ζήτημα αυτό μας έχει απασχολήσει ιδιαίτερα, μετά και την επέλαση των βιομηχανικών ανανεώσιμων πηγών ενέργειας (ΒΑΠΕ). Η παραγωγή ενέργειας είναι ένας τομέας που όσο κανένας άλλος δεν έχει επηρεάσει τον πλανήτη ολόκληρο: πόλεμοι, καταστροφές, ρύπανση είναι αποτελέσματα της αύξησης της ζήτησης και του σύγχρονου τρόπου ζωής μας.

Καταρχάς είναι θεμελιώδες να εφαρμόσουμε τους τρόπους και τις τεχνολογίες έτσι ώστε να μειώσουμε δραστικά την κατανάλωση, να αλλάξουμε τον τρόπο με τον οποίο τη χειριζόμαστε. Και τα δύο είναι εφικτά με την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας στο σπίτι και την εν μέρει αυτονόμηση των νοικοκυριών, ακόμη και νομών μέσω ΑΠΕ και του φυσικού αερίου που πάνε να ξεπουλήσουν σε πολυεθνικές.

Τεχνολογία:

Η χρήση της δίνει λύσεις σε πολλές από τις ανάγκες μας, σήμερα και με την χρήση του διαδικτύου η γνώση πάνω

σε τεχνικά ζητήματα είναι πλέον εύκολα προσβάσιμη. Η έννοια του ανοιχτού λογισμικού, αυτό που στα αγγλικά ονομάζεται open source, δίνει δωρεάν πρόσβαση σε εφαρμογές ή και στη γνώση που χρειάζεται για την κατασκευή τους. Είναι ζητούμενο οι ανάγκες μας να καλυφθούν και από κατασκευές που μπορούν να ιδιοκατασκευαστούν (DIY) με τη βοήθεια ενός μηχανικού, ηλεκτρολόγου κτλ έτσι ώστε να ανακυκλώνονται όλα αυτά τα υλικά που σήμερα πάνε στα σκουπίδια. Η εφευρετικότητα σε αυτό τον τομέα δεν έχει όρια.

Μεταφορές:

Η παράλογη χρήση του αυτοκινήτου έχει επιβαρύνει σημαντικά τόσο το περιβάλλον όσο και το εισόδημα του καθένα μας. Υπάρχει ένας τρόπος μεταφοράς που θα μπορούσε να μεταφέρει το πενταπλάσιο σε άτομα, με λιγότερο κόστος (carpooling). Επίσης η κατανάλωση αγαθών που παράγονται εκατοντάδες και χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά μας (π.χ. γιαούρτι από τη Νέα Ζηλανδία, λεμόνια από την Αργεντινή κτλ) απαιτεί απίστευτες ποσότητες καυσίμων: γενικά όσο το δυνατόν περισσότερα αγαθά θα έπρεπε να παράγονται εκεί κοντά όπου καταλώνονται. Τα μέσα μαζικής μεταφοράς (σιδηρόδρομος, πλοία, λεωφορεία κτλ) θα πρέπει να έχουν χαρακτήρα κοινωνικό, όχι κερδοσκοπικό.

7ο : Προτεραιότητα υγείας και παιδείας

Υγεία:

Είναι προφανές πως το πιο πολύτιμο αγαθό που έχουμε είναι η υγεία μας. Το αγαθό αυτό πρέπει να είναι προσβάσιμο σε όλους ανεξαιρέτως και δεν μπορεί να είναι έρμαιο στα χέρια εκσυγχρονιστών οικονομολόγων. Τη δομή του νευραλγικού αυτού τομέα η κοινωνία υποχρεούται να την υπερασπίζεται και να την ενισχύει (χρηματοδοτεί), να την έχει σε προτεραιότητα. Αυτό που έχει μεγάλη σημασία να καταλάβουμε είναι ότι το μεγαλύτερο και πιο δαπανηρό μέρος των παθήσεων σήμερα έχουν να κάνουν με τον τρόπο και την ποιότητα ζωής (καρκίνος, καρδιακά, εγκεφαλικά κτλ). Ο μερικός απεγκλωβισμός από τη κλασική ιατρική και τις φαρμακευτικές εταιρίες είναι επίσης ένα σοβαρό ζήτημα.

Παιδεία:

Η μόρφωση και η διαπαιδαγώγηση του ατόμου παίζει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της προσωπικότητας του. Σήμερα δεν έχουμε παιδεία, δε ξέρουμε αν είχαμε ποτέ σε αυτό τον τόπο, στα σχολεία και στα πανεπιστήμια παράγονται αποκλειστικά τα εξαρτήματα για τους μηχανισμούς και τις ανάγκες της αγοράς. Χρειαζόμαστε μια παιδεία που θα διαμορφώνει άτομα αυτόβουλα, χαρούμενα, κοινωνικά και όχι εγωιστές. Χρειαζόμαστε μια παιδεία ελευθεριακή.

* Θα θέλαμε να διευκρινίσουμε ότι το περιεχόμενο του κειμένου αυτού (αυτάρκεια) ουσιαστικά θέτει μια κατεύθυνση όσο αφορά την οδό για την κατάκτηση της αυτάρκειας και δε θέτουμε ως αδιαπραγμάτευτες όλες αυτές προτάσεις που έγιναν, ούτε θεωρούμε ότι είναι οι μοναδικές. Το γεγονός ότι κατατίθενται τόσο συγκεκριμένες είναι για να δείξουν έναν τρόπο σκέψης, να καλλιεργήσουν ιδέες στον καθένα μας για την εφαρμογή τους και για να σταματήσουμε επιτέλους να σκεφτόμαστε έννοιες, όπως η αυτονομία και η αυτάρκεια μόνο στη θεωρητική σφαιρα.

Ισότητα

Η «ισότητα» στον καθημερινό μας λόγο αναφέρεται στην ιδέα της ίσης μεταχείρισης των ατόμων. Σήμερα, εν μέσω κρίσης -οικονομικής, πολιτικής, ηθικής, πνευματικής και κοινωνικής- περισσότερο από ποτέ, μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι η έννοια της ισότητας μεταξύ όλων των ανθρώπων δεν υφίσταται και αυτό είναι εμφανές σε όλους σχεδόν τους τομείς της καθημερινής ζωής. Μιλώντας για ισότητα εντοπίζουμε τα ποιο βασικά ζητήματα στους τομείς:

Κοινωνική ισότητα

Είναι η θέση πως σε μια κοινωνία όλοι οι άνθρωποι δικαιούνται να απολαμβάνουν ισότιμη μεταχείριση. Για να εξασφαλιστεί η ισότητα μεταξύ των ατόμων που απαρτίζουν την κοινωνία και να έχουν όλοι ίσα δικαιώματα όπως η ελευθερία του λόγου, πρόσβαση σε βασικά κοινωνικά αγαθά και υπηρεσίες (παιδεία, υγεία, στέγαση) είναι προϋπόθεση η απουσία κοινωνικών τάξεων, ιεραρχίας και διακρίσεων που γίνονται με βάση τις διαφορές που υπάρχουν ή δημιουργούνται μεταξύ των μελών της κοινωνίας (φύλο, καταγωγή, θρησκεία, ηλικία, οικονομική κατάσταση, σεξουαλικός προσανατολισμός).

Οι διακρίσεις και οι διαχωρισμοί οδηγούν στην κοινωνική ανισότητα η οποία εκφράζεται μέσα από ρατσιστικές και σεξιστικές συμπεριφορές και άλλες μορφές διακρίσεων που φτάνουν να επηρεάζουν τις δυνατότητες, τις ευκαιρίες και τις συνθήκες μέσα στις οποίες μπορεί το άτομο να δημιουργήσει για τον εαυτό του και για το σύνολο.

Φυλετική Ισότητα

Αφορά κάθε διάκριση, αποκλεισμό, περιορισμό ή προτίμηση με βάση τη φυλή, το χρώμα ή την εθνική προέλευση που σκοπό έχει να εξαλείψει ή να περιορίσει την αναγνώριση, την πρόσβαση, την απόλαυση ή την άσκηση σε ισότιμη βάση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών στον πολιτικό, οικονομικό, πολιτιστικό, ή οποιονδήποτε άλλο τομέα της δημόσιας ζωής. Είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο που το γνωρίζει καλά η ελληνική κοινωνία τα τελευταία 20 χρόνια που ο αριθμός των οικονομικών μεταναστών έχει ανέβει κατακόρυφα. Καθημερινά παρατηρούνται κρούσματα εκμετάλλευσης σε βάρος τους κυρίως στον εργασιακό τομέα, στέρηση βασικών δικαιωμάτων, περιστατικά ρατσιστικών επιθέσεων και άλλα. Με λίγα λόγια παραβιάζονται τα βασικά τους δικαιώματα. Μεγάλο μερίδιο ευθύνης για τα φαινόμενα αυτά έχουν τα ΜΜΕ που καλλιεργούν την καχυποψία και το μίσος, δημιουργώντας και τρέφοντας

στερεότυπα, με αποτέλεσμα ο ρατσισμός να παίρνει όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις.

Ανισότητα με βάση το φύλο

Σίγουρα στις σύγχρονες κοινωνίες του δυτικού κόσμου μπορούμε να πούμε ότι οι γυναίκες σε θεσμοθετημένο επίπεδο απολαμβάνουν τα ίδια δικαιώματα και διέπονται σχεδόν από το ίδιο νομικό πλαίσιο με τους άντρες. Βέβαια, τα δεδομένα αυτά διαμορφώθηκαν μέσα από αγώνες και κατακτήσεις (π.χ. Η θέση της γυναίκας και ο ρόλος της στην κοινωνία, ίσα δικαιώματα στην εργασία, συμμετοχή στα κοινά κ.α.). Παρ' όλα αυτά αντιλαμβανόμαστε ότι, όπως και στις άλλες σχέσεις ανισότητας που αναφέρθηκαν, το θεσμικό πλαίσιο δεν είναι αυτό που καθορίζει και την κοινωνική ισότητα. Άλλοι "νόμοι" διέπουν τις σχέσεις των δύο φύλων με την εξουσία, τις επιστήμες, τις τέχνες την κοινωνική ζωή. Ένα σύνολο μηχανισμών, συμβολισμών, ψυχολογικών διεργασιών, πειθαναγκασμών, αυτονόητων αποδοχών (προερχόμενες από τους παραδοσιακά ήθη και έθιμα) οδηγούν στην κοινωνική κατασκευή των φύλων. Αυτός ο διαχωρισμός παράγει διακριτούς ρόλους και μοντέλα εξουσίας τους ενός φύλου πάνω στο άλλο σε διάφορους τομείς της κοινωνικής ζωής. Δεν είναι ανάγκη κάποιος να σε χτυπήσει ή να σου πάρει τη δουλειά για να σε καταπιέσει και να σε περιορίσει. Υπάρχουν πολλές μορφές βίας και σεξισμού που αναπα-

ράγονται καθημερινά.

Η διακριτότητα ως προς τον τρόπο ζωής και τις "ιδιότητες- δυνατότητες" των δύο φύλων είναι επίσης μια διαδικασία που συνεχώς ενισχύει τα θεμέλια του καπιταλιστικού τρόπου οργάνωσης. Η ενίσχυση αυτή εκτείνεται από την έξαρση του καταναλωτισμού (τα προϊόντα που σε κάνουν "άντρα" και "γυναίκα" αγοράζονται και μάλιστα πληρώνονται αδρά), μέχρι τη συντήρηση της πατριαρχικής οικογένειας, όπου η επιβολή γίνεται κάτι αυτονόητο και καθημερινό και συντηρεί σαν ιδεολογικός μηχανισμός του κράτους σχέσεις εξουσίας μέσα στην κοινωνία. Η "μεταμόρφωση" της δημόσιας και ιδιωτικής ζωής είναι κάτι που μάλλον θα πρέπει να ξεκινήσει από το άτομο καθώς υπάρχουν άπειρα στερεότυπα τα οποία θα πρέπει να απορριψούμε και να αποβάλουμε από την καθημερινότητά μας.

Παρ' όλα αυτά μην ξεχνάμε ότι υπάρχουν ακόμη κοινωνίες θεοκρατούμενες στις οποίες η θέση της γυναίκας είναι συγκεκριμένη και τα δικαιώματά της σχεδόν ανύπαρκτα.

Ηλικιακή ισότητα

Η ισοπεδωτική για την ισότητα εξουσία ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο μπορεί να γίνει και μέσω της ηλικιακής ιεραρχίας και της γεροντοκρατίας.

Μία συνεχής αμφισβήτηση των νεώτερων γενεών που βασίζεται κυρίως στην έλλειψη εμπειρίας και στο φόβο του καινούριου. Είναι ένα φαινόμενο που πηγάζει από προγενέστερες κοινωνικές δομές και από τη συσσώρευση προκαταλήψεων για τον αυθορμητισμό των νεότερων γενεών, αλλά και τον επιβαλλόμενο και υποχρεωτικό σεβασμό και την υπακοή στους γηραιότερους. Ο αυθορ-

μητισμός δεν προκαλεί απαραίτητα το χάος, αφορά την απελευθέρωση των εσωτερικών δυνάμεων της εξέλιξης. Ο σεβασμός γενικά θα έπρεπε να είναι κάτι που κερδίζεται και σαφώς δεν εξασφαλίζεται απλά από την ηλικία. Επίσης, η αξιολόγηση των απόψεων δε μπορεί να γίνεται με μόνο γνώμονα την ηλικία.

Πρόσβαση σε βασικά κοινωνικά αγαθά

Η πρόσβαση σε απαραίτητα κοινωνικά αγαθά, όπως η υγεία και η παιδεία δεν είναι ισότιμη, ούτε δίκαιη. Καθορίζεται κυρίως από την οικονομική κατάσταση του καθενός. Στις μέρες που διανύουμε το φαινόμενο αυτό φαίνεται να οξύνεται κάθε μέρα και περισσότερο αφού προβλέπεται ιδιωτικοποίηση των πάντων, οπότε τα πράγματα θα γίνουν ακόμα χειρότερα και η πρόσβαση σε αυτά θα είναι δυνατή μόνο για αυτούς που έχουν την οικονομική δυνατότητα να τα εξασφαλίσουν.

Τα αγαθά αυτά θα έπρεπε να είναι προσβάσιμα σε όλους, αφού κάποια είναι απαραίτητα για την επιβίωσή μας. Ακόμα και εδώ όμως, στα αυτονόητα, σχεδόν συναντάμε άνιση μεταχείριση και κατανομή.

Εν κατακλείδι

Η έννοια της ισότητας και το πώς την αντιλαμβάνεται ο καθένας έχει να κάνει με την παιδεία και τα ερεθίσματα που έχει δεχτεί από το περιβάλλον στο οποίο μεγάλωσε. Γεννιόμαστε και μεγαλώνουμε σε μία κοινωνία με ταξική διαστρωμάτωση. Υπάρχει η τάξη που διευθύνει, εκμεταλλεύεται, κατέχει και συσσωρεύει τον πλούτο αυτού του κόσμου και η άλλη τάξη που απλά εργάζεται και παράγει

αυτόν τον πλούτο χωρίς να μπορεί να τον απολαύσει. Με βάση αυτό, η έννοια της ανισότητας καλλιεργείται μέσα μας σαν κάτι φυσιολογικό και όχι ανήθικο.

Η λέξη ισότητα επομένως για μας είναι μια λέξη συνυφασμένη με την αυτονομία. Σε μια κοινωνική οργάνωση, όπου ο καθένας λαμβάνει τις αποφάσεις που τον αφορούν και τις εφαρμόζει ο ίδιος, δεν χωρούν μορφές ανισότητας και εξουσιαστικές πρακτικές. Αυτό που επιζητούμε είναι μια κοινωνία καθολικής ισότητας η οποία πρέπει να περιφρουρηθεί με την επιβολή μας επάνω στο υπάρχον κοινωνικό σύστημα. Χρειάζεται, όμως, και συνειδησιακή, εσωτερική αλλαγή και μετασχηματισμό της συμπεριφοράς μας. Η ανισότητα δεν επιβάλλεται μόνο κεντρικά π.χ από την άρχουσα τάξη. Ανισότητες διέπουν όλο το δίκτυο των κοινωνικών σχέσεων και γι' αυτό το λόγο είναι ένα ολόκληρο καταπιεστικό δίκτυο που αναπαράγεται (σε διαφορετικές εντάσεις βέβαια) από όλους μας. Ένα σημαντικό βήμα για την κατάκτηση της ισότητας θα είναι να συνειδητοποιήσουμε πως μαζί με τα δικαιώματα έχουμε και μια σημαντική "υποχρέωση", αυτή του να μην αναθέτουμε σε κανέναν αποφάσεις που αφορούν εμάς. Η αντίληψη της ανάθεσης εξουσίας στους άλλους και της απόδοσης ευθυνών δεν είναι κάτι που θα λυθεί απλά και μόνο με δομικές αλλαγές στον τρόπο οργάνωσης, όπως π.χ ή κατάργηση του κοινοβουλευτισμού, αλλά θα είναι αποτέλεσμα μιας παιδείας συλλογικής που θα καλλιεργεί αίσθημα ευθύνης απέναντι στην εκάστοτε κοινότητα η οποία θα λειτουργεί αυτόνομα και ισότιμα.

Επίσης, για την επίτευξη της καθολικής ισότητας και ελευθερίας πρέπει να γκρεμιστεί και η τελευταία μορφή καταπίεσης. Πρέπει να διεκδικήσουμε την ελευθερία όλων των καταπιεσμένων. Η ελευθερία του ατόμου δεν περιορίζεται από την ελευθερία των άλλων, αλλά ενισχύεται από αυτήν

Αντί Επιλόγου Η επαναστατική προοπτική

Η επαναστατική προοπτική είναι κάτι που θέλουμε όλοι και όλες να ανοιχτεί σύντομα μπροστά μας. Οι διάφορες ερμηνείες του όρου όμως, δίνουν σαφώς διαφορετικά χαρακτηριστικά στις πρακτικές που θα ακολουθηθούν ως προς αυτήν.

Κάποιοι την αντιλαμβάνονται ως στιγμή, ως μια ιστορική συγκυρία που ξαφνικά θα θέσει σε λειτουργία τα προτάγματα μας και θα πλαισιώσει αληθινά επαναστατικές πρακτικές, και είναι ικανοί να περιμένουν για πάντα τη στιγμή αυτή. Διότι, ναι, είναι αλήθεια πως οι πρακτικές μας σήμερα – περιβαλλόμενες από τον καπιταλισμό– είναι καταδικασμένες να διέπονται από μια μερικότητα και ασυνέπεια ως προς την ολοκλήρωσή τους. Με άλλα λόγια, δεν είναι αμιγώς επαναστατικές και άρα για κάποιους υπάγονται σε μια σφαίρα ματαιότητας ή –κατά τους πιο σκληροπυρηνικούς– ρεφορμισμού.

Κάποιοι άλλοι, όπως εμείς, αντιλαμβανόμαστε την επαναστατική προοπτική περισσότερο ως μια διαδικασία, ως ένα αργό αλλά σταθερό αγώνα που θα φέρει πιο κοντά τη στιγμή που άλλοι μοιρολατρικά περιμένουν. Θεωρούμε ότι οι καθημερινές μας πρακτικές είναι ικανές να συμβάλλουν στη δημιουργία της ιστορικής συγκυρίας της ανατροπής (μια αντίθετη άποψη αδικεί κατά πολύ τους κοινωνικούς αγώνες), χωρίς ωστόσο να αμφισβητούμε τη σημαντικότητα των μετωπικών κοινωνικών συγκρούσεων, τις στιγμές που η ιστορία αλλάζει τις ταχύτητές της. Διότι, όσο γρήγορη κι αν είναι η τελευταία ταχύτητα στην ευθεία, τόσο άχρηστη καθίσταται όταν έχουμε μπροστά μας ανηφόρα.

Το τρίπτυχο επιλέχθηκε ως το κύριο πρόταγμα μας, ώστε να λειτουργήσει ως επικεφαλίδα της διαδικασίας αυτής. Φυσικά, η ανάγκη για την πραγμάτωση και τη διάχυση του, δεν προέκυψε από την κατάρρευση του κοινωνικού κράτους και της κρίσης. Οι δομές που θέλουμε να στήσουμε και να υποστηρίξουμε δεν είναι

προϊόν προσπάθειας υποκατάστασης του κοινωνικού κράτους. Είναι δομές που λειτουργούν στο τώρα, βάσει του δικού μας αξιακού, θεωρητικού, πολιτικού κώδικα. Τα προτάγματα μας δεν είναι μια κατάσταση που διαρκώς ανατίθεται σε ένα ευοίωνα μέλλον, αλλά είναι τρόπος ζωής και διαρκής προσπάθεια για τη διάχυση-εδραίωση τους.

Επιπλέον, η διαρκής προσπάθεια για την κατάκτηση της αυτονομίας, της αυτάρκειας και της ισότητας, όχι μόνο με πολιτικούς αγώνες, αλλά και με στήριξη-θεμελίωση τους δομικά στο σήμερα, θα αποτελέσει εκείνη την απαραίτητη παιδεία για την ανατροπή του υπάρχοντος συστήματος κοινωνικής, πολιτικής οικονομικής οργάνωσης. Θα είναι εκείνη η παιδεία, που θα κερδίσει ο καθένας ώστε να μπορεί διαρκώς να λειτουργεί όλο και πιο έξω από τους θεσμούς του κράτους και τις καταπιεστικές κοινωνικές δομές.

Ταυτόχρονα είναι αναγκαίο συστατικό για να επέλθει μία ολοκληρωτική ανατροπή. Μόνο αν πολιτικές και κοινωνικές δομές από τα κάτω γίνουν λειτουργικές στο

σήμερα, θα καταφέρουν να εδραιωθούν μετέπειτα, σε μία κοινωνική- πολιτική αλλαγή.

Τέλος, πρέπει να γίνει κατανοητό ότι τα προτάγματα μας δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν πλήρως μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα οργάνωσης καθώς είναι ανταγωνιστικά ως προς αυτό. Δεν νοούνται νησίδες ελευθερίας, όχι μόνο γιατί το ίδιο το σύστημα θα προσπαθήσει να τις απαλείψει γιατί το αναιρούν, αλλά και γιατί θα υπάρχει πάντα μια αλληλεξάρτηση με αυτό που θα στερεί από τις δομές μας τη συνέπεια ως προς το περιεχόμενό τους. Για να το αντικαταστήσουν θα πρέπει να υπερασπιστούμε ενεργά τα προτάγματα μας και ταυτόχρονα να προσπαθούμε με διάφορους τρόπους να αποδημήσουμε τις σχέσεις, τα δίκτυα και την επιβεβλημένη οργάνωση που παράγει ο καπιταλισμός σε όλες τις εκφάνσεις της καθημερινότητας μας.

Να ξεκαθαρίσουμε πως η απόλυτη αυτάρκεια είναι κάτι το σχεδόν ανέφικτο, κατά πόσο μάλλον σε μια εποχή όπου η τεχνολογία παίζει κυρίαρχο ρόλο σε πολλά επίπεδα. Ειδικά σε μια χώρα όπου η βιομηχανία και η αγροτική παραγωγή είναι διαλυμένη, ούτε είναι θεμιτό να στηθεί εκ νέου βαριά βιομηχανία που θα παράγει από αεροπλάνα μέχρι μίξερ. Αυτό όμως που είναι και θεμιτό και εφικτό είναι η αυτάρκεια σε επίπεδο τροφής, στέγης, ενέργειας και υποδομών υγείας και παιδείας

Να ξεκαθαρίσουμε επίσης πως δεν μιλάμε για κρατικοποίηση των πάντων όπως συνέβη στις χώρες του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού». Αυτό το μοντέλο απέδειξε πως δεν είναι βιώσιμη λύση, η διαχείριση της παραγωγής από το κράτος αποξενώνει τον εργαζόμενο από αυτήν. Εμείς μιλάμε για την κοινωνικοποίηση της οικονομίας, να πάρουν δηλαδή οι ίδιοι οι εργαζόμενοι την παραγωγή στα χέρια τους, η δημιουργικότητα και δύναμη των ανθρώπων όταν ξέρουν πως παράγουν για το κοινωνικό συμφέρον, άρα και το δικό τους και των γύρω τους είναι αστείρευτη. Αν κανείς ξέρει πως με την εργασία του εξασφαλίζει την τροφή, την στέγη, την υγεία και παιδεία, τη διασκέδαση του, τότε όλα είναι εφικτά.

Ανταπόκριση από «Ευριπίδη»

Στις 19 Ιουλίου 2013, η εργοδοσία του βιβλιοπωλείου «Ευριπίδης» ανακοινώνει στη Ρ. την απόλυση της. Ως παλαιότερη (είχε συμπληρώσει έξι χρόνια στο κατάστημα, η εργαζόμενη στοιχίζει κάτι παραπάνω στην επιχείρηση, που, όπως και εκατοντάδες άλλες, εκμεταλλεύεται τις «ευκαιρίες» της κρίσης και ξεφορτώνεται τους «ακριβούς» παλιούς υπαλλήλους για να προσλάβει ανέργους με μισθό 480 ευρώ, ενώ ταυτόχρονα επεκτείνει τη δραστηριότητα του ανοίγοντας ένα νέο κατάστημα στην Κηφισιά. Όμως πιο ενοχλητική για την εργοδοσία ήταν η ενεργή συμμετοχή της Ρ. στο σωματείο της, κάτι το οποίο δεν έκρυψε ποτέ, επιμένοντας να διεκδικεί τα αυτονόητα και να υπενθυμίζει στους συναδέλφους της την αναγκαιότητα των συλλογικών αγώνων εντός και εκτός σωματείου.

Η εργαζόμενη αρνείται να υπογράψει την απόλυση ή να εισπράξει την αποζημίωση της από το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, όπου παραμένει μέχρι σήμερα. Λίγες μέρες αργότερα, στις 30 Ιουλίου, ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής, μαζί με την Ανοιχτή Συνέλευση Κατοίκων Αγίας Παρασκευής και αλληλέγγυα από το Χαλάνδρι και τις κοντινές περιοχές, πραγματοποιούν την πρώτη παρέμβαση-διαμαρτυρία έξω από

το βιβλιοπωλείο, απαιτώντας την ανάκληση της εκδικητικής απόλυσης της Ρ. Με πανό και συνθήματα, δημιουργούν έναν κλοιό έξω από το κατάστημα, αποτρέποντας τους επίδοξους πελάτες και ενημερώνοντας τους περαστικούς για τις συνθήκες του δήθεν εναλλακτικού αφεντικού. Κάποιοι μάλιστα δηλώνουν αποφασισμένοι να μην ξαναπατήσουν στο βιβλιοπωλείο.

«Η επιλογή της εργοδοσίας του «Ευριπίδη» να προχωρήσει σ' αυτή την απόλυση μέσα στον Ιούλιο δείχνει πως ήταν σχεδιασμένη κίνηση. Σε μια εποχή που η Αθήνα αδειάζει, ποιος θα ασχοληθεί με μια απόλυση; ΕΜΕΙΣ τους απαντάμε. Έκαναν λάθος στο σχεδιασμό τους, καμία απόλυση δεν θα μείνει αναπάντητη, κανένας εργαζόμενος δεν θα μείνει μόνος του» αναφέρει το κείμενο του ΣΥΒΧΑ, καλώντας όλους τους εργαζόμενους να αντισταθούν «στις απολύσεις, τους μισθούς πείνας και τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις που διαλύουν τις ζωές μας» και στους κατοίκους του Χαλανδρίου να στηρίζουν τον αγώνα. Με το σύνθημα «Κάτω η εργοδοτική τρομοκρατία. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας», η ΑΣΚΑΠ προειδοποιεί τα αφεντικά: «Ούτε να το σκέφτεστε, πως δεν θα μας βρείτε μπροστά σας σε κάθε απόλυση σε κάθε γειτονιά, πως θα σκύβουμε

το κεφάλι στις προσβολές κάθε προϊσταμένου και εργοδότη για να εξασφαλίσουμε τα ψίχουλα, που τόσο γενναιόδωρα μας προσφέρουν κυβερνήσεις και αφεντικά, πως θα σας αφήσουμε να παίξετε με τις ζωές μας και την αξιοπρέπεια μας για να επιβιώσει η επιχειρηματικότητα σας και να έρθει η ανάπτυξη...».

Αν και στη συνάντηση της με το σωματείο η διοίκηση του «Ευριπίδη» (για την ακρίβεια, η αντικαταστάτρια του αφεντικού, το οποίο είχε φροντίσει να λείπει εκείνες τις επικίνδυνες μέρες, και ο προϊστάμενος του καταστήματος, ο οποίος είχε το θράσος να σκίσει το κείμενο του Σωματείου Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου - ΣΥΧΒΑ) παραμένει ανένδοτη, με το επιχείρημα ότι «η απόλυση της Ρ. ήταν αναγκαία για την επιβίωση της επιχείρησης», αυτή η πρώτη συγκέντρωση ήταν μόνο η αρχή. Μετά από κάποιες μικρότερες παρεμβάσεις μέσα στον Αύγουστο, με αφισοκολλήσεις, μοιράσματα κειμένων και ενημέρωση του κόσμου έξω από το βιβλιοπωλείο, οι αλληλέγγυοι/ες επιστρέφουν δυναμικά το απόγευμα της Παρασκευής 12 Σεπτεμβρίου, αποφασισμένοι/ες να μην επιτρέψουν στην εργοδοσία να «απολαύσει» ανενόχλητη την αυξημένη εμπορική κίνηση στην αρχή της νέας σχολικής χρονιάς.

Επί μιάμιση ώρα, παραμένουν έξω από τα δύο αντικριστά υποκαταστήματα του «Ευριπίδη» στο Χαλάνδρι, τρομοκρατώντας την εργοδοσία (για άλλη μια φορά, το αφεντικό είχε σπεύσει να εξαφανιστεί λίγο νω-

ρίτερα, επειδή ένιωθε να απειλείται από ένα παιδί που μοίραζε... διαφημιστικά φυλλάδια). Η συντριπτική πλειοψηφία των περαστικών εκφράζει την αλληλεγγύη της και επιλέγει να μην μπει στο βιβλιοπωλείο. Σύμφωνα με εργαζόμενους, αυτή τη φορά τα αφεντικά δείχνουν πραγματικά θορυβημένα και κάνουν λόγο για «δυσφήμιση της επιχείρησης».

Η

δράση επαναλαμβάνεται την Τρίτη 17 Σεπτεμβρίου, και πάλι με τη συμμετοχή του ΣΥΒΧΑ, της ΑΣΚΑΠ (Ανοιχτή Συνέλευση Κατοίκων Αγίας Παρασκευής) και ατόμων από το Χαλάνδρι και τις γύρω περιοχές.

Ο αγώνας συνεχίζεται μέχρι τη νίκη.

**αλληλέγγυα
οικολογικά καθαριστικά**

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

ΜΑΛΑΚΤΙΚΟ ΡΟΥΧΩΝ <small>με αιθέριο έλαιο λεβάντα</small>	1 lt	1,00 €
ΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΟ ΓΕΝΙΚΗΣ ΧΡΗΣΗΣ <small>αγνό σαπούνι, φυσική χρωστική και αιθέριο έλαιο λεβάντα / 30ml σε 5l νερό</small>	1 lt	1,00 €
ΥΓΡΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟΥ ΡΟΥΧΩΝ <small>σαπούνι, φυσικός βόρακος, σόδα πλύσης, νερό / 80 ml σε κάθε χρήση</small>	1 lt	1,00 €
ΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΟ ΤΖΑΜΙΩΝ <small>ζέδι, αιθέριο έλαιο πεύκο</small>	1 lt	1,50 €

**ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΠΟΛΙΤΩΝ
ΜΑΣΤΑΜΠΑ - ΑΤΣΑΛΕΝΙΟΥ - ΘΕΡΙΣΣΟΥ**

τηλέφωνα επικοινωνίας :
2810323146
6974626715
6951971173

mail : synelpolit.mastampatsalenthel1@gmail.com

Κείμενο από εργαζόμενους σε Wind-Vodafone

Η διαφήμιση σήμερα αποτελεί ένα μεγάλο όπλο για όποιον έχει τη δυνατότητα να το χρησιμοποιεί. Εταιρίες και κυβερνήσεις, μέσα από αυτήν κάνουν επίκληση μόνο στο συναίσθημα δημιουργώντας ψευδαισθήσεις από έναν πλασματικό παράδεισο, το εισιτήριο για τον οποίο πωλείται μόνο από τους διαφημιζόμενους, σε μια κοινωνία που παραπαίει. Οι εταιρίες κινητής τηλεφωνίας δεν θα μπορούσαν να απουσιάσουν από αυτό τον πόλεμο εντυπώσεων, με μεγάλα κονδύλια για το στήσιμο της διαφήμισης τους και των επαναλήψεών της από τα μέσα.

Έτσι λοιπόν έχουμε τη Wind που στέκεται δίπλα στον σκληρά εργαζόμενο και τον συνταξιούχο, τη Vodafone που παρέχει προϊόντα που διαρκούν όσο θα θέλαμε να διαρκεί ο έρωτας και την Cosmote που πασχίζει με τα πακέτα της να αναβιώσει την ξεγνοιασιά της παιδικής μας ηλικίας. Και φυσικά τους τελευταίους μήνες υπήρξαμε μάρτυρες της πιο καλοπαιγμένης διαφήμισης που είχε πρωταγωνιστές τον πρωθυπουργό και τους διευθυντές των εταιριών Vodafone και Wind και μεταδόθηκε από όλα τα μέσα παραγωγής ειδήσεων ως ... είδηση.

Οι διοικήσεις λοιπόν των εταιριών Vodafone και Wind επισκέφτη-

καν τον πρωθυπουργό και όλοι μαζί πανηγύριζαν την δημιουργία άλλης μίας παραγράφου στο success story (να ένα ακόμη σλόγκαν) της κυβέρνησης. Συγκεκριμένα, ανακοίνωσαν τη σύσταση νέας εταιρίας, η οποία θα αναλάβει το έργο του λεγόμενου network sharing (κοινή χρήση και ανάπτυξη δικτυακών υποδομών) σε περιοχές πλην των μεγάλων αστικών κέντρων και, σύμφωνα με την ανακοίνωση, θα αποτελεί μεγάλο επενδυτικό άλμα που θα προσφέρει ανάπτυξη και θέσεις εργασίας...

Όμως το κοινό στο οποίο απευθύνονται όχι μόνο δεν είναι αφέλες αλλά γνωρίζει πολύ καλά μέσα στον ζόφο που ζούμε τι εστί 'success story' και 'ανάπτυξη': μειώσεις μισθών και συντάξεων, ελαστικές σχέσεις εργασίας, ανεργία στα ύψη, κατάργηση κάθε στοιχειώδους δικαιώματος (εργασιακού ή άλλου), τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς και όχι μόνο, εκφασισμός κλπ.

Στα πλαίσια αυτά οι εργαζόμενοι στη Wind και στη Vodafone στο εγχείρημα των διοικήσεων των δύο εταιριών δεν είδαν μια ευκαιρία για επαγγελματική πρόοδο ούτε μια επενδυτική προσπάθεια ωφέλιμη για το κοινό. Αντίθετα είδαν ξεκάθαρα την πραγματικότητα που κρύβεται πίσω από

τις Πλουστρασιόν παρουσιάσεις και αυτή αφορά τον ουσιαστικό στόχο των διοικήσεων των δύο εταιριών που δεν είναι άλλος από την μείωση των εργασιακού κόστους. Το γεγονός ότι το έργο του network sharing δεν ανατέθηκε στους εργαζόμενους στο παρόν καθεστώς, αλλά απαιτείται η μετακίνησή τους σε άλλη εταιρία που θα λειτουργεί ως εργολαβική και στην οποία οι εργαζόμενοι δεν θα έχουν συλλογική σύμβαση ή εκπροσώπηση, όπως αντίθετα συμβαίνει μέχρι σήμερα, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο σκοπός αυτού του έργου είναι η διάλυση των εργασιακών σχέσεων, η αποδυνάμωση της συλλογικής εκπροσώπησης και της διαπραγματευτικής ικανότητας των εργαζόμενων και η υπονόμευση των επιχειρησιακών συλλογικών συμβάσεων.

Οι εργαζόμενοι στην Wind και Vodafone μέσα από μία σειρά διώξεων, απολύσεων, τρομοκρατίας έχουν καταφέρει με την ενότητα και την αλληλεγγύη να συστήσουν δυνατά σωματεία και να

υπογραφούν επιχειρησιακές συλλογικές συμβάσεις που ισχύουν μέχρι σήμερα. Όσοι μεταφερθούν στην νέα εταιρία ξεκινούν από το μηδέν σε μία εργασιακή συνθήκη πολύ χειρότερη από εκείνη που επικρατούσε κατά τη σύσταση των δύο επιχειρησιακών σωματείων. Οι μειώσεις μισθών, η ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, οι απολύσεις θα είναι το αποτέλεσμα αυτής της μετακίνησης όχι μόνο για όσους θα μεταφερθούν αλλά και για όσους μείνουν πίσω, αφού ένα μεγάλο κομμάτι της βάσης των σωματείων στις δύο εταιρίες απαρτίζεται από τους εργαζόμενους στα τεχνικά τμήματα που αφορά το σχέδιο.

Για τους λόγους αυτούς, οι εργαζόμενοι αποφάσισαν να αντισταθούν στα σχέδια αυτά και στις Γενικές τους Συνελεύσεις είπαν 'όχι' στην νέα εταιρία. Διακηρύττουν ότι μπορούν με την εξειδίκευσή και την εμπειρία τους να εγγυηθούν τεχνικά κάθε εργασία χωρίς 'νέες εταιρίες' και κατάργηση δικαιωμάτων και μέχρι σήμερα

κινητοποιούνται μαζί με αλληλέγγυα σωματεία, συνελεύσεις, συλλογικότητες προς την κατεύθυνση της ματαιώσης των σχεδίων των διοικήσεων.

Είναι σημαντικό η προπαγάνδα του κράτους και των αφεντικών περί θυσιών και ανάπτυξης να καταρρεύσει υπό το βάρος της δικής μας αντίστασης. Είναι επίσης ουσιαστικές η αντίσταση αυτή να συνυπάρχει με την αλληλεγγύη. Σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε γειτονιά θα πρέπει να καταρτίσουμε κάθε εγχείρημα εξαπάτησης και υποδούλωσης μας, να υπερασπιστούμε την αξιοπρέπεια και την ελευθερία μας.

Στην επόμενη λοιπόν κρατική ή εταιρική διαφήμιση που θα μας υπόσχεται μια καλύτερη ζωή αν αντιληφθούμε το ψέμα και αν αντιδράσουμε. Τότε θα έχουμε κάνει ένα βήμα να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας και να την κάνουμε καλύτερη.

✎ **Κυρίμη Λιλιάννα**

**Άνεργοι-Άνεργες,
από τις γειτονιές της αθήνας.**

**Για ένα μαχόμενο κίνημα
άνεργων και επισφαλών.**

<http://anergoigeitonion.espinblogs.net>

Σημειώσεις πάνω στην ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης

Ο τρόπος διάρθρωσης του Ελληνικού Πανεπιστημίου στην τρέχουσα φάση της ιστορικής περιόδου είναι ξεκάθαρος και επιτακτικός. Η τάση είναι σαφής: ιδιωτικοποίηση. Αυτό είναι άλλωστε ξεκάθαρο αν παρατηρήσει κανείς πώς εκφράζεται η αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης σε παγκόσμια κλίμακα. Μόνο κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού διεξήχθησαν δεκάδες διαδηλώσεις σε όλο τον κόσμο ενάντια στη θέσπιση νόμων ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης που επέφεραν την εισαγωγή διδασκάλων καθώς και μεταρρυθμίσεις όπως μείωση μισθών ή και απόλυση εκπαιδευτικών, εντατικοποίηση των σπουδών, συμμετοχή ιδιωτικών επιχειρήσεων στη διοίκηση, τη χρηματοδότηση, τη διαχείριση των όρων παραγωγής της ερευνητικής διαδικασίας και άλλα. Πολλές από τις διαδηλώσεις ήταν αρκετά μαχητικές και κατάφεραν τόσο να εμπλέξουν ετερόκλητα πολιτικά κομμάτια όσο και να εμπλακούν σε ευρύτερους τρέχοντες κοινωνικούς αγώνες[1].

Το Πανεπιστήμιο, στα πλαίσια του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, ήταν πάντα και θα είναι ένα θεσμικό όργανο που σχηματίζει, καταρτίζει και κατανέμει το εμπόρευμα της εργατικής δύναμης. Είναι ζωτικής σημασίας λοιπόν για τη διαδικασία κοινωνικής αναπαραγωγής να μην διαταράσσεται ο κύριος ρόλος του Πανεπιστημίου, η μεταξύ άλλων αρμοδιότητά του να παράγει εξειδικευμένους, πειθηνίους και αναλώσιμους εργαζόμενους με βάση τις ανάγκες ενός όλο και πιο περίπλοκου καταμερισμού της εργασίας. Παράλληλα, αποτελεί συνεχώς ένα καινούργιο προνομιακό πεδίο ανάπτυξης για το κεφάλαιο εμπλέκοντας όλο και περισσότερο τον ιδιωτικό παράγοντα και μειώνοντας κατά το δυνατόν(ανάλογα με τους ταξικούς αγώνες που διεξάγονται) τα έξοδα και τις δαπάνες που διεξάγονται) τα έξοδα και τις δαπάνες ώστε να μεταβεί στο στάδιο της πλήρους ιδιωτικοποίησης.

Ας δούμε όμως τί σημαίνει αυτό ειδικότερα στον ελλαδικό χώρο την τελευταία περίοδο, ποιο είναι το διακύβευμα και με ποιον τρόπο διαφυλάσσεται.

Στην ελληνική περίπτωση όλα τα παραπάνω παίρνουν σάρκα και οστά στο νόμο πλαίσιο της Διαμαντοπούλου(-Αρβανιτοπούλου). Στην βάση της αντίστασης για την ψήφιση του συγκεκριμένου νόμου συγκροτήθηκε ένα κίνημα στις αρχές του Σεπτεμβρίου του 2011, το οποίο όμως δεν κατάφερε να γενικευτεί και να επιτύχει την απόσυρση του νομοσχεδίου. Έτσι λοιπόν μετά από μια περίοδο ομαλότητας στους χώρους του Πανεπιστημίου και του ΤΕΙ, έρχεται στο προσκήνιο η πρώτη επίσημη, θεσμική και έμπρακτη εφαρμογή του νόμου μέσω της συγκρότησης των συμβουλίων διοίκησης(να σημειωθεί ότι έχουν ήδη γίνει κινήσεις εφαρμογής όπως με το ζήτημα του ασύλου και των εστιών). Τα συμβούλια διοίκησης είναι το επίσημο όργανο που είναι αρμόδιο για την πραγμάτωση των διαταγμάτων του νέου νόμου. Η διαδικασία αυτή έχει παρεμποδιστεί ήδη σε διάφορα μέρη που έχει επιχειρηθεί πανελλαδικώς, συμπεριλαμβανομένου και του ΤΕΙ Πατρών. Μάλιστα, έχουν ασκηθεί πειθαρχικές και ποινικές δίωξεις σε αγωνιστές (στο ΑΠΘ) που επέλεξαν να συμμετέχουν στο "σπάσιμ" των εν λόγω διαδικασιών.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, δύο χρόνια μετά, το Μάρτιο του 2013, εμφανίζεται στο προσκήνιο το "σχέδιο Αθηνά" ως στιγμιότυπο της αναδιάρθρωσης της τριτοβάθμιας. Δεκάδες τμήματα και γνωστικά αντικείμενα συγχωνεύονται ή καταργού-

νται ενώ διοικητικοί υπάλληλοι τίθενται σε διαθεσιμότητα, εισάγοντας νέα δεδομένα στη διαχείριση και τη διοίκηση(πλέον οι διοικητικοί υπάλληλοι θεωρούνται πλεονάζον εργατικό δυναμικό γεγονός το οποίο τους ωθεί μαζικά σε διαθεσιμότητα εδρώνοντας τη βάση για τις μελλοντικές εργασιακές συνθήκες στα εκπαιδευτικά ιδρύματα). Ακόμη, η απότομη μετακύλιση του κόστους φοίτησης στις πλάτες των ιδίων των φοιτητών(π.χ. στην περίπτωση μετακίνησης από τη μία πόλη στην άλλη, νοίκια κλπ) αποτελεί ένα μέτρο για την περαιτέρω μείωση της αξίας της εργασίας μας. Έτσι, οι ανάγκες του κεφαλαίου προσανατολίζουν την κατεύθυνση αυτής της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και ορίζουν κυρίαρχα τους όρους παραγωγής και αναπαραγωγής και κατά συνέπεια τις συνθήκες σύμφωνα με τις οποίες θα λειτουργούν τα εκπαιδευτικά ιδρύματα κατά μια αδιατάρακτη κανονικότητα.

Πώς λοιπόν θα διασφαλιστεί η απαραίτητη για τα αφεντικά "εύρυθμη" και "ομαλή" λειτουργία των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων από τα "στοιχεία" που τη διαταράσσουν; Η συνταγή για ένα τέτοιο είδος αποστειρωμένου περιβάλλον είναι απλή: Πρόσληψη φυλάκων και ιδιωτικών security, τοποθέτηση μπαρών και φυλακίων, κλειδώμα αιθουσών και κοινόχρηστων πανεπιστημιακών χώρων, μα κυρίως στοχοποιώντας οποιαδήποτε κοινωνική ομάδα ξεφεύγει από τα αυστηρά πλαίσια της παραγωγής εμπορεύματος. Έτσι η εκάστοτε Πρυτανική αρχή κάνει ξεκάθαρο, τόσο με τις ανακοινώσεις της όσο και με τις κατασταλτικές επιχειρήσεις που εγκρίνει, πως δε θα υπάρξει όχι μόνο διατάραξη της εμπορευματικής ροής αλλά και κανείς που δε θα σχετίζεται με την κίνησή της.

Έτσι λοιπόν έχουμε και λέμε: εκκένωση του καταυλισμού των ρομά στο Πανεπιστήμιο Πατρών(οι οποίοι ζούσαν εκεί τουλάχιστον για 15 χρόνια), εισβολή της αστυνομίας στο Α.Π.Θ. σε κατάληψη εργολαβικών, επίθεση σε athens.indymedia και 98fm, εισβολή στο ΤΕΙ Ηγουμενίστας και συγκεκριμένα στην κατάληψη «κελί της ελευθερίας» και καταλήψεις στέγης, εισβολή στο Ε.Μ.Π. και στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι αρχιτεκτονικής, προβοκατόρικη κίνηση τοποθέτησης βομβών μολδτωφ σε περίοπτη θέση στο Α.Π.Θ., εισβολή των ΜΑΤ στο Ε.Κ.ΠΑ, εκκένωση της κατάληψης Ν.Γύζη 33-αυτοδιαχειριζόμενο στέκι ΤΕΙ στην Πάτρα[2] και άλλα περιστατικά κατά τη διάρκεια των οποίων υπήρχαν συλλήψεις μεταναστών και δεκάδων αγωνιστών.

Στον αντίποδα μέσα στο ίδιο το ακαδημαϊκό πεδίο υπάρχουν αφηγήσεις και αναφορές ενεργών αγωνιστικών κομματιών που αντιτίθενται στις περιφράξεις του καπιταλισμού συμβάλλοντας στην όξυνση του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού. Αφηγήσεις που θέλουν τον πανεπιστημιακό χώρο πεδίο δημιουργίας σχέσεων και κοινών, χώρο πολιτικής ζύμωσης και τριβής. Τέτοια αγωνιστικά μορφώματα θέτουν το ζήτημα τις επανοικειποίησης των χώρων καταλαμβάνοντας τμήματα σχολών και διαθέτοντάς τα στο κίνημα. Στέκια και καταλήψεις, αυτόνομα σχήματα και συνελεύσεις αδιαμεσολάβητου αγώνα αποτελούν τμήματα των συλλογικών αντιστάσεων πλαισιώνοντας και στηρίζοντας πολιτικά τέτοιου είδους εγχειρήματα.

Τα σχέδια της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης είναι ξεκάθαρα. Δεν προβλέπουν όμως έναν αστάθμητο παράγοντα: τους ξεσηκωμούς του προλεταριάτου και τους ταξικούς αγώνες που εμπιέχει...

[1] Κατά τη διάρκεια φοιτητικών κινητοποιήσεων στο Κεμπέκ του Καναδά το φοιτητικό κίνημα ενάντια στις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις κατάφερε να συνδεθεί με αυτόχθονες πληθυσμούς και αγωνιζόμενα κομμάτια που κινητοποιήθηκαν ενάντια στο σχέδιο Nord που ήταν μια επιχείρηση της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης να εκτοπίσει τους αυτόχθονες πληθυσμούς στο βόρειο τμήμα της επαρχίας και να ανοίξει τη γη τους για εξορυκτικά, υλοτομικά και υδροηλεκτρικά έργα. Στο Μεξικό φοιτητές και εκπαιδευτικοί δημιούργησαν κοινό αγώνα ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση. Στην Κολομβία συνδέθηκαν εν είδει απερ-

γίας αγρότες, παραγωγοί γάλακτος, μεταφορείς, φοιτητές διεκδικώντας αξιοπρεπείς ζωές ενάντια στην εξαθλίωση και την υποβάθμιση των περιοχών τους.

[2] Από την επιχείρηση εκκένωσης των καταλήψεων της 5ης Αυγούστου στην Πάτρα, τα δυο κατειλημμένα κτήρια του ΤΕΙ προκλητικά παραμένουν υπό την διαχείριση της αστυνομίας, χωρίς να έχουν αποδοθεί στην διοίκηση του ιδρύματος, όπως δήλωσε και ο ίδιος ο πρόεδρος του ΤΕΙ στους καταληψίες.

■/ cum panis

Ένα τραγικό ανέκδοτο: Άνοιξαν τα σχολεία

Χτύπησε στις 11 Σεπτεμβρίου το κουνούνη σε όλα τα σχολεία της χώρας σε όλα; όχι τέσσερα σχολεία στην Κρήτη πάντως δεν λειτουργήσαν καθόλου εξαιτίας των ελλείψεων σε εκπαιδευτικούς με τους γονείς (αμετανόητους) να στέλνουν τα παιδιά τους στις ανύπαρκτης υποδομής και με τεράστιες ελλείψεις σχολικές μονάδες, τους μαθητές να περιμένουν να ακούσουν τι θα τους πουν οι δάσκαλοι τους και τους εκπαιδευτικούς (όσοι έχουν ακόμα θέση στα σχολεία) να ενημερώνουν για την τραγική κατάσταση που θα αντιμετωπίσουν φέτος όλοι.

Μερικά παραδείγματα από την πρώτη μέρα στο σχολείο:

Τα σχολεία στη Γαύδο και στο Καστρί και τα νηπιαγωγεία στην Κάντανο και το Ροδοβάνι στο νομό Χανίων δεν άνοιξαν τη πρώτη μέρα καθόλου, πήραν όμως τη διαβεβαίωση από τον περιφερειακό διευθυντή εκπαίδευσης ότι θα προσπαθήσουν κάποια στιγμή μέσα στο χρόνο να βρουν δασκάλους! Σε άλλα σχολεία οι διευθυντές έχουν δίπλα τους τους μισούς εκπαιδευτικούς και καταγγέλλουν ότι δεν μπορούν να λειτουργήσουν έτσι το σχολείο, ενώ επισημαίνουν εξ αρχής τον ολέθριο μειωμένο προϋπολογισμό που διαθέτουν. Με αποτέλεσμα να δηλώνουν πως δεν θα μπορέσουν

φέτος να δώσουν στους μαθητές έξτρα εκπαιδευτικό υλικό, ενώ εύχονται ο χειμώνας να είναι ζεστός, γιατί τα χρήματα για τη θέρμανση δεν αρκούν για πάνω από 1,5 μήνα χρήσης!

Κάποιοι άλλοι μαθητές θα συνεχίσουν τις καλοκαιρινές διακοπές τους, δεδομένου ότι στο σχολείο που καλύπτει όλες τις βαθμίδες πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, υπάρχουν μόνο οι τρεις διευθυντές και ένας εκπαιδευτικός. Πρόκειται για το Ευρωπαϊκό Σχολείο στο Ηράκλειο, όπου μετά τον αγιασμό, γονείς και μαθητές ενημερώθηκαν πως τα παιδιά θα γυρίσουν στο σπίτι και θα ειδοποιηθούν με e-mail για το πότε θα ανοίξει το σχολείο. Ταυτόχρονα φέτος στο συγκεκριμένο σχολείο δεν θα λειτουργήσει το νηπιαγωγείο γιατί δεν υπάρχουν αίθουσες!

Σε παρόμοια κατάσταση επίσης, βρίσκονται τα περισσότερα σχολεία ειδικής αγωγής στο νομό Ηρακλείου, δηλαδή χωρίς κανέναν τα πιο πολλά ή ελάχιστους εκπαιδευτικούς.

Συγκεκριμένα: χωρίς κανέναν εκπαιδευτικό μένουν τα σχολεία ειδικής αγωγής, το Ειδικό Δημοτικό Πόμπιας, Ειδικό Δημοτικό Αρκαλοχωρίου, Ειδικό Νηπιαγωγείο Πόμπιας, Ειδικό Νηπιαγωγείο Αρκαλοχωρίου, Δημοτικό Σχολείο Κωφών και Βαρήκων Τυμπακίου, ΕΕΕΕΚ Τυμπα-

κίου, το οποίο έχει μόνο το διευθυντή, και ΕΕΕΕΚ Ηρακλείου, που διαθέτει ελάχιστο προσωπικό. Ακριβώς ίδια είναι η κατάσταση και στην Δευτεροβάθμια, με τα περισσότερα σχολεία να μην έχουν καθηγητές, με τρομερά ελλειμματικό προϋπολογισμό λειτουργίας, ενώ Ταυτόχρονα α την ίδια στιγμή το υπουργείο διατάσσει 1 μέρα πριν την έναρξη του σχολείου τις υποχρεωτικές αποσπάσεις εκπαιδευτικών που έχουν οργανική θέση, για να καλύψουν σε όλη την χώρα τα κενά των χιλιάδων καταργημένων και σε διαθεσιμότητα εκπαιδευτικών!

Σήμερα λοιπόν και γνωρίζοντας τα απειροελάχιστα από όσα πραγματικά συμβαίνουν στην εκπαίδευση είναι η σειρά όλων μας να απαντήσουμε στην καταστολή της ζωής των παιδιών μας και τη δική μας!

ΥΓ. το κερασάκι στην τούρτα. Η ΟΝΝΕΔ Ηρακλείου έκανε τη πρώτη μέρα της έναρξης της σχολικής χρονιάς μαθήματα "αλληλεγγύης", μοιράζοντας τετράδια και σελιδοδείκτες έξω από τα σχολεία. Έχει χαθεί το μέτρο και έχουν εκφυλιστεί τα πάντα, γιατί τους το επιτρέψαμε. Χρειάζονται άλλα σχόλια σ' αυτό; Πρέπει να το αναλύσουμε περυσότερο;

■/ εκπ@ιδευτικός
*Αναδημοσίευση από το Athens indymedia.org

Το καυτό καλοκαίρι και το (είθε!) ακόμα πιο καυτό φθινόπωρο της εκπαίδευσης

Στο χώρο της εκπαίδευσης υπάρχει εδώ και χρόνια η τακτική του υπουργείου (Παρα)παιδείας να κάνει αλλαγές -προς το χειρότερο, φυσικά- εν μέσω θέρους, που η εκπαιδευτική κοινότητα εκ των πραγμάτων αδυνατεί να οργανωθεί. Το καλοκαίρι του 2013 θα μείνει στην ιστορία ως το καλοκαίρι των τελειωτικών χτυπημάτων, μετά από μια ασυνήθιστη "απεργιακή ήττα": αυτή μιας απεργίας που δεν έγινε...

Μετά τις διακοπές τους Πάσχα και τις ανακοινώσεις του υπουργείου για αύξηση ωραρίου κατά 2 ώρες, υπεραριθμίες εκπαιδευτικών, υποχρεωτικές μετακινήσεις και αποσπάσεις, μηδενικούς διορισμούς (πράγμα που συμβαίνει πρώτη φορά φέτος στα μεταπολεμικά χρονικά!), και στεκόμενοι αλληλέγγυοι στους αναπληρωτές συναδέλφους, που θα έβλεπαν την πόρτα της εξόδου μετά από χρόνια προσφοράς, οι καθηγητές αποφασίζουν στις τοπικές συνελεύσεις των ΕΛΜΕ να κατέβουν σε απεργία μέσα στις Πανελλήνιες. Ο φόβος της επίταξης είναι διάχυτος -ποιός άλλωστε δεν θα φοβόταν την απόλυση και τη φυλάκιση- αλλά οι καθηγητές αποφασίζουν να αγνοήσουν τόσο το φόβο, όσο και τη διαπόμπηση από τα ΜΜΕ και την αστική τάξη. Η πλειοψηφία λέει ΝΑΙ στην απεργία.

Στις 15 Μαΐου, στο ξενοδοχείο Πιτάνια στην Αθήνα, οι πρόεδροι των ΕΛΜΕ συγκεντρώθηκαν για να μεταφέρουν τις αποφάσεις των τοπικών συνελεύσεων. Αντ' αυτού, αγνοούν τις εντολές της βάσης, προβάλλοντας σαν δικαιολογία το "δεν συντρέχουν οι όροι και οι προϋποθέσεις". Σ' εκείνη την επεισοδιακή συνεδρίαση μόνο οι εκπρόσωποι των Παρεμβάσεων υπερασπίστηκαν την απεργία, όλοι οι υπόλοιποι, όλων των άλλων συνδικαλιστικών δυνάμεων (βλ. κομμάτων), ανέβαιναν στο βήμα και μιλούσαν αμήχανοι, προσπαθώντας να αναδείξουν το "αδιέξοδο" της κατάστασης, ποντάροντας στον φόβο της επίταξης, απαξιώνοντας με συνδικαλιστικές κλάψες το συλλογικό δικαίωμα στην εργασία και την αξιοπρέπεια, δηλαδή στην απεργία. Κατέβαιναν από το βήμα ακόμα πιο αμήχανοι, μην καταφέροντας να αποσπάσουν ούτε το χειροκρότημα των "δικών" τους παιδιών. Οι υπόλοιποι, τα παιδιά του κανενός εργατοπατέρα, νιώσαμε την πικρή γεύση της αποκάλυπτης προδοσίας, είδαμε μόνιμως συναδέλφους να δακρύζουν, αναπληρωτές να συνειδητοποιούν έντρομοι την ανεργία που τους περιμένει, φύγαμε απογοητευμένοι και βουβοί. Η επόμενη μέρα στο σχολείο απλά δεν αντεχόταν.

Ήταν η ευκαιρία η εκπαίδευση να κατέβει σε ένα αγώνα σύσσωμη, ανεξαρτήτως κλάδων, ειδικοτήτων, διαχωρισμών. Η ΔΟΕ (το όργανο της πρωτοβάθμιας) είχε δηλώσει ότι θα ταχθεί στο πλευρό των καθηγητών σε περίπτωση απεργίας, οι μαχόμενοι δάσκαλοι περίμεναν πώς και πώς να σηκώσουν κεφάλι ή και να μπουν μπροστά στον αγώνα, αφού δεν είχαν και την τρομοκρατία της επίταξης.

Κανείς δεν ξέρεי την έκβαση αυτής της απεργίας - αν γινόταν: Πόσοι τελικά θα απεργούσαν; Θα τους

απέλυαν; Θα τους φυλάκιζαν; Θα τους έστελναν σε εξορίες;

Τελικά όμως, οι εξετάσεις έγιναν, οι επιτυχόντες πανηγύρισαν, οι αστοί γονείς καμάρωσαν, τα φροντιστήρια διαφημίστηκαν. Ησυχία, τάξις, ασφάλεια. (Ή μήπως όχι...)

Μετά τη μεγάλη επιτυχία της εξουσίας, της αστικής τάξης, των παπαγάλων των ΜΜΕ, των απανταχού εαυτούληδων και των προβάτων που ακολουθούν ψηφίζοντας και γκρινιάζοντας, ήρθε το καλοκαίρι και τα μπάνια του λαού. Ησυχία, τάξις, ασφάλεια. (Ή μήπως όχι...)

Στο υπουργείο (Παρα)παιδείας φτάνουν εντολές για "μείωση εργατικού δυναμικού" -όπως το θέτει ανώδυνα ο καπιταλισμός- δηλ. διαθεσιμότητες - απολύσεις. Το πρώτο χτύπημα γίνεται στις 9 Ιουλίου, που μια Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου επιβάλει την κατάργηση 46 τεχνικών ειδικοτήτων των ΕΠΑΛ και ΕΠΑΣ, τη διαθεσιμότητα 2.476 εκπαιδευτικών, το αδιέξοδο 20.000 μαθητών. Την επόμενη μέρα ο υπουργός (Παρα)παιδείας Κων/νος Αρβανιτόπουλος εγκαινιάζει το ΙΕΚ "Ακμή" στον Πειραιά και χαιρετίζει την "υγιή επιχειρηματικότητα" του κου Ροδόπουλου, που προσφέρει -με το αζημίωτο πάντα- τα μόλις καταργηθέντα μαθήματα από τα δημόσια ΕΠΑΛ και τις ΕΠΑΣ!

Το δεύτερο έρχεται την 1η Αυγούστου: με ανυπόγραφο *non paper* (=ανεπίσημο έγγραφο), το υπουργείο ζητάει από τις δευτεροβάθμιες δ/σεις να αναφέρουν κενά βάσει ενός νέου προγράμματος, που μειώνει διδακτικές ώρες στο ωρολόγιο πρόγραμμα σε Μουσική και Εικαστικά (κατάργηση στις Β' και Γ' γυμνασίου), Οικιακή Οικονομία (κατάργηση στην Γ') και Τεχνολογία (ολική κατάργηση, σε διαθεσιμότητα 1.318 εκπαιδευτικοί). Πρόκειται για μαθήματα που δεν απαιτούν τη συνήθη διαδικασία "παρακολούθηση-διάβασμα-εξέταση", αλλά αξιοποιούν άλλες ικανότητες των μαθητών, επικοινωνία, δημιουργικότητα, φαντασία. Παράλληλα, ρίχνει το "τυράκι" των projects, για τα οποία ευελπιστεί να κονταροχτυπηθούν οι καθηγητές μέσα στα σχολεία.

Στις 5 Αυγούστου γίνεται κινητοποίηση έξω από το υπουργείο με αφορμή την προγραμματισμένη συνάντηση του υφυπουργού Συμπετών Κεδίκογλου (του πασόκου) με σχολικούς συμβούλους των θιγόμενων ειδικοτήτων. Μετά από πιέσεις, γίνεται δεκτή αντιπροσωπία από διάφορους φορείς, ο υφυπουργός τους "καθησυχάζει" υποσχόμενος ότι οι υπεράριθμοι καθηγητές της Δευτεροβάθμιας θα απορροφηθούν από την Πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Δε δεσμεύεται για την επαναφορά των μαθημάτων, λέγοντας ότι "αν αύριο ο Σαμαράς μου ζητήσει 3.000 απολύσεις, εγώ πρέπει να τις κάνω". Τελικά, επαναφέρει το προηγούμενο πρόγραμμα, με τις παλιές, καλές ώρες των μαθημάτων, και δίνει τη δυνατότητα στους καθηγητές της δ/βάθμιας να ζητήσουν μετάταξη για την α/βάθμια, χάνοντας τις οργανικές τους θέσεις. Κάποιοι ενδίδουν στην τρομοκρατία, άλλοι όμως όχι. Π' αυτούς έρχονται οι υποχρεωτικές μετατάξεις: θες δε θες, στα δημοτικά. Επιτυγχάνεται έτσι η διάσπαση

του κλάδου μέσα στο καλοκαίρι, κάποιοι δεν παίρνουν χαμπάρι τί γίνεται - είναι ωραία το άτιμα τα μπάνια του λαού, άλλοι "δεν το πιστεύουν!!", άλλοι επιστρατεύουν τα "μεγάλα μέσα". Και κάπως έτσι...

Ξεκινάει η σχολική χρονιά!

Και μαζί το τσουνάμι: συμπτώσεις τμημάτων - αύξηση μαθητών ανά τάξη κατά 10% (όριο είναι τα 25 παιδιά, και στα νηπιαγωγεία, ενώ στην Ευρώπη είναι 11 νήπια ανά τάξη). Είχε προηγηθεί πέρσι η κατάργηση λίγων οργανικών θέσεων σε κάθε σχολείο, ("έλα μωρέ, δε θα είμαι εγώ ο παλιός/ο άξιος/έχω κάνει τόσα προγράμματα του υπουργείου" κ.ο.κ.) χωρίς να ανοίξει ρουθούνη...

Συνέχεια: κατάργηση της θέσης του δασκάλου στα ολοήμερα σχολεία. Πλήττονται άμεσα τα παιδιά μεταναστών, που δε μπορούν να τα βοηθήσουν στο διάβασμα, τα παιδιά εργαζομένων γυναικών, μονογονεϊκών οικογενειών.

Πρωτοφανή κενά στα σχολεία σε όλη τη χώρα. Τα παπαγαλάκια μιλάνε για υπεραριθμίες.

Απειροελάχιστες προσλήψεις αναπληρωτών, μόνο δασκάλων και νηπιαγωγών. Οι υπόλοιποι στην αναμονή, γνωρίζοντας κατά βάθος ότι βιώνουν την ανεργία.

Συγχωνεύσεις και καταργήσεις σχολικών μονάδων, συνέχεια από την προηγούμενη χρονιά που ξεκίνησε με 1.100 λιγότερα σχολεία.

Για να μην ξεχνιόμαστε και ξεχνάμε, το 2012 έκλεισαν ο Οργανισμός Σχολικών Κτηρίων (ΟΣΚ) και ο ΟΕΔΒ μετά από 75 χρόνια λειτουργίας, που αντικαταστάθηκαν από το Ιστιντούτο Τεχνολογίας Υπολογιστών «Διόφαντος». Ο ΟΕΔΒ, με προϋπολογισμό 30 εκ. € πλήρωσε 100 υπαλλήλους και εξέδιδε 1.100 τίτλους. Ο «Διόφαντος», με 300 υπαλλήλους και με 40% λιγότερους τίτλους επιχορηγήθηκε με 28 εκ. ευρώ. Άλλη μια ιδιωτικοποίηση που πέρασε 'στα ψιλά' και που χρήζει έρευνας σε ειδικό άρθρο.

Όσο αφορά τους εκπαιδευτικούς, λόγω των μηδαμικών μεταθέσεων και αποσπάσεων που δόθηκαν, πολλοί μεταναστεύουν στις οργανικές τους θέσεις -όσο τις έχουν ακόμα- αφήνοντας πίσω τις οικογένειές τους, αναγκαζόμενοι να συντηρούν και δεύτερο σπίτι! (Φυσικά, αποσπάσεις δόθηκαν εγκαίρως για τις υπηρεσίες του υπουργείου, για γραφεία, για αρχιεπισκοπές και μητροπόλεις, για άσχετους με την εκπαίδευση φορείς, αλλά όχι για τα σχολεία.)

Η αξιολόγηση караδοκεί να πετάξει έξω ή να υποβιβάσει μισθολογικά εκπαιδευτικούς. Στο εξής, μετά από διαθεσιμότητες - απολύσεις, υποχρεωτικές μετατάξεις, κενά και τεχνητές υπεραριθμίες, το μάθημα γίνεται σε κλίμα ανασφάλειας και φόβου, πιο ήπιου από εκείνον της επιστράτευσης. Όλα τα συνήθίζει ο άνθρωπος... (Ή μήπως όχι...)

Ο φασισμός μπαινεί από την πίσω πόρτα

Η χαριστική βολή για την εκπαί-

δευση και την κοινωνία έρχεται με τον υποβιβασμό των σχολείων ειδικής αγωγής σε σημείο που να μην μπορούν να λειτουργήσουν. Τα παιδιά με ειδικές ανάγκες θα απορροφηθούν από τα γενικά, θα μπουν σε τάξεις που δεν είναι έτοιμες να τα υποδεχτούν, με εκπαιδευτικούς που δεν έχουν σχετική γνώση και εμπειρία. Η σχολική καθημερινότητα θα γίνει αβάσταχτη: Η κοινωνία, που ένα κομμάτι της νοσταλγεί και ψηφίζει το χρυσαυγίτικο φασισμό, κι ένα άλλο, μεγαλύτερο, που δεν ενδιαφέρεται για το σύνολο αλλά μόνο για την προσωπική και οικογενειακή ευμάρεια (βλ. νοικοκυραίοι), θα αντιδράσει, θα ζητήσει "καθαρότητα", αποβολή του "ξένου σώματος"; τα παιδιά της ειδικής αγωγής θα διωχθούν βίαια από το σχολείο για χάρη της προόδου των "κανονικών" παιδιών. Η ιστορική γνώση των διώξεων συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων στη ναζιστική Γερμανία, και η έντονη ομοιότητα με τη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα δεν αφήνουν χώρο για αισιοδοξία.

Εδώ το καλό και φτηνό εργατικό δυναμικό...

Το Λύκειο γίνεται εξεταστικό κέντρο για το πανεπιστήμιο που ιδιωτικοποιείται (βλ. Σχέδιο "Αθηνά"): πανελλήνιες σε κάθε τάξη πλέον, οι μαθητές από 15 χρονών θα προετοιμάζονται για το "μέλλον" τους, αποχαίρετώντας την εφηβεία, τις παρέες, τους πρώτους έρωτες. Τα θέματα των εξετάσεων θα γίνονται ολοένα και πιο δύσκολα και θα μπαίνουν κατά 50% το υπουργείο, και κατά 50% από τους διδάσκοντες. Οι έχοντες για φροντιστήρια και ιδιαίτερα θα σπουδάσουν, ενώ τα παιδιά των πιο φτωχών οικογενειών και της περιφέρειας, ειδικά των απομακρυσμένων περιοχών, είναι καταδικασμένα, αφού ήδη τα

σχολεία τους έχουν πολλά κενά. Τελιώνοντας το πανεπιστήμιο, αν περάσουν, τα περιμένει 60% ανεργία.

Για τα περισσότερα παιδιά, που δεν θα μπορούν αν κυνηγήσουν το όνειρο των σπουδών, έρχεται η μαθητεία: η απλήρωτη εργασία για 28 ώρες την εβδομάδα, με αξιολογητές τους εργοδότες! Το επόμενο βήμα θα είναι η μαθητεία στα γυμνάσια, στα δημοτικά, στα νηπιαγωγεία;

Οδηγούμαστε ξεκάθαρα σε μια ταξική εκπαίδευση, σε μια ταξική κοινωνία. Η αντίσταση θα έρθει μόνο από τους 'κάτω'.

Υ.Γ. 1: Θα έρθει κάποτε η μέρα που θα μιλάμε για Παιδεία, όχι για Εκπαίδευση. Μέχρι τότε θα προσπαθούμε να σώσουμε όση αξιοπρέπεια έχει απομείνει, να εξελισσόμαστε και να να υπερασπιζόμαστε τα δίκια των παιδιών. Και είναι κοντά ο καιρός που ο Φρανθίσκο Φερρέρ θα δει τους νέους συνεχιστές του.

Υ.Γ. 2: Όταν ανέλαβα να γράψω το κείμενο αυτό, γνωρίζοντας ότι το παρόν τεύχος της 'Απατρικς' θα έχει θεματική την Ευτοπία, ένιωθα έντονη δυσπιστία: τα πράγματα στα σχολεία πάνε κατά διάολο, που τη βλέπετε την Ευτοπία; Εργάζομαι στην εκπαίδευση, νιώθω και εισπράττω κάθε μέρα απαξίωση και απελπισία, που τη βλέπετε την Ευτοπία; Σήμερα είναι Δευτέρα, 16 Σεπτεμβρίου του 2013, και η απεργία των καθηγητών που μόλις ξεκίνησε έχει πάνω από 90% συμμετοχή, ακολουθούν και οι δάσκαλοι. Νάτη η Ευτοπία...

■ The Edukator

✦ ΑΠΘ - Μια “πιάτσα” πολλά δοθείσα και πολλά υποσχόμενη

Ανέκαθεν το πανεπιστημιακό άσυλο από την εποχή που θεσπίστηκε υπήρξε πειρασμός-πρόκληση για την παρέμβαση και τον έλεγχο των απαταχού εξουσιαστικών και κατασταλτικών μηχανισμών, όποιοι και αν ήταν ο φορέας εξουσίας που κινούσε τα νήματα την εκάστοτε εποχή.

Δεν θα μπορούσε να ήταν και αλλιώς βέβαια, αφού ο νόμος απαγόρευε την χρήση εξω-πανεπιστημιακής ισχύος και απέκλειε την ανάμειξη της εξουσίας, με εμφανή τουλάχιστον τρόπο, στα γενόμενα εντός του πανεπιστημίου. Αυτός ήταν και ο βασικός λόγος που άφηνε το περιθώριο να στήνονται και να λειτουργούν εγχειρήματα, ομάδες, δομές και εκδηλώσεις που θα ήταν σχεδόν απαγορευτικό, ή τουλάχιστον αποτρεπτικό, να γίνουν με τους ίδιους όρους έξω από αυτό.

Αυτή είναι και η πραγματική του αξία. Η ελεύθερη έκφραση και διακίνηση ιδεών και προτάσεων με οποιοδήποτε τρόπο, έξω από τα στερεοτυπικά και σύννομα πρότυπα και όρια.

Ουσιαστικά ήταν για τα μάτια της εξουσίας ένας τύπος άβατου -στο πλαίσιο της δυσκολίας άμεσης επιβολής και ελέγχου- και ο μόνος τρόπος να σχετίζεται με αυτό είναι να χώνει ασφαλίδες σε εντεταλμένη, φοιτητική και μη, υπηρεσία να επιβλέπουν τα πράγματα ως τρίτο.

Η διαδικασία της ποινικοποίησης του ασύλου έχει ξεκινήσει εδώ και πολλά χρόνια και επικεντρώνεται κυρίως στον καταδικασμό του μετά από συγκρούσεις σε διάφορες επετειακές φάσεις ή εκρυθμες καταστάσεις. «Εστία ανομίας το πανεπιστημιακό άσυλο γι’ άλλη μια φορά, με κουκουλοφόρους να επιδίδονται σε καταστροφές και βανδαλισμούς και την αστυνομία να κοιτά αποσβολωμένη μη μπορώντας να...». Βρε τι μου θυμίζει αυτό...

Μου θυμίζει τον καταδικασμό του επειδή πλανόδιοι πωλητές έξω από την ΑΣΣΟΕ βρίσκουν καταφύγιο από την μανία των μπάτσων, την περίπτωση των τριακοσίων μεταναστών στη Νομική, την εισβολή στα στέκια και τους χώρους ανατρεπτικής έκφρασης, το σαφάρι ποινικών διώξεων του indymedia λόγω υποκίνησης βίας-μη χέσω, την εισβολή των ΜΑΤ στην περσινή κατάληψη των εργαλαβικών υπαλλήλων του ΑΠΘ και την έφοδο στο ΕΜΠ λόγω τηλεφωνήματος για “ύπαρξη πολεμικού υλικού”. Και δεν είναι μόνο αυτά.

Το τελευταίο διάστημα έχουμε τα σημάδια συνέχισης αυτής της τακτικής, αναβαθμισμένη και επικεντρωμένη στην πόλη της Θεσσαλονίκης και συγκεκριμένα στο ΑΠΘ. Εν μέσω καλοκαιριού είχαμε την “τυχαία” εύρεση 20 μολότοφ εντός του πανεπιστημίου σε μέρος κοντά στο στέκι στο βιολογικό, χώρο ανατρεπτικής και συλλογικής έκφρασης εδώ και πολλά χρόνια, γνωστό για τη δράση του εντός του χώρου του πανεπιστημίου και του κινήματος. Σα να λέμε κάποιος πέρασε, τα άφησε και είπε “για να μη τα κουβαλάω μέχρι το σπίτι μωρέ, είναι και βαριά, ας τ’ αφήσω εδώ φάτσα φόρα και έρχομαι να τα πάρω αύριο μεθαύριο με τη μηχανή”. Αλλά το μάτι της αστυνομίας είναι αετίσιο, τα εντόπισε πριν έρθει το αυ-

ριο και το μεθαύριο και απέδειξε ότι ούτε μπουκάλι με στουπί δεν μπορείς ν’ αφήσεις για λίγο στην γωνία να ξεποστάσεις.

Η αναβαθμισμένη όμως στρατηγική ενοχοποίησης του ασύλου δεν περιορίζεται σ’ αυτή την καραμπαμπάμ κίνηση δημιουργίας εντυπώσεων των μπάτσων. Η καινούρια γραμμή επιβάλλει προσανατολισμό και ανάπτυξη εμπορίου ναρκωτικών εντός του πανεπιστημίου, τακτική που ουκ ολίγες φορές έχει χρησιμοποιηθεί για καταστολή και έλεγχο στα Εξάρχεια.

Αστυνομία και εμπόριο ναρκωτικών

Το επίπεδο ανάμειξης των μπάτσων στο γενικό εμπόριο απαγορευμένων ουσιών ποικίλλει. Μπορεί να γίνει στην αρχική φάση διανομής, στην ενδιάμεση ή στην τελική. Δεν υπάρχει μεγάλο κύκλωμα ναρκωτικών -που κάνει και την αρχική μεγάλη διανομή- που να λειτουργεί χωρίς ένα επίπεδο συμμετοχής της αστυνομίας. Είναι μια ουκ εκ των άνευ προϋπόθεση για να γίνει σωστά, ομαλά και με σωστή πληροφόρηση. Η συνεννόηση τους είναι άμεση και αποτελεσματική, εκτός απροόπτων.

Όταν αυτό γίνεται στην ενδιάμεση φάση, συνήθως είναι μικρότερα κυκλώματα που ανταλλάσσουν πληροφορίες για να κάνει η κάθε μεριά την δουλειά της και να έχει αντίκρουσμα. Οι μπάτσοι, έπειτα από πληροφορία, θα πιάσουν έναν μικρότερο κρίκο στην αλυσίδα που κινείται με την ποσότητα που του έδωσε ο διακινητής-πληροφοριοδότης, παρουσιάζοντας από την μεριά τους το γεγονός ως επιτυχία και ο διακινητής αφήνεται να κινείται ελεύθερα όσο υπάρχει αυτό το αλισβέρισι. Οι όροι που βάζουν μεταξύ τους δεν είναι αυστηρώς καθορισμένοι, αφορούν κυρίως τον έλεγχο και την προσοχή που χρειάζεται για να μην γίνει αντιληπτή η μεταξύ τους συνεννόηση. Παράλληλα, σε πολλές περιπτώσεις λόγω του χαλαρού σχετικά συστήματος καταγραφής και αποθήκευσης κατασχεθέντων ουσιών, οι μπάτσοι μεταπουλούν ένα μέρος της ποσότητας που μόλις έπιασαν, ακόμα και στο ίδιο κύκλωμα, σε αρκετά ανταγωνιστικές τιμές λόγω του μηδαμινού του κόστους.

Το τρίτο και τελικό στάδιο, αφορά κυρίως τον χωρικό προσανατολισμό του μικρεμπορίου, εκεί δηλαδή που γίνεται η τελική διακίνηση στον τελικό αγοραστή-χρήστη. Εμπειρέχει τις μικρότερης σημαντικότητας πληροφορίες, ποσότητες και συμφέροντα. Στις μεγάλες πόλεις τα μέρη όπου γίνεται η τελική διακίνηση κατευθύνονται “με άδεια της αστυνομίας”. Το σημείο όπου θα τοποθετηθούν οι ντίλερς φτάνει από μόνο του

για να δημιουργήσει πιάτσα, που “όλως περιέργως” δεν τρώει πείσιμο, εκτός απροόπτων, πάντα με σκοπό είτε τον έλεγχο, είτε την υποβάθμιση της περιοχής για οικονομικούς ή πολιτικούς λόγους. Η δημιουργία πιάτσας-αγοράς είναι λογική συνέπεια γιατί κάθε χρήστης χρειάζεται ένα σταθερό, σίγουρο και κεντρικό μέρος για να ψωνίσει.

Εμπόριο και ΑΠΘ

Παραπάνω αναφέρθηκαν τα επίπεδα ανάμειξης των μπάτσων στο εμπόριο ναρκωτικών, για να γίνει κατανοητό από που αρχίζει και που τελειώνει αυτή η ιστορία. Στην περίπτωση του ΑΠΘ αυτό που γίνεται εμφανές είναι το τρίτο και τελευταίο στάδιο. Εδώ και αρκετούς μήνες στη Θεσσαλονίκη έχει δημιουργηθεί, στην κάτω μεριά της πλατείας Χημείου κυρίως, ένα δίκτυο διακίνησης συγκοινωνούντων εμπόρων που χωρίς την παραμικρή ενόχληση και χωρίς ιδιαίτερο καβάτζωμα και προσοχή, πωλούν «φούντα» αφειδώς νύχτα-μέρα. Όποιος περνάει από ‘κει σίγουρα εντυπωσιάζεται από την ευκολία και τον τρόπο που συμβαίνει. Στην αρχή ξεκίνησε κυρίως από ομάδες Νιγηριανών και Μπαγκλαντεσιανών, για να καταλήξει μετά από λίγο μονοπώλιο των Πόντιων και Αλβανών, που έδωξαν τους προηγούμενους άρον άρον και εγκαταστάθηκαν με σιγουριά. Βέβαια, μαζί τους ήρθε και η πρέζα, η πώλησή της δηλαδή, γιατί η χρήση της ήταν και προηγούμενως αισθητή εντός πανεπιστημίου.

Φυσικά, αυτή η ευκολία και η ασφάλεια δεν απορρέει από το γεγονός ότι οι μπάτσοι δεν γνωρίζουν ή δεν βλέπουν. Η απάντηση είναι ότι όχι μόνο το γνωρίζουν και το βλέπουν, αλλά το ελέγχουν κιόλας. Αν δεν ήταν αυτοί, κανένας διακινητής δεν θα μπορούσε να κινείται τόσο ελεύθερα, ανεμπόδιστα και εμφανώς στο κέντρο της πόλης ολημερίς και ολονυχτίς.

Για να γίνουν κατανοητές οι σκοπιμότητες του όλου πράγματος, θα πρέπει να τοποθετηθεί σε ένα ευρύτερο πλαίσιο τεσσάρων διαβαθμισμένων στόχων και αυτοί είναι οι εξής: οικονομικό κέρδος, έλεγχος της διακίνησης, πληροφορίες, πολιτικές σκοπιμότητες. Δεν είναι ανάγκη να ισχύουν όλα ταυτόχρονα, συχνότερα μάλιστα δεν συμβαίνει, αλλά έχει να κάνει με τα επίπεδα ανάμειξης που προαναφέρθηκαν.

Στην περίπτωση του ΑΠΘ μας ενδιαφέρουν οι πολιτικές σκοπιμότητες και οι συνέπειες τους. Αυτές είναι που θα μείνουν, αυτές θα υποστούμε. Το εμπόριο χρησιμοποιείται για να ενοχοποιήσει, γι’ άλλη μια

φορά, τη σημασία του ασύλου στα μάτια ολάκερης της πανεπιστημιακής και φοιτητικής κοινότητας σε πρώτο επίπεδο, και της κοινωνίας σε δεύτερο επίπεδο. Ένας μεγαλεπήβολος στόχος θέλει ένα καλό σχέδιο, και ένα καλό σχέδιο θέλει υπομονή και επιμονή. Όταν θα έρθει η ώρα, η πάταξη του εμπορίου ναρκωτικών θα σταθεί πολύ καλός και εύληπτος επικοινωνιακά λόγος για να παταχθεί το οποιοδήποτε είδος “ανομίας” εντός του πανεπιστημίου και να καθιερωθεί η αστυνομοκρατία. Μάλιστα, η ίδια η πανεπιστημιακή κοινότητα μπορεί να έρθει στο σημείο να εκλιπαρεί γι’ αυτήν την παρέμβαση κι αυτό είναι το πιο απογοητευτικό. Η εξουσία, αν μη τι άλλο, γνωρίζει πολύ καλά ότι στο πανεπιστήμιο υπάρχουν φωνές και δομές αντίστασης, φορείς μίας άλλης κοινωνικής πραγματικότητας, εστίες αμφισβήτησης του υπάρχοντος κατεστημένου και ιδεαλιστικές τάσεις που πρέπει να αποσοβηθούν εις χάριν και προς εξυπηρέτηση του κοινωνικού ολοκληρωτισμού και της καθαρής αναπαγωγής συγκεκριμένων τύπων υπάκουων και μετριοπαθών ανθρώπων. Είναι απλά κάτι που πρέπει να γίνει.

Όπως στις εκκενώσεις των καταλήψεων στόχο έχουν τις ίδιες τις καταλήψεις ως πολιτικές και κοινωνικές οντότητες και όχι τα κράνη, τους σκληρούς δίσκους, τα κοντάρια και τα γκαζάκια του καφέ, έτσι και σε μια μελλοντική έφοδο για πάταξη του εμπορίου και της ανομίας εντός ΑΠΘ στόχο θα έχουν το ίδιο το άσυλο και ότι αυτό συνεπάγεται. Τίποτα παραπάνω, τίποτα λιγότερο.

Όλα αυτά, βέβαια, εντάσσονται σε ένα ευρύτερο πλαίσιο καθυπόταξης και καταστολής, μηδαμινής ανοχής και ολοκληρωτισμού που προσπαθεί να επιβληθεί στην κοινωνία με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και δεν διαφοροποιείται στην ουσία του αλλά μόνο στη μορφή του.

Και για να μην ξεχνιόμαστε γενικώς και ειδικώς, και όπως τα αναρχικά έντυπα του ‘80 με άσπρα καμπυλωτά μεγάλα γράμματα σε ολοσέλιδο μαύρο φόντο αφιέρωναν την απλή αλλά τόσο μεστή φράση:

Οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη

Εμείς το μόνο που θα μπορούσαμε να συμπληρώσουμε είναι ότι οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη, την κοκαΐνη, την φούντα και έχουν χίλιους και δύο λόγους να το κάνουνε.

Υ.Γ. 1: Στο κείμενο καθόλου τυχαία χρησιμοποιείται παρελθοντικός χρόνος όπου αναφέρεται η λέξη “άσυλο”. Στον περασμένο νόμο-πλαίσιο της Διαμαντοπούλου για τα πανεπιστήμια, καταργείται ως νομική έννοια το άσυλο δια της παραλείψεως του. Ούτε επιτροπή για αυτό, ούτε χώροι που το οριοθετούν, ούτε αρμόδιοι για τη διαχείρισή του. Ακριβώς όπως συνέβαινε και πριν από το 1982, όταν δεν υπήρχε νομικό καθεστώς που να το προστατεύει. Παραμένει απλά ένας ηθικός κανόνας.

Υ.Γ. 2: Όσον αφορά τα μπουκάλια με στουπί, ως θεαματικά ευρήματα που αποδεικνύουν πως μέσα στο άσυλο συντελούνται εγκληματικές πράξεις, παρατίθεται το κείμενο-ανακοίνωση της ομάδας biologica, η οποία στεγάζεται στο στέκι στο βιολογικό.

AVANT GARDE

avantgarde2009.wordpress.com

Κόκκινη Ορχήστρα Αθήνας / για την επανάσταση και το σοσιαλισμό

✦ Γιουσουρούμ

Μαχαίρια και Τριαντάφυλλα

Σημειώσεις σχετικά με την πολιτική δολοφονία του Παύλου Φύσσα και τη στρατηγική της έντασης

Μια αυτοκρατορία που δημιουργήθηκε με πόλεμο, πρέπει να διατηρηθεί με πόλεμο
Μοντεσκιέ

I

Η υποχώρηση των κομμουνιστών στη Βάρκιζα σήμανε την αρχή της λευκής τρομοκρατίας και ομοίως η αποθράσυνση των χρυσαυγιτών συμπληρώνει την πλήρη αποτυχία των αντιμνημονιακών απεργιών και μικροεξεγέρσεων. Οι φασίστες με τα μαχαίρια έρχονται να συμπληρώσουν τους φασίστες με τις στολές, αυτούς με τα κουστούμια και αυτούς με τα μικρόφωνα. Η θεωρία των άκρων είναι σωστή μόνο που το ένα άκρο αποτελείται από τη αυταρχική νεο-δεξιά του Βενιζέλου, την οικονομίστικη δεξιά των τεχνοκρατών, τη εθνικιστική, τη λαϊκή και τη φασιστική ακροδεξιά της Ν.Δ και τους ναζιστές της Χ.Α.

II

Η δεξιά αντλεί την ύπαρξη της από την αριστερά, με τον ίδια ακριβώς τρόπο που η συντήρηση δεν έχει νόημα χωρίς την αλλαγή, την καινοτομία και τους νεωτερισμούς. Η δεξιά στην Ελλάδα αποτελεί ένα ενιαίο σύνολο και υπάρχει σαν ο τρόπος έκφρασης των συμφερόντων πολύ συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων και ακόμα πιο συγκεκριμένων πολιτικών αντιλήψεων. Η διαχείριση της υπάρχουσας κατάστασης από τον Σαμαρά και την παρέα του αποτελεί την εκδίκηση των αιώνια κομπλεξαρισμένων νοικοκυραίων, των κυρ-Παντελήδων, των παπάδων και των ηλιθίων που γαμίζουν ακόμα τις εκκλησίες, των χωροφυλάκων, των στρατόκαβλων και των σεκιουριτάδων, αυτών που δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς, αυτών που δεν θέλανε να κάνουν αλλιώς και αυτών που δεν μπορούν να διανοηθούν να κάνουν αλλιώς, πάνω σε οτιδήποτε προοδευτικό γεννήθηκε ή πάει να γεννηθεί. Ο Ρουπακιάς αποτελεί μόνο τον εκτελεστή, μέρος του εξτρεμιστικού βραχίονα, τον χρήσιμο ηλίθιο.

III

Η στρατηγική της έντασης υπάρχει, εφαρμόζεται και αποβλέπει στην δημιουργία ακραία εμπόλεμου κλίματος, την τρομοκράτηση του πληθυσμού και μέσω αυτών σε αυτό που σύσσωμη η δεξιά συμφωνεί: χούντα και ολοκληρωτισμός, με ή άνευ προσημάτων.

IV

Δεν γνωρίζει κανένας εάν θα μπορούσαν οι αντιδράσεις για την δολοφονία να μετατραπούν σε εξέγερση, ακριβώς γιατί κανένας πολιτικός χώρος και καμιά ομάδα ή συλλογικότητα δεν το επιδίωξε. Όλα τα υπόλοιπα είναι αναλύσεις και υποθέσεις εκ των υστέρων και εκ του ασφαλούς.

V

Η τακτική της Ν.Δ από την πρώτη στιγμή ήταν υπεράσπιση της Χ.Α σαν αδελφό κόμμα της δεξιάς απέναντι σε αναρχικούς, ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ. Αυτό φάνηκε καλύτερα στη καθυστέρηση 2,5 ημερών της καταγγελίας της επίθεσης στο Πέραμα, στο γεγονός ότι όχι απλά δεν βγήκαν φωτογραφίες των δραστηνών αλλά ούτε καν τα ονόματα τους και στην από κοινού δράση ΜΑΤ-ΔΕΛΤΑ-Χ.Α στην υπεράσπιση του Α.Τ Κερασινίου. Η καθεστωτική και η μιντιακή επίθεση που δέχεται η Χ.Α μετά τη δολοφονία Φύσσα γίνεται μόνο στα πλαίσια ενδοεξουσιαστικών συγκρούσεων στο εσωτερικό της δεξιάς. Ένας σημαντικός αριθμητικά στρατός από μπάτσους, χρυσαυγίτες, κομμά-

ντος, κυπατζήδες και χαφιέδες είτε θα συνεχίσει τη δουλειά στο παρακράτος, είτε θα ενσωματωθεί στο επίσημο καθεστώς, είτε θα συνεχίσει ως έχει όταν καταλαγιάσει ο θόρυβος. Το καθεστώς μετά την διάλυση των κομματικών όχλων των ΠΑΣΟΚ-ΝΔ κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια για να αποκτήσει εκ νέου μια αξιοπρεπή αριθμητικά βάση και σίγουρα δεν θα πετάξει στα σκουπίδια όλη αυτή τη προσπάθεια. Πιθανότατα η δήλωση του χαφιέ του ΣΚΑΙ σχετικά με την σοβαρή και την ασόβαρη Χ.Α, και τη κυβέρνηση της μεγάλης δεξιάς να έχει μεγαλύτερη αξία από όσο νομίζουμε.

VI

Η δεξιά στην Ελλάδα πολέμησε για τον βασιλιά ενάντια σε κάθε είδους μεταρρυθμιστές, πέταγε μουσουλμάνους στα ποτάμια για να βαφτιστούν, έσφαξε και λεηλάτησε για τη μεγάλη Ελλάδα και εξετέλεισε τους "αδελφούς" πρόσφυγες που η ίδια δημιούργησε, προβάρισε με φουστάνελα και σπαρτιάτικη περικεφαλαία τον τρίτο ελληνικό "πολιτισμό", φόρεσε τη θβάστικα και πούλαγε λάδια στη κατοχή, νίκησε με αμερικάνικες ναβάλιες στον εμφύλιο και καταβρόχθισε την εξ Αμερικής βοήθεια, έσωσε τη χώρα πολλάκις από τα "κόκκινα σκυλιά" κάνοντας χούντες και σήμερα ετοιμάζεται να ξανασώσει την Ελλάδα από τους κομμουνιστές. Αποτελεί την έκφραση και την παραγωγή της αντεπανάστασης που γεννούν οι κοινωνικές αναταράξεις.

VII

Τίποτα δεν συνηγορεί στο ότι η δολοφονία έγινε τυχαία. Αυτό σημαίνει ότι ήδη έχουν μπει σε εφαρμογή συγκεκριμένοι σχεδιασμοί είτε του κράτους, είτε του παρακράτους. Αυτό με την σειρά του σημαίνει ότι ο πήχης της βίας πλέον ξεπερνάει οτιδήποτε έχουμε ζήσει αφού το σοκ λόγω του πρωτόγνωρου των καταστάσεων αποτελεί και την ουσία της στρατηγικής της έντασης. Έτσι κι αλλιώς της τελευταίες μέρες οι αναφορές της δεξιάς στον εμφύλιο είχαν πληθύνει σε μη φυσιολογικό βαθμό. Στη ΔΕΘ οι προσαχθέντες οδηγήθηκαν στο τμήμα περπατώντας με τα χέρια πίσω από το κεφάλι σαν αιχμάλωτοι πολέμου, την ίδια μέρα ανακοινώθηκε από το ΓΕΕΘΑ μεγάλη στρατιωτική άσκηση ανακατάληψης του όρους Ιράμιου, ενώ μια μέρα πριν ο Κασιδιάρης είχε ανακοινώσει επίσημα την πρόθεση της Χ.Α να σχηματίσει ένοπλα σώματα με πολεμικό εξοπλισμό και στρατιωτική εκπαίδευση για την καταπολέμηση της εγκληματικότητας στην ύπαιθρο.

VIII

Ο Άλφρεντ Κρούπ, μεγαλοβιομήχανος όπλων και βασικός υποστηρικτής του Χίτλερ, το 1953 ήταν ήδη δημοκράτης και συνομιλητής των Αμερικάνων. Ομοίως

ο εφοπλιστής Μαρινάκης ιδιοκτήτης του ελεεινού "πρώτου θέματος" που ανοιχτά επί μήνες προπαγάνδιζε την Χ.Α ήρθε τώρα να μας πει ότι "δεν ξεχνά τον φασισμό" με το γνωστό εμετικό πρωτοσέλιδο. Ο κανιβαλισμός, η θρασύτητα, η εξαχρείωση και το ποντάρισμα στην μαζική έλλειψη μνήμης αποτελούν αναπόσπαστα στοιχεία του νέου καθεστώτος ανεξάρτητα από το εάν οι νεοναζί θα είναι στο προσκήνιο ή όχι.

IX

Η πανευρωπαϊκή κινητοποίηση αντιφασιστικών ομάδων, δείχνει και τον ηγετικό ρόλο που παίζει το ελληνικό ανταγωνιστικό κίνημα στην παρούσα φάση. Νεκροί αντιφασίστες έχουν υπάρξει και στη Βαρκελώνη και στο Παρίσι και σε όλες τις μεγαλουπόλεις της Ευρώπης όμως πουθενά δεν έχει υπάρξει τέτοια κινητοποίηση. Αυτό δείχνει και το μέγεθος των προσδοκιών των αγωνιστών των άλλων χωρών από μια νέα πιθανή εξέγερση στην Ελλάδα. Προσδοκίες που δεν ικανοποιήθηκαν ούτε στο ελάχιστο και που δείχνουν την πασιφανή αδυναμία μας να πράξουμε κάτι καινούργιο που και εμάς θα εμπνεύσει και ερεθίσματα θα δώσει στους συντρόφους των άλλων χωρών.

X

Εάν υπάρχουν σοβαρές απώλειες στο εσωτερικό των παρακρατικών συμμοριών, αυτό οφείλεται στην αδυναμία τους να κατανοήσουν τη σύσταση του αντιφασιστικού μετώπου. Πέραν των γραφικών νεο-πασιφιστικών αριστερών ομάδων, έχει αρχίσει να αναπτύσσεται με τη συμμετοχή του αναρχικού χώρου ένας διάχυτος κοινωνικός αντιφασισμός που για όποιον δεν έχει ζήσει εκ των έσω τέτοιες διεργασίες δεν μπορεί να τις κατανοήσει. Σε αυτές τις παρέες, τις ομάδες και ομαδοποιήσεις και στη μαχητική στάση τους που δεν βασίζεται στα κείμενα και της αναλύσεις κάποιου συγκεκριμένου σχεδιασμού αναρχικού ή αριστερού αλλά πολύ περισσότερο στο θυμικό και στο τυχαίο, οφείλεται και η επικράτηση των αντιφασιστών στους δρόμους όλων των μεγάλων πόλεων της επαρχίας. Με απλά λόγια ένας χρυσαυγίτης φοβάται πολύ περισσότερο μια τυχαία συνάντησή με μια παρέα αντιφασιστών παρά μη τυχόν και πέσει πάνω σε οργανωμένη αντιφασιστική πορεία, περιπολία ή δράση. Αυτό το θυμικό και το τυχαίο, το οποίο λειτουργεί παράλληλα με τη οργανωμένη αντιφασιστική δράση είναι που δεν μπορούν να ελέγξουν.

XI

Υπάρχει ένα αόρατο νήμα που συνδέει τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, με τις εκκενώσεις των καταλήψεων, την κάτρευση των μισθών και την φασιστοποίηση

του κρατικού μηχανισμού και είναι η συνολική μετεξέλιξη της αστικής δημοκρατίας σε ολοκληρωτικού τύπου καθεστώς. Το έγκλημα της αριστεράς έγκειται στο ότι δεν αναγνωρίζει παρά μόνο την ανικανότητα της κυβέρνησης να διαχειριστεί την κατάσταση και όχι ότι η ίδια η κατάσταση είναι το πρόβλημα. Αυτό ορίζει τη μόνιμη φοβία των διαφόρων φυλάρχων της αριστεράς να συγκρουστούν, όπως υποτίθεται ότι επιδιώκουν, αλλά ορίζει επίσης και μια διάθεση ιστορικού συμβιβασμού, μια νέα Βάρκιζα. Η αριστερά εν μέσω κρίσης αποδεικνύεται τόσο ανεπαρκής που η έκπληξη έγκειται μόνο στο πόσο δεξιά μπορεί να μετατοπιστεί.

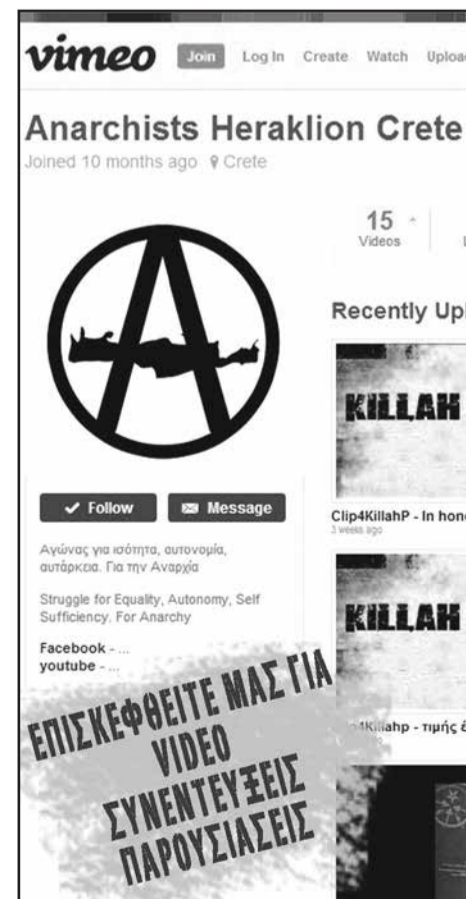
XII

Το ελληνικό βαθύ κράτος πάντα ήταν παρόν και πάντα χρησιμοποιούσε βρώμικες μεθόδους. Η επίθεση με χειροβομβίδα στο στέκι μεταναστών όπως και ο πυροβολισμός μαθητή στο χέρι ένα μήνα μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη, μπορεί να μην έτυχαν τις προσοχής που τους άξιζε τότε, όμως δεν συνιστούσαν τίποτα λιγότερο από τη προσπάθεια κάποιων, είτε ατόμων είτε κύκλων, στο χώρο του παρακράτους, να οξύνουν την κατάσταση, να εφαρμόσουν τη στρατηγική της έντασης πριν την ώρα της.

XIII

Οι οποιεσδήποτε κόκκινες γραμμές για την κοινωνία φαίνεται να έχουν εκλείψει. Μια κοινωνία που ανέχεται τη φτωχοποίηση της με τέτοια μιζέρια και παραίτηση το περισσότερο που μπορεί να κάνει είναι να βρίζει τις οθόνες της τηλεόρασης και να ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ στις επόμενες εκλογές. Είναι ψέματα ότι ο αντιφασισμός αφορά τους πάντες ενώ οι απανταχού δικτάτορες ιστορικά ποτέ δεν ενόχλησαν τους νοικοκυραίους. Αυτούς που ενόχλησαν είναι εκείνοι οι μειοψηφίες που επεδίωκαν να αντισταθούν και να επαναστατήσουν. Αυτοί που δεν κάθονταν ήσυχοι. Για τους σπαρτακιστές φτιάχτηκε ο Χίτλερ, για τους προβοκάτορες με τα μαντήλια στα Ιουλιανά ο Παπαδόπουλος και για εμάς ο Σαμαράς και ο Μιχαολιάκος. Και είναι δικό μας χρέος να τους αντιμετωπίσουμε.

✍/ Βαγιάν

Οι μελανοχίτωνες με τα γαλάζια κοστούμια

“Μια τέτοια μέρα είναι ωραία για να πεθάνεις Όμορφα κι όρθιος σε δημόσια θέα
Με λένε Παύλο Φύσσα από τον Περαία
Ελληνας μ’ ό,τι συνάδει αυτό -όχι μια σημαία,
μελανοχίτωνας γόνος του Αχιλλέα και του
Καραϊσκάκη”
(Παύλος Φύσσας a.k.a. Killah P - “Ζόρια”)

Οι στίχοι που ξεκινούν αυτό το κείμενο έχουν γραφτεί και τραγουδηθεί από τον αντιφασίστα Παύλο Φύσσα, γνωστό στη μουσική κοινότητα του Hip-Hop σαν Killah-P, που στα 34 του χρόνια δολοφονήθηκε από τάγμα εφόδου της ναζιστικής Χρυσής Αυγής την Τρίτη 17 Σεπτεμβρίου 2013 στην Αμφιάλη. Το κείμενο αυτό αφιερώνεται στη μνήμη του.

Μην περιμένετε να διαβάσετε κάποιου είδους αγιογραφία, ούτε ένα ακόμα κείμενο που θα καταδικάζει ή θα αποκαλύπτει στους μέχρι πρότινος “αδαείς” ψηφοφόρους της, τη ναζιστική συμμορία της Χ.Α. και πόσο ναζιστική είναι. Αν υποθέσουμε ότι για τους πολλούς νεοέλληνες με την κοντή μνήμη, η Χρυσή Αυγή είναι ένα “νέο παιδί” που γεννήθηκε από την οικονομική επίθεση-κρίση που βιώνουμε σαν “άξιο τέκνο της οργής” που λέει και το τραγούδι. Θα πρέπει να γνωρίσουμε και τους γονείς της όπως και τ’ αδέρφια της, γιατί η ναζιστική συμμορία ούτε ορφανή είναι και αγνώστου πατρός, ούτε φυσικά παιδί αλλά, ιδεολογικά ένας απέθαντος γέρος που γεννήθηκε στο μακρινό 1920 στο Μόναχο. Έκτοτε, εκεί που όλοι τον είχαν για νεκρό κάνοντάς του την κηδεία, αυτός ξαναγεννιόταν ή επανεμφανιζόταν από το σκοτάδι όποτε κινδύνευε η εξουσία των λίγων σαν το τελευταίο τους δυνατό χαρτί στη τελική παρτίδα “όλα ή τίποτα”.

Στη χώρα που κάποιοι βάφτισαν «Ελλάδα» οι φασισμοί και οι ναζιστικές ιδέες-γιατί περί αυτού πρόκειται- έχει γεννηθεί, πεθάνει και ξαναγεννηθεί κάτω από διάφορα πατριωτικά και εθνικόφρονα ονόματα όποτε οι λίγοι ισχυροί στο χρήμα και την πολιτική εξουσία τον χρειαζόταν να σταθεί δίπλα τους ως κέρβερος σωματοφύλακας, μπροστά στον κίνδυνο της απώλειας της εξουσίας και των προνομίων τους. Ένας άλλος Δόκτωρ Φάουστ, πάντα νέος με “υψηλές” ιδέες, άσπιλος και φρέσκος.

Η Δεξιά του Κυρίου όποτε έμενε έγκυος γεννούσε πάντα φίδια

Η άρχουσα τάξη, οικονομική και πολιτική, από τη δημιουργία της αστικής δημοκρατίας στον πλανήτη, εκτός από το να μυρίζει συντήρηση (όπως τα παλιά παλτά των ηλικιωμένων που μυρίζουν ναφθαλίνη) περπατούσε μόνιμα στη δεξιά πλευρά. Όποτε πιεζόταν από τ’ αριστερά πήγαινε ακόμη πιο δεξιά μέχρι το άκρο της πλευράς της. Εκεί είχε προνοήσει να “σπιτώσει” τον πιο πιστό της

φύλακα. Το νόθο της παιδί-τέρας, για το οποίο ντρεπόταν και ποτέ δε μιλούσε γι’ αυτό ανοικτά αλλά αγαπημένο της στην πραγματικότητα και χρήσιμο σε καταστάσεις κινδύνου. Πιανόταν απ’ αυτό και μετά το έλυνε διατάζοντάς το ψιθυριστά να επιτεθεί και να ξεσκίσει τον εχθρό της λαό.

Η Χρυσή Αυγή σήμερα, δεν είναι τίποτ’ άλλο από το κουασιμόδειο τέκνο της ελληνικής δεξιάς συντηρητικής παράταξης που κυβερνά αυτή τη χώρα από δημιουργίας του Ελληνικού κράτους. Τέκνο, του οποίου τη χρησιμότητα αναγνώρισαν κι αυτοί που κυβέρνησαν με τη σειρά τους στο όνομα του “ τρίτου σοσιαλιστικού δρόμου”.

“Ζήτω η Ελλάδα, ζήτω η θρησκεία, ζήτω η Νέα Δημοκρατία” (ύμνος της ΟΝΝΕΔ της δεκαετίας του ‘80)

Στην Ελλάδα του 2013, η κυβέρνηση της Ν.Δ.(και της τσόντας του ΠΑΣΟΚ) υπό τη πρωθυπουργία του Αντώνη Σαμαρά αποτελείται στον βαθύ της πυρήνα και στο στενό κύκλο συμβούλων του πρωθυπουργού, από άτομα τα οποία στο παρελθόν υπηρέτησαν με αυταπάρηση το φασισμό, τον ύμνησαν με λόγια και πράξεις και παρόλο που σήμερα φόρεσαν τα γαλάζια κοστούμια της “Δημοκρατίας” και της υποτιθέμενης “κεντροδεξιάς παράταξης”, ποτέ δεν έβγαλαν (συνεχίζοντας να τα φορούν από μέσα) τα μελανά πουκάμισα του φασισμού.

Οι Έλληνες φασίστες, (συμπαθούντες, ψηφοφόροι και οπαδοί σήμερα της Χρυσής Αυγής), ανέκαθεν έβρισκαν καταφύγιο ή και ανατράφηκαν μέσα στη σφιχτή αγκαλιά των πιο συντηρητικών δυνάμεων του τόπου: της Αστυνομίας, του Στρατού, της Εκκλησίας, του μετεμφυλιακού εθνικόφρονος κράτους, των κομμάτων εξουσίας της δεξιάς. Το συγκεκριμένο κατακάθι “ανθρώπων”, αποτελούσε ένα ισχυρό και βαθιά ριζωμένο ρεύμα στην ελληνική κοινωνία, που συνδέεται με συγκεκριμένες κοινωνικές τάξεις και συμφέροντα, το οποίο κατά καιρούς αυτονομούνταν από το αστικό πολιτικό σκηνικό (π.χ. στη χούντα) αλλά πάντα διατηρούσε ταυτόχρονα αναλλοίωτες τις σχέσεις του με το κράτος, τη μεγαλοαστική οικονομική τάξη και το κεφάλαιο και που συνεχίζει τη μακρά παράδοση της ελληνικής άκρας δεξιάς, έχοντας πάρει σαφή θέση υπέρ των τελευταίων σήμερα. Ένας από τους λόγους της μακράς παραμονής της δικτα-

τορίας στη χώρα μας ήταν και η αποδοχή της από αυτό το κομμάτι. Δεν πρόκειται για παραπλανημένους ούτε για αφελείς. Είναι απόλυτα συνειδητοί οπαδοί του φασισμού και της πολιτικής του. Μετά την πτώση της χούντας, λόγω του ότι το κλίμα της μεταπολιτευτικής Ελλάδας δεν τους άφηνε περιθώρια, οι διάφοροι αποχρώσεων φασίστες ουσιαστικά κρύφτηκαν και λούφαξαν αμίλητοι κυρίως μέσα στη Ν.Δ. Αυτό δεν έγινε τυχαία. Ένα από τα γνωστότερα στελέχη της μεταπολιτευτικής ακροδεξιάς, που αρθρογραφούσε επί χρόνια στη βοθροφυλάδα “Χρυσή Αυγή”, ο Θόδωρος Καραμπέτσος, είχε προβεί σε μια σημαντική αποκάλυψη. Είχε περιγράψει ένα δείπνο του πριν πολλά χρόνια στη Ρώμη με τον Τζόρτζιο Αλμυράντε, ηγέτη του νεοφασιστικού ιταλικού MSI, όπου ο πολιτικός μέντορας των νεοφασιστών είχε υποδείξει στους Έλληνες οπαδούς του εθνικισμού να προσχωρήσουν “στο μεγάλο κόμμα” (δηλαδή τη Ν.Δ.) διότι ακόμα τότε στην Ελλάδα της Μεταπολίτευσης δεν υπήρχε “εθνικισμός βάθους”, και να δημιουργήσουν ένα “κυτόταρο” που θα διαχώριζε τη θέση του την κατάλληλη στιγμή. Και η στιγμή βρέθηκε όπως γνωρίζουμε, και το “κυτόταρο” ονομάζεται “Χρυσή Αυγή”

Οι “δημοκράτες” που κρατούν αναμμένη τη φασιστική δάδα

Βρισκόμαστε στις αρχές της δεκαετίας του 1980. Το 1982 το “σοσιαλιστικό” ΠΑΣΟΚ φέρνει στη βουλή το νόμο για την αναγνώριση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ σαν αντιστασιακής οργάνωσης εναντίον του ναζισμού, όπως και την αναγνώριση της εθνικής αντίστασης χάριν της εθνικής συμφιλίωσης και το επίσημο τέλος του εθνικόφρονος κράτους του εμφυλίου. Αρχηγός της Ν.Δ.

ήταν ο Ευάγγελος Αβέρωφ, ο οποίος πήρε τους βουλευτές του και αποχώρησε από τη συζήτηση στη Βουλή πριν τη ψηφοφορία. Την ίδια εποχή συνέχισαν με την ανοικτή στήριξη της Ν.Δ. (και παρουσία των βουλευτών της) τα μνημόσυνα στον Μακρυγιάννη, στο Μελιγαλά, στη Στιμάγκα, στο Φενεό κ.λπ., και οι λεγόμενες “γιορτές μίσους” στο Γράμμο-Βίτσι, έδιναν και έπαιρναν. Λίγο αργότερα η Ν.Δ. σταματά να συμμετέχει επίσημα στις γιορτές μίσους, οι βουλευτές τις όμως όχι - με προεξέχοντα ποιόν; μα το σημερινό πρωθυπουργό Α. Σαμαρά, νεαρό βουλευτή Μεσσηνίας τότε, ο οποίος προσκαλεί τους ψηφοφόρους του, στο “μνημόσυνο των σφαγιασθέντων υπό τους εαμοκομμουνιστάς” στο Μελιγαλά.

Στην ηγεσία της νεολαίας της Ν.Δ. (ΟΝΝΕΔ) το 1982-83, υπαρχηγός ήταν ο Μάνος Μανωλάκος, σκληρός ακροδεξιός, χουντικός και βασιλικός, ενώ αρχηγός ήταν ο Βασίλης Μιχαλολιάκος σημερινός δήμαρχος Πειραιά με τη Ν.Δ. και πρώτος εξαδελφός του Νίκου Μιχαλολιάκου αρχηγού της Χρυσής Αυγής.

Αυτοί, μαζί με τους Πύργω Βουλγαράκη (βουλευτή και πρώην “νόμιμο και ηθικό” υπουργό) και Βαγγέλη Μείμαράκη (σημερινό πρόεδρο της βουλής) ήταν και οι ιδρυτές των παρακρατικών ταγμάτων εφόδου της Ν.Δ. “Κένταυρων” και “Ρέηντζερς” τα οποία αποτελούνταν τόσο από νεολαίους τους κόμματος όσο και από λούμπεν στοιχεία του κοινού ποινικού δικαίου. Μέλη τους με αρχηγούς τους Πάννη Καλαμπόκα (δημοτικό σύμβουλο της Ν.Δ. στην Πάτρα και πρόεδρο της τοπικής ΟΝΝΕΔ τότε) και Αλέκο Μαραγκό(λούμπεν κλεφτρόνι και ρουφιάνος της αστυνομίας), δολοφόνησαν το 1991 τον καθηγητή Νίκο Τεμπονέρα. Στη δίκη τους είχαν για συνηγόρους υπεράσπισης τρία κορυφαία ονόματα του τότε νομικού κόσμου, όλους προερ-

χόμενους από το χώρο της Ν.Δ.: τους Απόστολο Ανδρεουλάκο, Κώστα Κωνσταντινίδη, Επαμεινώντα Ζαφειρόπουλο αλλά και τον Μιχάλη Αρβανίτη, πολιτευτή της Ν.Δ. και σήμερα βουλευτή της Χρυσής Αυγής.

Στα συνέδρια της ΟΝΝΕΔ τη δεκαετία του 1980, ακούγονταν χίτικα τραγούδια και γερμανικά ναζιστικά εμβατήρια, ενώ κάποιοι χαιρετούσαν φασιστικά και φορούσαν στολές που έμοιαζαν με αυτές της χιτλερικής νεολαίας. Ένας από αυτούς ήταν και ο σημερινός πρόεδρος των ΑΝ.ΕΛΛ. Πάνος Καμμένος, όπως απεικονιζόταν σε φωτογραφίες της εποχής.

Συστατικό στοιχείο συγκρότησης της Δεξιάς στο χώρο της νεολαίας κατά τη μεταπολίτευση υπήρξε η κατάρτιση του “μύθου του Πολυτεχνείου”. Μόλις ισχυροποιήθηκε πολιτικά η ΟΝΝΕΔ, επιχείρησε τον πλήρη διαχωρισμό της από τις άλλες νεολαίες. Στον εορτασμό της δεκάτης επετείου (1983) τέθηκε θέμα αποχώρησης της οργάνωσης, κάτω από την πίεση του τότε γραμματέα της μαθητικής ΜΑΚΙ Νίκου Χατζηνικολάου (ο γνωστός σημερινός δημοσιογράφος και γιος υπουργού της Ν.Δ. στην κυβέρνηση Μητσοτάκη), με το επιχείρημα ότι: “οι μαθητές που ψήφισαν Δεξιά κατά τις πρόσφατες εκλογές για τις μαθητικές κοινότητες και τα δεκαπενταμελή συμβούλια, δεν θέλουν ούτε ν’ ακούσουν για Πολυτεχνείο” (συγγεντεύξη στο περιοδικό «Συναγερμός», 4/11/83).

Ο «Συναγερμός» ήταν έντυπο του εθνικιστικού και φιλοχουντικού κόμματος ΕΝΕΚ, μέλος του οποίου ήταν και ο Νίκος Δένδιας (καλά διαβάσατε: ο σημερινός υπουργός δημοσίας τάξης και προστασίας της Χρυσής Αυγής), «ο κολλητός του Βορίδη στην ΕΝΕΚ», σύμφωνα με τον Καμμένο, (που είναι παλιός στη ΝΔ και έχει... «κάρτες» για όλους).

Ο Καμμένος γράφει, στις 16 Μαρτίου 2012 στο twitter: «Ο Δένδιας... Ο δικηγόρος των Ρότσιλντ που σαν δικηγόρος δεν έκοψε ποτέ γραμμάτιο, ο κολλητός του Βορίδη στην ΕΝΕΚ, τολμά να μιλά για άκρα, λες και αναφέρεται στη (Μασονική) στοά του... να τον χαιρέσαι Αντωνάκη». Ο ίδιος Δένδιας που μας παρουσιάζεται σήμερα σαν κυνηγός των χρυσαυγιτών, αυτός που διασκεύασε τον “Ξένιο Δια” αντί να προστατεύει, στο να μαζεύει τους μετανάστες από τους δρόμους και να τους μαντρώνει στα νέα ναζιστικού τύπου στρατόπεδα συγκέντρωσης, Ο υπουργός που καλύπτει τους μαύστους του, βασανιστές αντιφασιστών και θα έκανε μήνυση στη Βρετανική Guardian για δυσφήμιση της χώρας λόγω του ρεπορτάζ της για την υπόθεση. Αυτός που κάνει πως δεν γνωρίζει για την διείσδυση της Χ.Α. στα σώματα ασφαλείας. Ο υπουργός δημοσίας τάξης που κρατούσε τους 32 φακέλους με εγκλήματα της Χρυσής Αυγής που έχουν γίνει τα δύο τελευταία χρόνια στο συρτάρι του και τους πήγε στην εισαγγελέα μόνο όταν δολοφονήθηκε ο Παύλος Φύσσας.

Τα παλιά καλά φιλαράκια της μεγάλης εθνικόφρονος παρέας

Από το μακρινό 1998, που ο τότε βουλευτής της Ν.Δ. Γ. Καρατζαφέρης καλούσε μέσα από το κανάλι του "ΤΗΛΕΑΣΤΥ" τους χρυσαυγίτες και λοιπούς φασιστές να κυβερνήσουν όλοι μαζί (τάζοντάς τους μάλιστα και υπουργεία), έχουν περάσει αρκετά χρόνια. Ο Καρατζαφέρης, που δεν άντεχε και τόσο το "κέντρο" της Καραμανλικής Ν.Δ., έφτιαξε λίγο αργότερα το φασιστικό τηλεκόμμα του ΛΑ.Ο.Σ., το οποίο στελέχωναν ουκ ολίγα ακροδεξιά "μπουμπούκια". Τα περισσότερα, μετά τη μη εκλογή του ΛΑΟΣ στη βουλή (λόγω συμμετοχής του στη μνημονιακή συγκυβέρνηση Παπαδήμου), πήραν μεταγραφή στη "δημοκρατική" Ν.Δ. καταλαμβάνοντας κυβερνητικές θέσεις. Πρώτος των πρώτων ο Μάκης Βορίδης, γνωστός και ως "τσεκουράτος": «Μεγάλη προβοκάτσια, με στόχο τη γενίκευση των επεισοδίων και τη δημιουργία χαώδους κατάστασης, επιχείρησε να κάνει χθες το βράδυ ομάδα φασιστών της ΕΠΕΝ. Φορώντας μαύρα κράνη και κρατώντας ασπίδες, οι φασίστες επιτέθηκαν στις 10.45 το βράδυ, στη διασταύρωση των οδών Ακαδημίας και Εμ. Μπενάκη εναντίον διαδηλωτών, που διαμαρτύρονταν για την αστυνόμευση των Εξαρχείων και την αστυνομική βία. Ανάμεσα στους φασίστες διακρίναμε τον γνωστό Μάκη Βορίδη», (Τα Νέα», 13/5/1985).

Σήμερα ο Μάκης έχει αφήσει το τσεκούρι και φορώντας το κοστούμι του κοινοβουλευτικού εκπροσώπου της Ν.Δ. (και σοβαρός υποψήφιος για την ηγεσία του κόμματος) ξεκαθαρίζει και αναρωτιέται μία μέρα μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα: "Δεν υιοθετώ τη θεωρία του συνταγματικού τόξου, αν και κόμματα όπως το ΚΚΕ δεν ανήκουν τελικώς σ' αυτό" (Βήμα 99,5 18/9/13). Άλλο "λαμπρό" ακροδεξιό μπουμπούκι που από τηλεοπτικών εθνικιστικών και ναζιστικών βιβλίων κατέληξε από το ΛΑΟΣ στη ΝΔ, αναλαμβάνοντας μάλιστα και το θώκο του υπουργού Υγείας (για να την καταντήσε βαριά ασθενή), είναι ο γνωστός και σαν... "Μπουμπούκος" Άδωνις Γεωργιάδης. Το παρεάκι από το ΛΑΟΣ στη ΝΔ ακολούθησε και ο γιος του θεωρητικού του ναζισμού στην Ελλάδα Κώστα Πλεύρη, Θανάσης, ο οποίος δεν κατάφερε μεν να εκλεγεί βουλευτής αλλά ανταμείφθηκε πριν ένα μήνα με τη θέση του αντιπροέδρου του Εθνικού Οργανισμού Φαρμάκων με μισθό 3.185 ευρώ το μήνα. Ο Θ. Πλεύρης είναι κι αυτός δικηγόρος στο επάγγελμα, όποτε είναι σίγουρο ότι γνωρίζει άριστα από... φάρμακα και χημεία.

Γενικότερα οι νεοδημοκράτες ποτέ δεν ήταν αχάριστοι με τους ακροδεξιούς "συναγωνιστές" τους. Άλλο ένα παράδειγμα είναι και ο φίλος του Μανώλη Κεφαλογιάννη (βουλευτή Ηρακλείου και πρώην υπουργού της ΝΔ) Ηλίας Φιλίππακος, ο οποίος υπήρξε πρόεδρος διορισμένος από τη χούντα των "ενομένων φοιτητικών συλλόγων" που η ίδια είχε δημιουργήσει. Ο Φιλίππακος επίσης είχε στείλει πληθώρα επιστολών στις αρχές

του 1970 προς τον Παπαδόπουλο, μέσω των οποίων τον συγχάιρει για την «Εθνοσωτήριο Επανάσταση». Ακόμα κι όταν η Ελλάδα εκδιώκεται από το Συμβούλιο της Ευρώπης λόγω του αντιδημοκρατικού της Πολιτεύματος, ο Φιλίππακος συγχάιρει το Δικτάτορα για τη σύγκρουσή του με τους Ευρωπαίους «βαρβάρους». Το 2002 προσλαμβάνεται στο πολιτικό γραφείο του Κεφαλογιάννη. Έκτοτε και μέχρι τον Απρίλιο του 2012, πληρώνεται αδιάκοπα από το Λογιστήριο της Βουλής. Επίσης, είναι συνταξιούχος τοπογράφος μηχανικός του ΥΠΕΧΩΔΕ.

Ο Κεφαλογιάννης, σε επιστολές του, αναφέρει τον Φιλίππακο ως διευθυντή του πολιτικού γραφείου, χωρίς ποτέ να έχει υπάρξει επίσημη πρόσληψη μ' αυτή την ιδιότητα. Αν είχε συμβεί αυτό,

ο Η.Φιλίππακος θα έπρεπε να σταματήσει να λαμβάνει τη σύνταξή του από το ΥΠΕΧΩΔΕ. Αντιθέτως, προσλαμβάνεται ως «επιστημονικός συνεργάτης» του βουλευτή. Έτσι, κρατάει και τη σύνταξη. Το 2004, όταν ο Μανώλης Κεφαλογιάννης ήταν υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας, ο Η. Φιλίππακος προσελήφθη με μισθό 17.700 ευρώ το εξάμηνο ως «Τεχνικός Σύμβουλος» στον ΟΛΠ. Αυτό μεταφράζεται σε 35.400 ευρώ το χρόνο, χωρίς τα δώρα, που τότε ήταν άλλοι 2 μισθοί.

Η κεντροδεξιά με την ακροδεξιά πολιτική, ή αλλιώς «δείξε μου τους φίλους σου να σου πω ποιος είσαι»

Είναι γνωστό ότι με την ανάληψη της εξουσίας από τον Σαμαρά και τη ΝΔ (με ολίγον ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ μέχρι πρόσφατα), η κυβέρνηση έχει υιοθετήσει πλήρως τη ρατσιστική ακροδεξιά ατζέντα της ΧΑ. (σήμερα δε θυμάται κανείς στις αρχές της δεκαετίας του '90, όταν ο Σαμαράς ήταν υπουργός εξωτερικών, τη χρηματοδότηση της Χρυσής Αυγής από τα «κρυφά» κονδύλια του ΥΠΕΕ. Η υπόθεση είχε «θαφτεί» γρήγορα).

Τη νομιμοποίηση της ακροδεξιάς ατζέντας την εισήγαγε πρώτος ο σημερινός πρωθυπουργός και τα στελέχη της ΝΔ με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα πογκρόμ κατά των μεταναστών, τις δηλώσεις του πρωθυπουργού περί αποδοχής των παιδιών των μεταναστών στους παιδικούς σταθμούς, τη μη

παραχώρηση ιθαγένειας σε παιδιά μεταναστών γεννημένα στην Ελλάδα κλπ. Θεματολογία που αποτελεί πυρήνα της ναζιστικής προπαγάνδας της Χρυσής Αυγής. Ο Σαμαράς είναι γνωστός από την ΠΟΛΑΝ ακόμη για τις ακροδεξιές του απόψεις, και κυρίως για την επιλογή συμβούλων που στο παρελθόν είχαν αποτελέσει ιδεολογικούς καθοδηγητές της ακροδεξιάς. Ο Τάκης Μπαλτάκος, γ.γ. του υπουργικού συμβουλίου και στενός συνεργάτης του πρωθυπουργού, ο Φαίλος Κρανιδιώτης, επίσης στενός φίλος και σύμβουλος του που ζητούσε ν' ανοίξουν στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους μετανάστες πολύ πριν ανοίξει η Αμυδαλέζα, και που σε «αναλύσεις» του υποστήριζε πως όλα συμβαίνουν στον πλανήτη είναι αποτέλεσμα εβραϊκής συνωμοσί-

ας που επίσης υποστηρίζει ότι : «Οι εκατόμβες των μαχαιρωμένων αλλοδαπών από τη Χ.Α. υπάρχουν στην ευφάνταστη και βλακώδη προπαγάνδα της «προοδευτικής» δημοσιογραφίας και στις παρεμβάσεις της Κλάραμπελ και λοιπών φωτοδιστών κοινοβουλευτικών του ΣΥΡΙΖΑ / ΕΚΜ / Βίλα Αμαλία» (εφ. Δημοκρατία 30/12/12). Ακόμα, ο Χρύσανθος Λαζαρίδης και ο Σάββας Χατζηπαρασκευάς, (εκδότης της φιλοχουντικής εφημερίδας «Στόχος»).

Αυτό που έχει ενδιαφέρον όμως είναι η περίπτωση του Τ. Μπαλτάκου. Πρόκειται για έναν "λόγιο". Δεν είναι απλώς ένας άνθρωπος του προσωπικού μηχανισμού του Σαμαρά. Ενδιαφέρεται για την αρχαία Ιστορία και ειδικά για τη Σπάρτη. Στα δύο βιβλία που έχει γράψει ο Μπαλτάκος κεντρικό ρόλο παίζει η «Κρυπτεία», την οποία θαυμάζει. Τα βιβλία του έτυχαν ενθουσιώδους κριτικής από την επίσημη ιστοσελίδα της ΧΑ

Η Κρυπτεία είναι η σπαρτιάτικη μύηση των νέων με τη δολοφονία των Ειλώτων στη Λακωνική ύπαιθρο και την τρομοκρατήσή τους ώστε να μην εξεγείρονται ενάντια στους δυνάστες τους. Η Κρυπτεία όμως είναι σήμερα η αγαπημένη μέθοδος εξόντωσης των αντιπάλων και για κάποιους άλλους: ο Ηλίας Κασιδιάρης ήταν παραπάνω από σαφής, μιλώντας τον Ιούλιο του 2008 μπροστά σε μερικές δεκάδες εθνικιστικών αποβλήτων στις Θερμοπύλες: «*Εν πλήρει ευταξία η παράταξις αυτή (σ.σ. Η Χρυσή Αυγή) αναδεικνύει τον προορισμό του κινήματος. Συνεχίζουμε το μοναχικό μας δρόμο, υπομένοντας τις διώξεις, τις συκοφαντίες. Και αναμένουμε τη στιγμή της μεγάλης*

αντεπίθεσης, βαδίζοντας στα χνάρια της αρχαίας Κρυπτείας, που έπληττε αθόρυβα μέσα στο απόλυτο σκότος και τη σιωπή τους εσωτερικούς εχθρούς της πόλεως.

Οι «εσωτερικοί εχθροί της πόλεως» κατά τους φασίστες είναι γνωστοί. Πρόκειται για τους μετανάστες, τους Εβραίους, τους αναρχικούς, τους αριστερούς, τους ομοφυλόφιλους, τους Ρομά, κ.ο.κ. Τέλος, κρατάμε ειδική αναφορά στη Χριστίνα Σιδέρη, τομεάρχη νομαρχιακής της ΝΔ. Πριν τρία χρόνια προσάγεται στη ΓΑΔΑ, μαζί με άλλους 28 φασίστες από την περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα λόγω επίθεσης σε μετανάστες. Η Σιδέρη είχε ζητήσει, μεταξύ άλλων, να συλληφθούν και οι γονείς του Αλέξη Γρηγορόπουλου το 2008 για «παραμέληση ανηλικού».

Ενδεικτικά της πολιτικής νοοτρο-

παρακτό ενδεχόμενο, εκφρασμένο από τα πλέον επίσημα χείλη. Τέλη Ιουνίου ο Π. Μπαλτάκος, σε συζητήσεις του με δημοσιογράφους αναφέρει: «*απευκταίο αλλά όχι απίθανο ενδεχόμενο η ΝΔ να υποχρεωθεί να κυβερνήσει μετά τις επόμενες εκλογές με τη συνεργασία της Χρυσής Αυγής*». Ακολουθούν δηλώσεις στελεχών της Ν.Δ. στο ίδιο μήκος κύματος, ενώ στο χορό μπαίνουν και οι πρόθυμοι παπαγάλοι - εκφραστές της επίσημης κυβερνητικής γραμμής. Ο "δημοσιογράφος" του ΣΚΑΙ Μπάμπης Παπαδημητρίου, μόλις την περασμένη εβδομάδα με αφορμή την ενδεχόμενη συνεργασία ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, αναρωτιέται "αν θα πρέπει να σκεφτούμε το ενδεχόμενο μια σοβαρότερη Χρυσή Αυγή να υποστηρίξει μια συντηρητική συμμαχία.". Δύο μέρες μετά, με άρθρο του στην Καθημερινή, σπεύδει να αθωώσει και ιδεολογικά τη Χρυσή Αυγή, τονίζοντας πως: "ο εθνικισμός, στο φινάλε, δεν είναι ντροπή".

Τη σκυτάλη από τον Μπάμπη Παπαδημητρίου παίρνει ο στενός συνεργάτης του πρωθυπουργού και βουλευτής Επικρατείας της ΝΔ, Χρύσανθος Λαζαρίδης: «*η ένταση που καλλιεργείται από τον ΣΥΡΙΖΑ τροφοδοτεί την ένταση που δημιουργεί η Χρυσή Αυγή και οδηγεί στη βία και σε νεκρούς. Όσο το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης επιμένει να μην καταδικάζει γεγονότα κατάλυσης της νομιμότητας και του Συντάγματος, όπως π.χ. στις Σκουριές, παραμένει εκτός συνταγματικού τόξου. Αν δεν σταματήσει αυτή η ένταση, να πάνε φυλακή αυτοί που πρέπει και οι άλλοι να φρονιμέψουν, θα έχουμε κι άλλους νεκρούς*» (Μέγκα 18/9/13).

Τσακίστε τους φασίστες (από όπου και αν προέρχονται)

Μετά από όλα αυτά, αμφιβάλλει κανείς ότι αυτός ο μηχανισμός θα επιχειρήσει στη συνέχεια να απαγορεύσει κόμματα της Αριστεράς, αναρχικές συλλογικότητες, ακόμη και τις ίδιες τις ιδέες στην πιο διεστραμμένη εφαρμογή της «θεωρίας των δυο άκρων», που έστησαν τόσο μεθοδικά τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης; Κάλιστα εδώ ο αναγνώστης θα μπορούσε να ρωτήσει: "μα δεν υπάρχουν άκρα;" Η μόνη απάντηση που μπορώ να δώσω είναι ότι βεβαίως και υπάρχουν άκρα! Το ένα είναι οι χορτάτοι της «νομιμότητας», οι αδιάτακτοι μικροαστοί - δούλοι της ανάθεσης και οι φασίστες του "νόμου και της τάξης" που απαιτούν από το άλλο «άκρο» να πεθάνουν ήσυχα οι πεινασμένοι, οι νεόπτωχοι, οι καταφρονεμένοι, οι διαφορετικοί, όσοι αντιτίθενται, χωρίς φασαρία και κυρίως χωρίς να τους λερώσουν τα πατώματά τους. Σε ένα από τα δύο είσαι κι εσύ που διαβάζεις τώρα αυτή την εφημερίδα. Το ζήτημα όμως είναι σε ποιό;

*Για τη συγγραφή της παραπάνω έρευνας χρησιμοποιήθηκαν στοιχεία που βρέθηκαν στο ίντερνετ καθώς και δημοσιεύσεις της δημοσιογραφικής ομάδας "Ιός".

■ Ενάργιος Αληθινός

Το success story συνεχίζεται και στην Εύβοια

Μία μεγάλη κινητοποίηση έχει ξεκινήσει στην Χαλκίδα από την αρχή του Σεπτεμβρίου.

Η Εύβοια είναι ένας νομός με μεγάλη ιστορία σε εργατικούς αγώνες και είναι μία από τις περιοχές της χώρας που υπέστη τη μεγαλύτερη αποβιομηχάνιση τις δεκαετίες του '80 και '90 (π.χ. κλείσιμο των μεταλλείων Σκαλιστήρη) αλλά και τα τελευταία επτά χρόνια (Δάρικκ, Ιντεάλ Στάνταρ κλπ). Το Διοικητήριο της περιφέρειας έχει καταληφθεί από εργαζομένους και απολυμένους με στόχο να δικαιωθούν τα αιτήματά τους από τις αρχές του Σεπτεμβρίου. Η Κατάληψη δεν είναι συμβολικού χαρακτήρα καθώς έχουν μπλοκαριστεί όλες οι υπηρεσίες της περιφέρειας εκτός από αυτές που είναι υπεύθυνες για τις ευπαθείς ομάδες του πληθυσμού. Μέχρι και τώρα έχει σταματήσει να λειτουργεί το Διοικητήριο, το σημείο όπου συντονίζεται ο μηχανισμός του κράτους στην Εύβοια με τους συμμετέχοντες να διεκδικούν τα δικαιώματά τους δυναμικά και αδιαμεσολάβητα. Υπάρχουν ήδη πιέσεις από τον περιφερειάρχη καθώς οι διοργανωτές δεν έχουν λυγίσει, αλλά συνεχίζουν μέχρι σήμερα. Το κτίριο περιφρουρείται όλο το 24ωρο με σκοπό την προστασία του και την διασφάλιση της κινητοποίησης. Δυστυχώς μέχρι και τώρα οι φορείς της πόλης, όπως υποστηρίζουν οι συμμετέχοντες, σφυρίζουν αδιάφορα.

Στην κατάληψη συμμετέχουν για τρίτη βδομάδα το Εργατικό Κέντρο Χαλκίδας, τα σωματεία εργαζομένων της **INTEPKEM**, της **ΣΕΛΜΑΝ**, της **ΝΕΟΣΕΤ**, των **ΠΡΩΗΝ ΣΩΛΗΝΟΥΡΓΕΙΩΝ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ**, των **ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ ΧΑΛΚΙΔΑΣ** και της **ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΚΥΜΗΣ** (θυγατρικής της ΕΑΣ).

Είχαμε λοιπόν την ευκαιρία να μιλήσουμε με εργαζομένους και μέλη της συντονιστικής επιτροπής της κατάληψης του διοικητηρίου Ευβοίας και παραθέτουμε αυτά που μας είπαν.

ΝΕΟΣΕΤ

Πρόεδρος σωματείου εργαζομένων ΝΕΟΣΕΤ, Χρυσάγης Ιωάννης

Απ. Πείτε μας λίγα στοιχεία για την ΝΕΟΣΕΤ

Η ΝΕΟΣΕΤ είναι μια από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες έτοιμου επίπλου στην Ευρώπη με κεντρικές εγκαταστάσεις στο Βασιλικό Ευβοίας. Η επιχείρηση ξεκίνησε το 1984 και έφτασε σε προσωπικό μέχρι και τους 400 εργαζομένους. Αυτή τη στιγμή οι εργαζόμενοι φτάνουν τους 110. Ιδιοκτήτης της ΝΕΟΣΕΤ είναι ο Αλεξάνδρα Κωνσταντίνος, ένας από τους πιο γνωστούς ψευτοκκέδες με δεξιά τσέπη. Η επιχείρηση ξεκίνησε με διάφορες επιδοτήσεις και κατάφερε να δημιουργήσει τις μεγαλύτερες και πιο σύγχρονες εγκαταστάσεις στα Βαλκάνια. Αυτή τη στιγμή καλύπτουν 50 στρέμματα με μηχανήματα υπερσύγχρονης τεχνολογίας. Μέχρι και το 2010 κάλυπτε το 75% περίπου της ελληνικής αγοράς.

Η αλυσίδα λιανικής της ΝΕΟΣΕΤ με τα χρόνια έφτασε τον αριθμό των 60 καταστημάτων πανελλαδικά.

Απ. Πως ξεκίνησαν τα προβλήματα;

Η επιχείρηση πήρε την κάτω βόλτα με λάθος επιχειρηματικές κινήσεις αλλά και με την είσοδο στην αγορά εταιριών φτηνού επίπλου (IKEA κλπ). Η σειρά «φτηνό επίπλο» διακόπηκε καθώς η εταιρία αποφάσισε να επικεντρώσει στις ακριβές σειρές με αποτέλεσμα να χαθούν 200 θέσεις εργασίας αλλά και ταυτόχρονα να χαθεί ένα μεγάλο μερίδιο της αγοράς.

Απ. Πως ξεκινήσατε τους αγώνες;

Η εταιρία λειτουργούσε κανονικά από το 1984 μέχρι και τον Μάρτη του 2013. Το Μάρτη περάσαμε σε επίσχεση εργασίας καθώς ήμασταν έξι μήνες απλήρωτοι. Αυτή την στιγμή μας έχουν απλήρωτους μέχρι και ένα χρόνο και δεν μας έχουν δώσει αποζημιώσεις για τις απολύσεις που έχουν γίνει. Από το 2008 μέχρι και σήμερα έχουν απολυθεί περίπου τριακόσιοι εργαζόμενοι.

Απ. Τώρα η εταιρεία συνεχίζει να λειτουργεί;

Αυτή τη στιγμή η εταιρία συνεχίζει να λειτουργεί παράνομα σε συνεργασία με διάφορα ξυλουργεία καθώς έχει απο-

θηκευμένο στοκ ξυλείας αξίας 10εκ. ευρώ στον Ασπρόπυργο.

Ταυτόχρονα μπορεί να χρησιμοποιήσει πρώτες ύλες από Κίνα καθώς το λιμάνι της COSCO είναι κοντά και να παράγει έπιπλα αμφιβόλου ποιότητας.

Αυτό τον μήνα μόνο (Σεπτ '13) έχουν ανοίξει τρία καινούρια καταστήματα ΝΕΟΣΕΤ (Γιάννενα, Θεσσαλονίκη, Ηράκλειο Αττικής), παρότι χρωστάει περίπου 10εκ Ευρώ στους εργαζομένους. Σε έφοδο που κάναμε στο λογιστήριο ανακαλύψαμε στοιχεία που αποδεικνύουν ότι έχουν στηθεί διάφορες offshore εταιρίες με τις οποίες γίνονται εικονικές συναλλαγές με στόχο να μην φαίνεται ότι διακινείται χρήμα εντός της ΝΕΟΣΕΤ.

Απ. Τι συμβαίνει αυτή την στιγμή με το εργοστάσιο;

Καταρχήν αυτή την στιγμή το εργοστάσιο περιφρουρείται από τους εργαζομένους. Έχουν εμφανιστεί κρούσματα κλοπών και μάλιστα τον Μάρτιο πιάσαμε τον διευθυντή επ' αυτοφόρω να φορτώνει φορτηγά με εμπορεύματα με προορισμό το δίκτυο καταστημάτων. Για την υπόθεση αυτή τρέχουν μηνύσεις. Επίσης στις 20/11 εκδικάζεται αίτηση των εργαζομένων για την αποζημίωσή τους και την παραγωγή της επιχείρησης στο πτωχευτικό δίκαιο.

Απ. Τι είδους κινητοποιήσεις έχετε κάνει;

Ας ξεκινήσουμε με την παρέμβα-

σή μας στα θεσμικά όργανα.

Τρεις με τέσσερις φορές αντιπροσωπεία των εργαζομένων έχει προσπαθήσει να συναντήσει τον υπουργό στο Υπουργείο Εργασίας. Όλες τις φορές έλειπε και φύγαμε άπραγοι. Επίσης έχουν γίνει επερωτήσεις στην Βουλή σχετικά με την ΝΕΟΣΕΤ.

Έχουμε κάνει ενημέρωση για τον αγώνα μας μέσω των ΜΜΕ και του διαδικτύου.

Έχουμε κάνει αρκετά ντου σε καταστήματα ΝΕΟΣΕΤ με στόχο το μπλοκάρισμα των συναλλαγών. Επίσης συμμετέχουμε σε διάφορες κινητοποιήσεις όπως και στην τωρινή στο Διοικητήριο Ευβοίας και με την επιχείρηση μιλάμε πια μόνο μέσω δικηγόρων.

Απ. Πως είναι η κατάσταση των εργαζομένων;

Η κατάσταση των εργαζομένων είναι τραγική. Υπάρχουν πια εργαζόμενοι που δεν έχουν τα βασικά προς το ζην. Τώρα τελευταία σε εργαζομένους έγιναν διακοπές ρεύματος, παιδιά εργαζομένων παράτησαν τις σπουδές τους και συχνά διεξάγονται έρανοι σε συνεργασία με άλλα εργατικά σωματεία για την συγκέντρωση τροφίμων.

Απ. Έχετε υπόψη το παράδειγμα αυτοδιαχείρισης της ΒΙΟ.ΜΕ;

Το έχουμε υπόψη. Κοιτάξαμε σαν εργαζόμενοι το ενδεχόμενο επαναλειτουργίας του εργοστασίου από εμάς. Δυστυχώς

της ΝΔ Αγοραστός αλλά και ο πρώην υπουργός Υγείας του ΠΑΣΟΚ επί Σημίτη, Φαρμάκης. Ο συγκεκριμένος σύμβουλος ανέλαβε το ρόλο να μας εξοντώσει.

Το τίμημα εξαγοράς της ΣΕΛΜΑΝ ήταν εξευτελιστικό, 11εκ. ευρώ τη στιγμή που μόνο στις αποθήκες υπήρχε έτοιμο εμπόρευμα αξίας 17εκ Ευρώ και πρώτες ύλες αξίας 40εκ Ευρώ.

Απ. Πως ξεκίνησαν τα προβλήματα;

Τρεις μήνες μετά την εξαγορά ξεκίνησαν και τα παρατάγους.

Ένα πογκρόμ άνευ προηγουμένου με απολύσεις, ψυχολογική βία και εκβιασμούς που μας θύμιζε παλαιότερες εποχές της χούντας.

Επτακόσιοι εργαζόμενοι απολύθηκαν, σε αρκετούς από αυτούς μάλιστα να οφείλονται ακόμη αποζημιώσεις.

Στην συνέχεια ανακοινώθηκε το οριστικό κλείσιμο του εργοστασίου στο Βασιλικό με την διοίκηση να προτρέπει τους εργαζομένους να κάτσουν στα σπίτια τους και να πληρωθούν όταν απολυθούν, το οποίο δεν έχει γίνει μέχρι σήμερα.

Απ. Τι στάση κράτησε το σωματείο των εργαζομένων;

Δυστυχώς μέχρι και τον Μάρτη του 13 που παραιτήθηκε, το προεδρείο του ΔΣ του σωματείου εργαζομένων ήταν αυτό που επέτρεψε στον Αδαμόπουλο να λεηλατήσει το εργοστάσιο. Οι καθημερινοί αγώνες κλιμακώθηκαν με το νέο ΔΣ. Το εργοστάσιο από 31/03 περιφρουρείται και έχει ανακοινωθεί στις 2 Οκτώβρη δικαστήριο με στόχο την εξυγίανση ενώ έχουμε κάνει αίτηση όπου διεκδικούμε την υπαγωγή της επιχείρησης στο πτωχευτικό δίκαιο και την αποζημίωση των εργαζομένων.

Έχουμε κάνει αίτηση για πτώχευση της επιχείρησης για να μην χρεοκοπήσουμε οι ίδιοι.

[Σήμ. Άπατρις: Να τονιστεί εδώ ότι στην περίπτωση πτώχευσης πρώτοι στην σειρά αποζημίωσης είναι οι εργαζόμενοι και το δημόσιο. Σε περίπτωση εξυγίανσης οι εργαζόμενοι είναι πέμπτοι στην προτεραιότητα αποζημίωσης μετά από τράπεζες και προμηθευτές. Αυτός είναι και ο λόγος που επιδιώκεται η δικαστική απόφαση για πτώχευση της επιχείρησης]

Απ. Οι εργαζόμενοι τι άλλες κινήσεις έχετε κάνει;

Προσπαθήσαμε να επικοινωνήσουμε με όλους τους φορείς και τα υπουργεία, αλλά άκρη δεν βγάλαμε. Όταν έγιναν κατάληψεις των κεντρικών γραφείων της επιχείρησης στην Αθήνα, το αφεντικό έβαζε στο λογαριασμό μας το ποσό των 200 με 500 Ευρώ για να μας κατευνάσει και να σταματήσει τις παρεμβάσεις μας.

Όταν έγινε παρέμβαση στη συνέλευση των μετόχων, οι φουσκωτοί μαζί με τις διμοιρίες των ματ μας εμπόδισαν να παρέμβουμε μέχρι και που κατάφερα να μπω.

Έχουμε προσφύγει στο δικαστήριο της Αθήνας για την πληρωμή των διάφορων δώρων και άλλων εισφορών, όπου και μας επιτέθηκαν οι διμοιρίες των ματ για το κρέμασμα ενός πανό, το οποίο και στην συνέχεια ξήλωσαν.

Απ. Έχετε υπόψη το πρόταγμα της ΒΙΟ.ΜΕ, «Αν δεν μπορείτε εσείς, μπορούμε εμείς»;

Είχε γίνει εκδήλωση με εκπροσώπους της ΒΙΟ.ΜΕ στο Εργατικό Κέντρο Χαλκίδας. Αλλά το θέμα της αυτοδιαχείρισης δεν έχει μπει ακόμη σοβαρά στο τραπέζι. Υπάρχει σαν σκέψη, αλλά χρειάζονται διαδικασίες όπως η δημιουργία σωματείου και άλλες κινήσεις που δεν τις έχουμε συζητήσει ακόμη.

Απ. Θέλετε να πείτε κάτι τελευταίο;

Ο Αδαμόπουλος αυτή την στιγμή

λειτουργεί το εργοστάσιο της Κομοτηνής και οι εργαζόμενοι πληρώνονται κανονικά ενώ το εργοστάσιο του Βασιλικού παραμένει κλειστό.

[Σημ. Απατρίς: το ίδιο είχε γίνει με τον Μάνεση στην απεργία της Χαλυβουργικής στην Αθήνα. Μετέφερε την παραγωγή στο δεύτερο εργοστάσιο του Βόλου για να διασπάσει του εργαζόμενους με επιτυχία. Φυσικά μόλις επικράτησε, μείωσε τα ημερομίσθια και στους εργαζόμενους του Βόλου]

Ένα έχουμε να πούμε, ότι δεν θα του το επιτρέψουμε...

Μεγάλη ευθύνη βέβαια έχουν και οι τοπικοί άρχοντες, οι οποίοι του επέτρεψαν ενώ είχε άδεια για βιομηχανική παραγωγή, να χρησιμοποιήσει την κραταία ΣΕΛΜΑΝ για μεταφορά, αποθήκευση και logistics. Απ. Ευχαριστούμε πολύ για την ενημέρωση και ευχόμαστε νίκη στον αγώνα σας.

ΙΝΤΕΡΚΕΜ

Συζήτηση με τον πρόεδρο του Εργατικού Κέντρου Χαλκίδας, Στέφανο Μπασινά

Η ΙΝΤΕΡΚΕΜ ΕΛΛΑΣ είναι εταιρία παραγωγής - αποθήκευσης και διακίνησης χημικών προϊόντων, η οποία λειτουργεί και αναπτύσσεται από το 1968. Η ΙΝΤΕΡΚΕΜ τα τελευταία χρόνια είναι συμφερόντων Λαυρεντιάδη (προφυλακισμένος στον Κορυδαλλό για το σκάνδαλο της Proton Bank) Ανήκει στον όμιλο της Νεοχημικής. Η ΙΝΤΕΡΚΕΜ ασχολείται με την παραγωγή χημικών υλών. Έχει στην ιδιοκτησία της μεγάλες δεξαμενές αποθήκευσης χημικών καθώς και το μοναδικό λιμάνι στην Ελλάδα με προδιαγραφές και άδεια για μεταφορά χημικών ουσιών. Το λιμάνι έχει παραχωρηθεί με αντίτιμο στην εταιρεία από το δημόσιο, αντίτιμο το οποίο έχει πια πάψει να πληρώνει. Η ΙΝΤΕΡΚΕΜ βρίσκεται στην Αυλίδα λίγο πιο έξω από την Χαλκίδα. Η ΙΝΤΕΡΚΕΜ ιδρύθηκε περίπου το 1980. Ο Λαυρεντιάδης μπήκε στην εταιρεία πριν πέντε χρόνια περίπου. Τέσσερα εργοστάσια αγοράστηκαν στην σειρά, ΙΝΤΕΡΚΕΜ 1 και 2, το εργοστάσιο ΛΛ και η ΝΕΟΧΗΜΙΚΗ.

Το ιδιοκτησιακό καθεστώς της επιχείρησης είναι αυτή την στιγμή άγνωστο.

Οι εργαζόμενοι είναι ένα χρόνο απλήρωτοι και μετά την προφυλάκιση του Λαυρεντιάδη επικοινωνούν με την εταιρεία μόνο μέσω δικηγόρων.

Από τους 110 εργαζόμενους έχουν μείνει 67, με το σωματείο εργαζομένων της ΙΝΤΕΡΚΕΜ να είναι ένα από τα πιο δυναμικά και αγωνιστικά. Οι εργαζόμενοι δηλώνουν αποφασισμένοι να μην το βάλουν κάτω και συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις τους.

ΠΡΩΗΝ ΣΩΛΗΝΟΥΡΓΕΙΑ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ

Τα ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΩΛΗΝΟΥΡΓΕΙΑ ΑΕ (ΠΡΩΗΝ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ), εταιρεία παραγωγής χαλυβδοσωλήνων, λειτουργεί από το 1966. Το 1984 άλλαξε ιδιοκτησία και περιήλθε στην Εθνική Τράπεζα. Τα πρώην Σωληνοουργεία Τσαούσογλου αγοράστηκαν από τον Πρόδρομο Εφιετζόγλου. Είναι ένα εργοστάσιο το οποίο παράγει σωλήνες ειδικών προδιαγραφών κατάλληλους για εφαρμογές υψηλής πίεσης όπως για πετρελαιοπηγές και μονάδες μεταφοράς φυσικού αερίου. Μέχρι και πριν λίγο καιρό το σύνολο της παραγωγής εξαγόταν στο εξωτερικό και κυρίως στις ΗΠΑ (Τέξας κλπ). Είναι ένα από τα δύο εργοστάσια με αυτό το αντικείμενο στην Ελλάδα.

Φθάνοντας το Μάιο του 2012 να χρωστά 10 μισθούς, οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε επίσκεψη εργασίας για να την αναστείλουν το Νοέμβριο του 2012 μετά από δι-

αβεβαιώσεις για σταδιακή εξόφληση των δεδουλευμένων. Από τους τετρακόσιους εργαζόμενους που εργαζόνταν την δεκαετία του '90, τώρα έχουν απομείνει γύρω στους σαράντα. Φθάνοντας το Μάιο του 2012 να χρωστά 10 μισθούς, οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε επίσκεψη εργασίας για να την αναστείλουν το Νοέμβριο του 2012 μετά από διαβεβαιώσεις για σταδιακή εξόφληση των δεδουλευμένων. Η εταιρεία τους κάλεσε να διαβουλευθούν για εκτροπής εργασία ΜΙΑ ημέρα την εβδομάδα. Οι εργαζόμενοι διέκοψαν την αναστολή επίσκεψης και προχώρησαν σε επίσκεψη εργασίας όπου βρίσκονται έως σήμερα. Αυτή τη στιγμή οι εργαζόμενοι κλείνουν 22 μήνες απλήρωτοι, με τεράστια προβλήματα και υποχρεώσεις να έχουν συσσωρευτεί σε κάθε νοικοκυριό. Στην ουσία επιβιώνουν από την στήριξη των άλλων σωματείων και μετρούν ήδη μία απόπειρα αυτοκτονίας εργαζόμενου από την γέφυρα της Χαλκίδας προ τριμήνου.

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΥΜΗΣ

Η Ηλεκτρομηχανική Κύμης Ε.Π.Ε. είναι μία από τις τρεις θυγατρικές εταιρείες των Ελληνικών Αμυντικών Συστημάτων Α.Β.Ε.Ε. (ΕΒΟ-ΠΥΡΚΑΛ). Ιδρύθηκε το 1988 και πρωτοεξέκινσε με την παραγωγή στρατιωτικών στολών και εξαρτημάτων. Η Εταιρεία απασχολούσε μέχρι πρόσφατα 140 άτομα (100 μόνιμοι και 40 εποχιακοί), 120 από τα οποία απασχολούνταν σε τμήματα της παραγωγής. Το λουκέτο στην Ηλεκτρομηχανική Κύμης ΕΠΕ μπαίνει έπειτα από 26 χρόνια λειτουργίας. Οι 58 τωρινοί εργαζόμενοι της εταιρείας οδηγούνται στην απόλυση σε έναν Δήμο που απαρτίζεται 3.500 κατοίκους, δυσπρόσιτο και χαρακτηρισμένο ως Αγρονη και Μειονεκτική περιοχή με ποσοστό ανεργίας 80%!

ΤΣΙΜΕΝΤΑ ΧΑΛΚΙΔΑΣ

Συνέντευξη με τον Στέλιο Φωτιά, μέλος του ΔΣ του σωματείου εργαζομένων Τ.Χ.

Απ. Γεια σου Στέλιο, καταρχήν πες μας δυο λόγια για τα Τιμέντα Χαλκίδας

Τα Τιμέντα Χαλκίδας είναι μία επιχείρηση η οποία ξεκίνησε από έναν συνεταιρισμό ντόπιων επιχειρηματιών το 1926. Στην συνέχεια πέρασε στα χέρια του Κιοσόγλου. Στις αρχές της δεκαετίας του '90 η τότε κυβέρνηση (Μητσοτάκη) έδωσε σκληρό αγώνα για να ιδιωτικοποιήσει την ΑΓΕΤ Ηρακλής, μία από τις μεγαλύ-

τερες ελληνικές βιομηχανίες και με ισχυρή θέση στην παγκόσμια αγορά τσιμέντου. Ως αγοραστής εμφανίστηκε ο ιταλικός όμιλος Caltsestruzzi. Διευθύνων σύμβουλος τότε ήταν ο Στ. Σταυρίδης, πρόσφατα αποπεμφθείς λόγω σκανδάλου από πρόεδρος του ΤΑΙΠΕΔ. Λίγα χρόνια αργότερα, ο ιταλικός όμιλος κατέρρευσε οικονομικά και έβαλε πωλητήριο στην ΑΓΕΤ. Το 2001 εξαγοράστηκαν από τον γαλλικό όμιλο Lafarge στον οποίο ανήκουν και μέχρι τώρα. Παρουσιάζει μοναδικά πλεονεκτήματα όπως το λιμάνι και το σιδηροδρομικό δίκτυο που βρίσκεται εντός των εγκαταστάσεων του εργοστασίου.

Επίσης το λατομείο βρίσκεται σε απόσταση περίπου ενός χιλιομέτρου, με ταινία μεταφοράς να μεταφέρει το πέτρωμα (ασβεστόλιθος) κατευθείαν στο εργοστάσιο. Επίσης μελέτες που έχουν γίνει δείχνουν ότι υπάρχει αρκετή πρώτη ύλη για λειτουργία του εργοστασίου για άλλα 37 χρόνια σε 24ωρη βάρδια για δύο γραμμές παραγωγής. Είναι μια μονάδα που παράγει 2,6 εκ. τόνους προϊόντος το χρόνο.

Απ. Πόσοι είναι οι εργαζόμενοι στα Τ.Χ. ;

Τα Τ.Χ. έφτασαν να έχουν την δεκαετία του 90 μέχρι και 1100 εργαζόμενους. Αυτή την στιγμή υπάρχουν 236 εργαζόμενοι που μειώνονται σταδιακά. Πενήντα πέντε εργαζόμενοι έχουν απολυθεί τους τελευταίους μήνες, από την στιγμή που ξεκίνησαν οι απολύσεις του 5%.

Απ. Είναι γνωστό ότι στην κοινωνία της Χαλκίδας πάντα υπήρχε ζήτημα για την μόλυνση που παράγουν καθώς βρίσκονται στην είσοδο της πόλης.

Η Lafarge επένδυσε από την αρχή πολλά χρήματα για την δημιουργία υποδομών υπερσύγχρονης τεχνολογίας. Κάποια από αυτά τα μηχανήματα εγκαταστάθηκαν για πρώτη φορά στο εργοστάσιο της Χαλκίδας. Στο πλαίσιο της αναβάθμισης του εργοστασίου τοποθετήθηκαν φίλτρα για την προστασία του περιβάλλοντος από τους ρύπους του εργοστασίου. Οι ρύποι του εργοστασίου είναι σχεδόν πια μηδενικοί. Μέχρι και πριν εφτά μήνες συνέχιζαν να το εκσυγχρονίζουν.

Απ. Πες μας λίγα λόγια πως ξεκινήσατε τις κινητοποιήσεις.

Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν στις 26 Μαρτίου 2013. Η Lafarge ανακοίνωσε ότι διακόπτει την λειτουργία του εργοστασίου. Αιτία ήταν σύμφωνα με την εταιρεία το ασύμφορο της λειτουργίας λόγω της πτώσης της οικοδομικής δραστηριότητας στην Ελλάδα.

Μόλις έγινε η ανακοίνωση ζήτησαν από τους εργαζόμενους να πάμε σπίτια μας ενώ θα συνεχίσουν να πληρώνουν μέχρι να ολοκληρωθούν οι διαπραγματεύσεις με το σωματείο. Σκοπός τους ήταν να διασπάσουν και να αποσυντεριάσουν τον κόσμο από την πρώτη στιγμή. Φυσικά δεν το δεχτήκαμε, παραμείναμε στο εργοστάσιο και

κάναμε αγωγή στην εταιρεία για προσβολή της προσωπικότητάς μας.

Στην συνέχεια η εταιρεία έκανε αίτηση για μαζικές απολύσεις, αλλά το υπουργείο εργασίας δεν το επέτρεψε. Το αποτέλεσμα ήταν η Lafarge να ξεκινήσει απολύσεις σταδιακά με το νόμιμο ποσοστό του 5% το μήνα επί των εργαζομένων. Αυτό συνεχίζεται μέχρι και τώρα.

Τις πενήντα πέντε απολύσεις που έχουν γίνει μέχρι και τον Σεπτέμβριο τις θεωρούμε παράνομες και καταχρηστικές. Τα ασφαλιστικά μέτρα θα εκδικαζόταν τώρα αλλά αναβλήθηκαν για το τέλος της χρονιάς.

Απ. Πως προσπάθησε η εταιρεία να διασπάσει το μέτωπο του αγώνα;

Πέρα από το ότι εξαρχής ζήτησε από τους εργαζόμενους να παραμείνουν στα σπίτια τους, ανακοίνωσε ότι όποιος θέλει να αποχωρήσει οικειοθελώς θα λάβει την πλήρη νόμιμη αποζημίωση συν 25% επί της αποζημίωσης σαν δώρο. Πέρα από δύο εργαζόμενους με προβλήματα υγείας που τους προτρέψαμε να δεχτούν την προσφορά, πέντε πρόθυμοι παρτάκηδες δέχτηκαν να πάρουν αυτή την αποζημίωση και να ζημιώσουν τον κοινό αγώνα.

Απ. Τι συμβαίνει αυτή την στιγμή στο εργοστάσιο;

Αυτή την στιγμή το εργοστάσιο έχει προσωπικό ασφαλείας. Οι εργαζόμενοι δεν έχουν φύγει και κυρίως ασχολούνται με εργασίες καθαρισμού-συντήρησης. Αυτή την στιγμή δεν έχει παραγωγή. Παρότι η εταιρεία ισχυρίζεται ότι το εργοστάσιο δεν είναι βιώσιμο, εμείς οι εργαζόμενοι επιμένουμε ότι είναι, και γι' αυτό αγωνιζόμαστε για την συνέχιση της λειτουργίας του. Αυτό αποδεικνύεται από το ότι τον τελευταίο μήνα (Σεπτέμβριο) εκδόθηκε άδεια για την Lafarge για επέκταση 278 στρεμμάτων του λατομείου για την εξόρυξη αργίλου.

Απ. Για να κλείσουμε πες μας λίγα λόγια για τον αγώνα σας.

Είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε. Είμαστε όλοι ενωμένοι, Πολύς κόσμος είναι αλληλέγγυος στον αγώνα μας. Ήδη έχουμε κάνει διαφόρων ειδών κινητοποιήσεις από πορείες μέχρι παρέμβαση στα κεντρικά της Lafarge στην Παιανία. Δύο φορές μας δόθηκε η ευκαιρία να μιλήσουμε για τον αγώνα μας στην κατελιμμένη ΕΡΤ. Ο αγώνας συνεχίζεται.

Απ. Ευχαριστούμε πολύ για αυτά που μας είπες.

Το συμπέρασμα από αυτή την κινητοποίηση είναι ότι η σύνδεση των αγώνων, τα απεργιακά μέτωπα και οι αδιαμεσολάβητοι αγώνες είναι ο μόνος τρόπος να πορευτούμε. Τα αφεντικά αυτή την στιγμή τηρούν στάση αναμονής περιμένοντας ακόμη μεγαλύτερο κέρδος και ακόμη μεγαλύτερη περιστολή των εργασιακών δικαιωμάτων. Δεν είναι καθόλου απίθανο όταν ξαναρχίσει η οικοδομή, η Lafarge να βάλει μπροστά το εργοστάσιο και να επαναπροσλάβει το προσωπικό με μισθούς πείνας. Εάν δεν ανακόψουμε ενωτικά αυτή την εξέλιξη των πραγμάτων μετά και την θλιβερή κατάληξη του αγώνα στην Χαλυβουργική, ως είμαστε προετοιμασμένοι για ακόμη μεγαλύτερες ήττες. Οι εργαζόμενοι που συμμετέχουν στην κινητοποίηση δηλώνουν ότι δεν φεύγουν από εκεί εάν δεν δοθούν χειροπιαστές απαντήσεις στα αιτήματά τους. Τους έχει φέρει εκεί η αγανάκτηση για την κατάσπαση τους και δεν πρόκειται να κάνουν βήμα πίσω. Τους ευχόμαστε νίκη στον αγώνα τους και τονίζουμε την ανάγκη η κοινωνία να σταθεί αλληλέγγυα στις κινητοποιήσεις τους.

Την Τετάρτη 17/10 η περιφέρεια Ευβοίας εκκενώθηκε από τα ΜΑΤ μετά από πέντε εβδομάδες κατάληψης με 15 εργαζόμενους συλληφθέντες

❖ Τουρκία: ο στόχος ήταν πάντα ο λαός

Στα τούρκικα υπάρχει η παροιμία “φίδι που δε με ενοχλεί, ας ζήσει χίλια χρόνια”, εσείς όμως θα γίνετε ο επόμενος στόχος του φιδιού που επιτρέψατε να επιζήσει.

Αζίζ Νεσίν

Σε όλους προκάλεσε ενδιαφέρον και θαυμασμό η μαχητικότητα της φετινής εξέγερσης στην Τουρκία. Οι αιτίες που οδήγησαν σε μαζική αντίσταση σιγοβράζουν εδώ και δεκαετίες, πέρα από τα γεγονότα που ξεκίνησαν με αφορμή την πρόθεση της κυβέρνησης να μετατρέψει το πάρκο Γκεζί στην Πόλη σε ένα ακόμη εμπορικό κέντρο. Το πρόσωπο που ενσαρκώνει σήμερα τα αίτια είναι χωρίς αμφιβολία ο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν - ένας αδιστακτος πολιτικός που ξεκίνησε ως δήμαρχος της Πόλης και κατέληξε να εκλέγεται πρωθυπουργός με συντριπτικά, χουντικά θα έλεγε κανείς, ποσοστά τα τελευταία δέκα χρόνια. Άρχισε την καριέρα του με ρητορική υπέρ των ελευθεριών, ενώ στην πορεία αποδείχτηκε ότι η μόνη ελευθερία που τον ενδιέφερε ήταν αυτή των αγορών. Η οργή του λαού στράφηκε ενάντια σε ένα διαπλεκόμενο εξουσιαστικό σύστημα που χτίζεται αργά αλλά σταθερά εδώ και πολλές δεκαετίες και που πλέον δεν διστάζει να δολοφονεί απροκάλυπτα τους ανθρώπους, τη φύση και τον πολιτισμό. Βλέποντας το παρελθόν μπορούμε να κατανοήσουμε καλύτερα το σήμερα.

Εμφάνιση του πολιτικού ισλάμ

Το κοσμικό τουρκικό κράτος που ιδρύθηκε το 1923 μέσα σε κλίμα προσέγγισης με τη Δύση, δεν μπόρεσε ποτέ να εξαλείψει τα ισλαμικά του στοιχεία. Μετά το τέλος του Β' παγκόσμιου πολέμου, η θρησκεία χρησιμοποιήθηκε περισσότερο ως πολιτικός μοχλός ενάντια στην κομμουνιστική απειλή.

Τη δεκαετία του '70 σχηματίστηκαν κυβερνήσεις συνεργασίας, γνωστές και ως κυβερνήσεις Εθνικού Μετώπου. Αυτές προσπάθησαν να αναχαιτίσουν το ανερχόμενο αριστερό κίνημα, προσλαμβάνοντας φασίστες και ισλαμιστές σε κρατικές θέσεις. Η κατάσταση αυτή έφτασε το απόγειό της τη δεκαετία του '80, με την υποστήριξη που παρείχαν οι ΗΠΑ στο στρατιωτικό φασιστικό πραξικόπημα του 1980, κατά τη διάρκεια του πολέμου

στο Αφγανιστάν. Τότε οι ΗΠΑ υποστήριζαν τους Ταλιμπάν που πολεμούσαν εναντίον των σοβιετικών. Τα χρόνια της χούντας έγινε υποχρεωτικό το μάθημα των θρησκευτικών.

Η ισλαμική κεφαλαιοκρατία

Την ίδια δεκαετία άρχισε να αναπτύσσεται το λεγόμενο ισλαμικό κεφάλαιο, με πρωτοπόρο τον Φετχουλάχ Γκιουλέν και την παραθρησκευτική του οργάνωση, η οποία μέσω των δικών της εκπαιδευτικών ιδρυμάτων έδωσε τη δυνατότητα σπουδών και στέγασης σε πολλούς άπορους μαθητές. Έτσι στρατολογήθηκαν αρκετοί και τοποθετήθηκαν τελικά στον κρατικό μηχανισμό. Χρόνο με το χρόνο μεγάλωσε το ισλαμικό κεφάλαιο, πολλαπλασιάζοντας τα κέρδη του μέσω εταιριών που κέρδιζαν δημόσιους διαγωνισμούς.

Η πορεία του Ερντογάν

Ο Ερντογάν αναδύθηκε σε αυτό το πολιτικό σκηνικό, όταν έγινε δήμαρχος της Πόλης την περίοδο 1994-1998. Με εξώφθαλμο λαϊκισμό και παίζοντας επιτυχώς το ρόλο του καταπιεσμένου, προσπάθησε να γίνει αρεστός στα φτωχότερα στρώματα μιας απ' τις μεγαλύτερες μητροπόλεις παγκοσμίως.

Το 1999 ο Ερντογάν φυλακίζεται για τέσσερις μήνες, εξ αιτίας ενός ανούσιου ποιήματος που διάβασε σε μια συγκέντρωση. Το 2001 ιδρύει το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης. Έκτοτε κατάφερε να αυξάνει διαρκώς τα ποσοστά του, ακολουθώντας μια έξυπνη πολιτική. Σε αυτό βοήθησε η ανυπαρξία μιας ικανής αντιπολίτευσης καθώς και η συστηματική παραπληροφόρηση μέσω των καθεστωτικών μέσων ενημέρωσης, τα οποία προβάλλουν την εικόνα μιας διαρκώς αναπτυσσόμενης και επιτυχημένης Τουρκίας, τόσο σε εσωτερικό όσο και εξωτερικό επίπεδο.

Έχοντας πάρει σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις το 40-50% των ψήφων, ο Ερντο-

γάν ξεκίνησε την εκκαθάριση του στρατού, ενισχύοντας παράλληλα την αστυνομία, η οποία βρισκόταν από τα χρόνια του Οζάλ στα χέρια ισλαμιστικών και παραθρησκευτικών οργανώσεων. Ο στρατός θεωρείται από τους κεμαλιστές ως ο εγγυητής του κοσμικού κράτους και αποτελεί θεσμό ταμπού. Με πρόφαση την υπόθεση Εργκενεκόν ο Ερντογάν φυλάκισε τους αντιφρονούντες στρατιωτικούς, έχοντας πάρει προς το μέρος του τη δικαιοσύνη, αφού είχε ψηφιστεί με συνοπτικές διαδικασίες σχετική νομοθεσία. Οι συνοπτικές αυτές διαδικασίες αποτελούν πλέον συνήθη πρακτική. Οι βουλευτές του κυβερνώντος

κόμματος το μόνο που κάνουν είναι να σηκώνουν το χέρι τους για να ψηφίσουν συνοπτικά νόμους, τους οποίους δεν διαβάζουν καν. Το 2008 αλλά και φέτος, έφτασαν στο σημείο να καταψηφίσουν, δρώντας αντανάκλαστικά, σχέδιο νόμου του δικού τους κόμματος όταν έτυχε να το υπερψηφίσει κάποιος βουλευτής της αντιπολίτευσης.

Τα έργα του Ερντογάν

Ο Ερντογάν ανακάλυψε ότι ο ευκολότερος τρόπος για να δημιουργήσει μια αστική-ισλαμική τάξη είναι η ωμή εκμετάλλευση των δημόσιων περιουσιακών στοιχείων. Με πρόφαση έναν “αστικό μετασχηματισμό”, στις μεγάλες πόλεις έγινε ένα πραγματικό πλιάτσικο. Η ελέω πρωθυπουργού υπηρεσία κρατικών κτηρίων κατεδάφισε κτήρια σε υποβαθμισμένες περιοχές για να χτίσει έπειτα πολυτελείς περιοχές ή να κατασκευάσει άχρηστα δημόσια έργα.

Στην Τουρκία αυτή τη στιγμή στα ποτάμια τοποθετούνται σωρηδόν υδροηλεκτρικοί σταθμοί, γίνονται διαγωνισμοί για πυρηνικούς σταθμούς, πωλούνται και λεηλατούνται δασικές εκτάσεις, ανεγείρονται παντού τζαμιά και εμπορικά κέντρα, σφραγίζονται ή κατεδαφίζονται ιστορικά κτήρια, καταστρέφονται αρχαιολογικοί χώροι από φράγματα και επιβάλλεται πρωτοφανής καταστολή. Δόθηκαν άδειες για γενετικά τροποποιημένους σπόρους. Ενώ αποκαλύφθηκαν κυβερνητικές καταχρήσεις, αυξήθηκαν παράλληλα οι προσλήψεις στο δημόσιο με μέσο και με τη βοήθεια παραθρησκευτικών οργανώσεων. Αυξήθηκε επίσης ο αριθμός επιθέσεων και βιαιοπραγιών σε γυναίκες, ο αριθμός των κούρδων δημοσιογράφων που συλλήφθηκαν (πάνω από 100). Χριστιανοί ιερείς δολοφονήθηκαν, όπως και ο αρμένιος δημοσιογράφος Χραντ Ντινκ το 2007. Στις φυλακές των Αδάνων βιάζονται παιδιά κούρδων. Η δικαιοσύνη κωλυσιεργεί πάντοτε στην καταδίκη των υπευθύνων και η συνδικαλιστική δράση παρεμποδίζεται.

Ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, ο Ερντογάν με κάθε του κουβέντα φουντώνει την πόλωση στην κοινωνία, στρέφοντας την μια κοινωνική ομάδα εναντίον της άλλης. Είναι εξάλλου γνωστή η εχθρότητά του προς τους μη ορθόδοξους μουσουλμάνους Αλεβίτες, την οποία εκφράζει απερίφραστα. Η κυβέρνηση όμως αδρανή στα θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα που γίνονται στα ορυχεία, όπως και στο θάνατο των 35 κούρδων κατοίκων του χωριού Ουλούντερε το 2011. Οι εκρήξεις παγιδευμένων οχημάτων στο Ρεϊχανλί φέτος το Μάη σκότωσαν 170 ανθρώπους, κάτι για το οποίο ευθύνονται οι λανθασμένοι χειρισμοί της κυβέρνησης στο συριακό ζήτημα.

Ωμή παρέμβαση στην προσωπική ζωή

Έχοντας τη σιγουριά της απόλυτης κυριαρχίας στην πολιτική ζωή, ο Ερντογάν αποφάσισε να παρέμβει ακόμα και στις ελευθερίες και

την προσωπική ζωή των ανθρώπων, επιβάλλοντας με αυτό τον τρόπο τη δική του ισλαμική ατζέντα. Προσπάθησε να κλείσει θέατρα, να περιορίσει το ίντερνετ, να αφαιρέσει το δικαίωμα των γυναικών για έκτρωση, να νουθετήσει τον κόσμο να κάνει τρία παιδιά. Με τη δικαιολογία ότι θέλει θρησκευόμενους νέους, κήρυξε τον πόλεμο ενάντια στην κατανάλωση αλκοόλ και καπνού, καθώς και σε δημοφιλή και μη προσκείμενα σε αυτόν σήριαλ (βλ. Σουλεϊμάν). Επέβαλε την κατάδικη χιουμοριστικών περιοδικών και διαρκείς αυξήσεις στην τιμή της βενζίνης. Εξισλάμισε τον εθνικό αερομεταφορέα και τη δημόσια τηλεόραση, ενώ έκλεισε το δεύτερο κανάλι, το οποίο είχε πολιτιστικό πρόγραμμα. Από τα τελευταία του κατορθώματα είναι το κλείσιμο ιστοτόπων που υποστήριζαν τη θεωρία του Δαρβίνου.

Λάδι στη φωτιά

Ο λαός νοιώθοντας ασφουκτικά τον κλοιό να σφίγγει γύρω από την προσωπική του πλέον ζωή και βλέποντας τις αλλαγές που συμβαίνουν ειδικά τα τελευταία δέκα χρόνια σε οικολογικό και πολιτισμικό επίπεδο, ξέσπασε πλέον κατά τα γεγονότα του πάρκου Γκεζί. Η έκρηξη αυτή αγκάλιασε όλη την Τουρκία, σε μικρές και μεγάλες πόλεις. Έχοντας νοιώσει στο πετσί του ο καθένας την κρατική καταστολή και παρέμβαση ακόμα και στις προσωπικές του επιλογές, ένοιωσε ότι δεν είχε τίποτα να χάσει. Ειδικότερα οι νέοι άνθρωποι που δεν δίστασαν να κατέβουν στους δρόμους με την απαίτηση για μια πιο ελεύθερη ζωή. Έχοντας ύφος παντογνώστη, ο Ερντογάν αντέδρασε διαρκώς με υπεροψία, χωρίς ψήγμα αιδούς. Η στάση που κράτησε από την αρχή των γεγονότων ήταν αυτή που εμπύχωσε τη δυναμικότητα του λαού. Θέλοντας να κάνει επίδειξη δύναμης απέναντι στους εξεγερμένους, και τη στιγμή που υπήρχαν ήδη νεκροί, δεν δίστασε να δηλώσει ότι “η αστυνομία έδρασε αρκετά δημοκρατικά”. Όσο όμως δρούσε έτσι, τόσο φούντωνε και η οργή του λαού. Τελικά, μετά από δέκα χρόνια απόλυτης κυριαρχίας, η εικόνα του τσαλακώθηκε ανεπανόρθωτα, αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι ουτοπιστές είναι όσοι πιστεύουν πως τα πράγματα θα παραμείνουν αιωνίως ως έχουν.

▲ Πηγή Άλλεων

Έχοντας δει αυτή την αλληλεγγύη δεν φοβόμαστε τίποτα

Το τουρκικό κράτος συνεχίζει τις εν ψυχρώ δολοφονίες κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων που γίνονται σε διάφορες πόλεις. Οι νεκροί έχουν φτάσει τους έξι, ενώ όλοι τους ήταν ηλικίας 18 έως 26 χρόνων. Η εκδοχή που

δίνει το κράτος, πάντα φαιδρή και πάντα στο ίδιο μήκος κύματος: ο Αχμέτ έπεσε από κτήριο, τον Αλί Ισμαήλ τον σκότωσαν οι φίλοι του και κατηγορούν την αστυνομία, τον Αμπντουλλάχ δεν ξέρουν ποιος τον πυροβόλησε στο κεφάλι, ο μπάτσος που αποδεδειγμένα σκότωσε τον Ετχέμ ήταν σε αυτοάμυνα, ο Μεντενί σκοτώθηκε από πυροβολισμό στον αέρα, ο θάνατος του Μεχμέτ χρησιμοποιείται για λόγους προπαγάνδας... Οι διαδηλώσεις έχουν πάρει τη μορφή εξέγερσης και οι ιδιαίτερα οι νέοι άνθρωποι νοιώθουν

ότι έχει φτάσει η ώρα για να αλλάξουν τη ροή της ιστορίας. Ο τελευταίος νεκρός, ο Αχμέτ, σε συνέντευξη του λίγο πριν δολοφονηθεί, δηλώνει πως δεν υπάρχει λόγος να φοβάται πλέον κανένας, έχοντας δει με τα μάτια του την έμπρακτη αλληλεγγύη του κόσμου που στηρίζει την εξέγερση. Αυτή η αλληλεγγύη είναι που δίνει τη δύναμη στους νέους να αντισταθούν με όλες τους δυνάμεις ενάντια σε ένα καθεστώς που παραπαίει. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας ενάντια σε ό,τι μας επιβάλλεται, σε ό,τι μας καταπι-

έξει, σε ό,τι μας αρπάζει τη ζωή μέσα από τα χέρια μας. Την ώρα που εδώ στη χώρα που “γεννήθηκε η Δημοκρατία” μας σερβίζουν τους Ναζί της Χρυσής Αυγής ως κυβερνητική λύση μέσω των τηλεοπτικών παπαγάλων του ΣΚΑΪ, στην Τουρκία η αξιοπρέπεια κάνει βόλτα στα οδοφράγματα. Καιρός είναι να τελειώνουμε με τον παλιό κόσμο και να σταθούμε δίπλα σ' αυτούς που αγωνίζονται για τον νέο!

▲ Τουρκόσποροι

«Οπλα, μικρόβια και ατσάλι»
Jared Diamond

Το βιβλίο του Jared Diamond επιχειρεί να απαντήσει στο ερώτημα: γιατί ήταν συγκεκριμένοι λαοί που κατάφεραν να κατακτήσουν, υποδουλώσουν και εξοντώσουν άλλους λαούς; Κι αυτό αποφεύγοντας όλες τις συνήθεις ρατσιστικές ερμηνείες που έχουν δοθεί κατά καιρούς.

Η ιστορική ερμηνεία χρειάζεται να προχωρήσει βαθειά στους ιστορικούς χρόνους. Έτσι καταδυόμαστε στην περίοδο κοντά στο 11.000 π.χ. Είναι περίπου τότε που ολοκληρώνεται ο αποικισμός όλου του πλανήτη από τον άνθρωπο με τελευταία την αμερικάνικη ήπειρο, ενώ φαίνεται να συγκροτούνται και τα πρώτα χωριά. Είναι το σημείο όπου θεωρείται ότι αρχίζει η σύγχρονη ιστορία. Εκεί που

μπορεί κανείς να θεωρήσει ότι όλοι οι άνθρωποι βρίσκονταν στην κατάσταση του κυνηγού-τροφοσυλλέκτη και υπήρχαν ελάχιστες διαφοροποιήσεις στα μέσα και τους όρους διαβίωσης και “κοινωνικής” οργάνωσης. Μέσα σε λίγες χιλιάδες χρόνια θα πραγματοποιηθεί η κομβική μετάβαση από τον κυνηγό-τροφοσυλλέκτη στον καλλιεργητή-κτηνοτρόφο.

Το βασικό επιχείρημα του συγγραφέα είναι ότι όσοι λαοί κατάφεραν και ανέπτυξαν την παραγωγή τροφής (γεωργία/κτηνοτροφία), αλλά και σε όσους έγινε εφικτό να διαδοθεί και να την υιοθετήσουν, απέκτησαν το βασικό προβάδισμα ώστε να αναπτύξουν τους όρους που τους επέτρεψαν αργότερα να κατακτήσουν άλλους λαούς. Η παραγωγή τροφής ήταν το κρίσιμο στοιχείο που έδωσε τέλος στη συνεχή περιπλάνηση του κυνηγού-τροφοσυλλέκτη, επέτρεψε τη συγκεντροποίηση και αύξηση των ανθρώπινων πληθυσμών (βασικό στρατιωτικό πλεονέκτημα), οδήγησε στη δυνατότητα συντήρησης γραφειοκρατών, ιερέων, γραφένων και άρα τη διαμόρφωση της κρατικής εξουσίας, βοήθησε την ανάπτυξη τεχνολογίας (πλοία, όπλα, ατσάλινα ξίφη), της γραφής και της ανάπτυξης των μικροβίων λόγω της εξημέρωσης των ζώων. Βασικά δηλαδή στοιχεία που επέτρεψαν στους παραγωγούς τροφής να εξοντώνουν άλλους λαούς.

Το βιβλίο υποστηρίζει ότι οι λαοί

που ανέπτυξαν την παραγωγή τροφής βρέθηκαν σε ιδιαίτερα ευνοϊκά γεωγραφικά/φυσικά περιβάλλοντα και όχι λόγω κάποιας υποτιθέμενης εξυπνάδας. Η μορφολογία και πολυμορφία του γεωφυσικού περιβάλλοντος, τα είδη των άγριων φυτών και ζώων προς εξημέρωση, η ποιότητα τους, η γεωγραφική δυνατότητα διάδοσης της καλλιέργειας/κτηνοτροφίας σε άλλους λαούς κτλ ήταν κάποιοι από τους καθοριστικούς παράγοντες ώστε να αναπτυχθεί η παραγωγή τροφής.

Στο πρώτο μέρος ο συγγραφέας κάνει μια σύντομη εξιστόρηση της ανθρώπινης εξέλιξης από την εμφάνιση του “ανθρώπου” έως το 11.000 π.χ. Έπειτα εξηγεί πώς το γεωφυσικό περιβάλλον επιδρά στη διαμόρφωση διαφορετικού τύπου κοινωνιών, μέσα από την περίπτωση της Πολυνησίας. Στη συνέχεια ερμηνεύει τα άμεσα αίτια που έδωσαν τη δυνατότητα στον ισπανό κατακτητή Pizarro με 168 στρατιώτες να αιχμαλωτίσει τον αρχηγό των Inkas Atahualpa επικεφαλής στρατού 80.000 στρατιωτών: τα όπλα, τα μικρόβια και το ατσάλι. Χαρακτηριστικό ιστορικό παράδειγμα των δυνατοτήτων που ανέπτυξαν οι ευρασιάτες για την κατάκτηση άλλων λαών.

Στο δεύτερο μέρος ανιχνεύονται τα βαθύτερα αίτια σχετικά με το γιατί κάποιοι λαοί -και όχι άλλοι- απέκτησαν όπλα, μικρόβια και ατσάλι. Έτσι περιηγούμε στις

πρώτες ελάχιστες περιοχές του κόσμου όπου πρώτες -ανεξάρτητα η μια από την άλλη- ανέπτυξαν την παραγωγή τροφής. Στη συνέχεια ακολουθεί μια συναρπαστική ιστορία για το πώς επιτεύχθηκε η εξημέρωση των άγριων φυτών και έγινε εφικτή η καλλιέργειά τους και γιατί κάποιοι λαοί δεν κατάφεραν να εξημερώσουν φυτά και άρα να γίνουν παραγωγοί τροφής. Αντίστοιχα διαβάζουμε γιατί και πώς κάποια ζώα εξημερώθηκαν και άλλα όχι, καθώς και πού συνέβη αυτό, δίνοντας τη δυνατότητα της κτηνοτροφίας. Τέλος εξετάζονται οι λόγοι που η γεωργία/κτηνοτροφία διαδόθηκαν και υιοθετήθηκαν από κάποιους λαούς, ενώ σε άλλους αυτό δεν ήταν εφικτό λόγω γεωγραφίας.

Στο τρίτο μέρος εξηγείται πώς οι λαοί που τελικά ανέπτυξαν ή υιοθέτησαν την παραγωγή τροφής ήταν αυτοί που επίσης είχαν τις βάσεις να αναπτύξουν και τα τέσσερα βασικά στοιχεία που ερμηνεύουν την κυριαρχία τους επί των υπολοίπων. Έτσι βλέπουμε την μετεξέλιξη των μικροβίων από τα ζώα στους ανθρώπους και τους λόγους που τα μικρόβια αποτέλεσαν ένα σημαντικό όπλο εξολόθρευσης άλλων πληθυσμών. Στη συνέχεια βλέπουμε την ανάπτυξη της γραφής, της τεχνολογίας και την ανάπτυξη των πρώτων μορφών κρατικής εξουσίας.

Το τελευταίο μέρος διηγείται την ιστορία της Αυστραλίας, της

Ευρασίας/Κίνας, της Πολυνησίας, της Αμερικής και της Αφρικής συμπυκνώνοντας τα συμπεράσματά του συγγραφέα και εξηγώντας γιατί ήταν οι ευρασιάτες που κατέκτησαν τις άλλες ηπείρους και όχι το αντίστροφο.

Ο συγγραφέας φυσικά δεν τάσσειται στην πλευρά του κοινωνικού ανταγωνισμού. Η γενικότερη προβληματική της επιχειρηματολογίας αφορά τον γεωγραφικό ντετερμινισμό. Ότι δηλαδή τα πάντα εξαρτώνται από την τύχη της γεωγραφίας ως μονοσήμαντο παράγοντα. Ενώ οι λόγοι που εξηγεί την ανάπτυξη της κρατικής εξουσίας είναι αρκετά προβληματικοί και μοιάζει να δικαιολογεί την αναπόφευκτη ύπαρξή της, αλλά και το ανέφικτο μιας αντιεξουσιαστικής κοινωνικής οργάνωσης (χαρακτηριστικά σε πρόσφατο βιβλίο του υποστηρίζει ότι οι “πρωτόγονες” φυλές έχουν μια εγγενή τάση στη βία και στον πόλεμο και ότι η κρατική παρέμβαση είναι αναγκαία). Ωστόσο το βιβλίο δεν παύει να σπάει τους μύθους της ρατσιστικής αφήγησης και να διαλύει την εικόνα του “ευρωπαϊκού φάρου του πολιτισμού που διαδίδεται ειρηνικά στους άπιστους βάρβαρους”. Έτσι εδώ η ιστορία δεν παρουσιάζεται ως μια γραμμική πρόοδος της ανθρωπότητας, αλλά ως μια βίαιη διαδικασία κατάκτησης, εξολόθρευσης, εκμετάλλευσης εργατικής δύναμης και παραγωγικών εδαφών.

■/ βλάσσης

«Ο Αδελφός μου ο Στέλιος»
Κυριάκος Βασιλειάδης
Εκδόσεις Ρήγμα

Το βιβλίο του Κυριάκου Βασιλειάδη, «Ο αδελφός μου ο Στέλιος» εκτός της βιογραφικής πολιτικής παρουσίασης του αναρχικού

Στέλιου Βασιλειάδη (αδελφού του συγγραφέα όπως μαρτυρά και ο τίτλος) αναφέρεται μεταξύ άλλων στα γεγονότα του Μικρού Πολυτεχνείου (Σχολής Υπομηχανικών), τη πρώτη συλλογική πράξη αντίστασης σε χούντα και διεθνές μονοπωλιακό κεφάλαιο, η οποία ήταν καταλύτης για τη ριζοσπαστικοποίηση του αντιδικτατορικού κινήματος που θα κορυφωθεί με τις καταλήψεις τις Νομικής και την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973.

Το βιβλίο επίσης καταγράφει τη συμβολή των αυτόνομων - αντιεξουσιαστών φοιτητών σε αυτή την (ηθελμένα;) άγνωστη ιστορία και την επανεμφάνιση των αναρχικών στον ελλαδικό χώρο κατά τη περίοδο της στρατιωτικο-φασιστικής δικτατορίας έως και το πέρας της εξουσίας στα χέρια των πολιτικών. Ανάμεσα τους, ο Στέλιος Βασιλειάδης, που με τη δράση του

υπήρξε διαρκής στόχος των υπηρεσιών καταστολής του καθεστώτος και τη διαδρομή του οποίου διέκοψε απότομα ένα δυστύχημα, «τροχαίο» όπως είπαν στα χαρτιά, πράγμα που ο συγγραφέας το αμφισβητεί, λέγοντας ότι ο αδελφός του δολοφονήθηκε σκόπιμα για τη δράση του από το ελληνικό παρακάτος. Στο βιβλίο εκτός από τη δράση του Στέλιου Βασιλειάδη, τη σύνδεση του με τους ελάχιστους τότε αναρχικούς (όπως τους συντρόφους που διατηρούσαν τις εκδόσεις και το ομώνυμο βιβλιοπωλείο “Διεθνής Βιβλιοθήκη”), γίνεται αναφορά στα βασανιστήρια και την αξιοπρεπή του στάση κατά τη διάρκεια τους, όπως μαρτυρά στο τότε δημοσίευμα της εφημερίδας “Το Βήμα” (27/4/1975) και ο καθηγητής του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Δημήτρης Μαρωνίτης που το 1972 ήταν συγκρατούμενος του Στέλιου Βασιλειάδη στα κελιά

της ΕΣΑ: “...ήθελα να φέρω στη δημοσιότητα ένα νωπό γεγονός που κατοικεί τα αυλάκια του μυαλού μου και τρέφει σε ώρες δύσκολες τη πικρή μου αισιοδοξία. Δεν έμαθα ποτέ ποιά παλικαρι σφάδαζε στο διάδρομο. Μούγκριζε υπόκωφα, αλλά δεν έβγαλε ούτε μία φορά δυνατή κραυγή. Κάποτε άκουσα να τον σέρνουν στο κελί του, ενώ ο δεσμοφύλακας τον περιέλουζε με βρισιές που δεν φημιζόνταν για την πρωτοτυπία τους: “Ρε πούστη βρωμοκουμμουνιστή, εδώ θα σαπίσεις”. Κι ενώ η πόρτα έκλεινε, ακούστηκε μία ήρεμη, καθαρή απόλυτα ζυγισμένη φωνή: “Δεν είμαι κομμουνιστής, είμαι αναρχικός”. Θα ήθελα κάποτε να διηγηθώ το περιστατικό πολύ απλά, κι ύστερα να ζητήσω να μπει στα αναγνώματα του σχολείου, γιατί αυτή η γενναία απροσδόκητη απόκριση έμένα τότε με παρηγόρησε βαθειά και μου έδειξε μία και

καλή πως προχωρεί η αξιοπρέπεια του ανθρώπου ως τον θάνατο.” Η κατοπινή έρευνα για τους βασανισμούς στα κολαστήρια της ΕΣΑ απέδειξε ότι ο κρατούμενος ήταν ο Στέλιος Βασιλειάδης. Το βιβλιοπωλείο-εκδόσεις “Ρήγμα”, λειτούργησε στη Κοκκινιά σαν ζωντανός απελευθερωτικός χώρος αντιεξουσιαστικών/αναρχικών ιδεών και δράσεων τη περίοδο 1975-1978.

Το βιβλίο διανέμεται μέσα από αυτοοργανωμένους χώρους και βιβλιοπωλεία. Η διάθεση γίνεται από την Αυτοδιαχειριζόμενη Κοινότητα του Βιβλίου «Οι Εκδόσεις των Συναδέλφων». Τα έσοδα θα διατεθούν για το ταμείο αλληλεγγύης και οικονομικής υποστήριξης των φυλακισμένων αγωνιστών.

Για επικοινωνία:
rigma75@gmail.com

■/ Ευάγγιος Αληθινός

«Παιδιά της μετανάστευσης στην Αθήνα»
Περικλής Γ. Παπανδρέου

Η πολιτική του ανήκει και οι σκοτεινές πλευρές της προσαρμογής
Εκδόσεις Νήσος

Το βιβλίο είναι η διδακτορική διατριβή του συγγραφέα στο London School of Economics. Η έρευνα έχει γίνει τη δεκαετία του 1990

μεταξύ παιδιών και εφήβων που προέρχονταν από χώρες των Βαλκανίων και της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και είναι πολύ σημαντική για την κατανόηση ζητημάτων όπως η ξενοφοβία, ο ρατσισμός, η ανάπτυξη ή όχι της εγκληματικότητας ανάμεσα στους νεαρούς μετανάστες που έχουν μεγαλύτερη εδώ, οι διάφορες μορφές κοινωνικού αποκλεισμού, ο τρόπος που η εκπαίδευση συμμετέχει (ή δεν συμμετέχει) στην ένταξη αυτών

των νέων στην κοινωνία της χώρας υποδοχής και άλλα πολύ ενδιαφέροντα ζητήματα πάνω στα οποία κερδοσκοπούν οι πούλημένοι κονδυλοφόροι των εφημερίδων. Παραθέτουμε τους τίτλους των κεφαλαίων του βιβλίου, ώστε να γίνει πιο κατανοητή η δομή του για όποιον θα ήθελε να το διαβάσει: Εισαγωγή / Επιστημολογικές προϋποθέσεις, μέθοδοι, δεδομένα / Το πλαίσιο υποδοχής / Ταυτίσεις και μακροπρόθεσμες προοπτικές

σε διαπραγμάτευση / Δημιουργούνται νέες «επικίνδυνες τάξεις»; / Συμμετοχή σε εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας και στη χρήση ναρκωτικών / Έκταση και μοντέλα αστυνόμευσης / Λειτουργία της δικαιοσύνης ανηλίκων / Συμπεράσματα και προοπτικές. Ένα βιβλίο πολύ χρήσιμο σε έναν τομέα όπου η βιβλιογραφία στη χώρα μας είναι πολύ φτωχή.

■/ Νότης

Γιώργος Παπαχρήστος, ποιήματα και άλλα κείμενα.

Αδέσποτα σκυλιά

Η πίκρα στο στόμα το πρωί
 δεν έχει να κάνει με τσιγάρα
 και χθεσινοβραδυνά μεθύσια
 Χρόνος προδωμένος, ο εγκλεισμός που
 αργά και σταθερά μου σφίγγει το λαιμό
 Τα αδέσποτα σκυλιά κοιτάζονται ψόφια
 πάνω στο λεπτό παγωμένο δέρμα
 της λίμνης
 Ονειρεύονται τη θάλασσα
 κι ευτυχώς κανείς δεν μπορεί να
 τα ξυπνήσει.

Δόγμα

Παρελθόν, παρόν, μέλλον
 καίγονται στη φλόγα του κεριού
 Ξυπνάω τα πρωινά, έχοντας ξεχάσει
 τα όνειρά μου
 Με καρδιά γεμάτη θλίψη, σηκώνω το κορμί μου
 απ' το κρεβάτι
 πλένομαι, κάθομαι, γράφω
 ώρες.
 Πόσο ακόμα μπορώ ν' αντέξω
 Τόση αγάπη έχει περάσει, κι ακόμα τόση
 όλο και πιο σπάνια
 Πως μπορώ να 'χω παράπονο;

Καθρέφτης

Ανοίγεις την πόρτα, μπαίνεις μέσα και κλείνεις
 όλον τον κόσμο έξω. Όλος ο κόσμος σου ένα
 υπνοδωμάτιο, ένα λουτρό και μια κουζίνα.
 Μπαίνεις και ανάβεις το φως. Βγάζεις τα ρούχα
 σου. Κάθεσαι να ησυχάσεις. Τρεις άγγελοι
 ζωγράφισαν με περίεργα χρώματα το παράπο-
 νο. Σιωπή. Ξημερώματα. Ήχος μες τη σιωπή.
 Σηκώνεσαι αργά. Κουβαλάς χρόνια ακόμα
 στ' αυτιά σου τον έξω κόσμο. Ξεθωριάζεις. Ο
 αέρας τη νύχτα είναι ελαφρύτερος. Το σκοτάδι
 σου δείχνει τα σκοτεινά σημεία του δωμάτι-
 ου. Σκουπίζεις το σώμα σου, ρυάκια ιδρώτα
 κατεβαίνουν στη ραχοκοκαλιά σου. Περπατάς
 στο διάδρομο, ενώ ταυτόχρονα αισθάνεσαι τη
 διαδρομή του υγρού στοιχείου στην πλάτη σου.
 Στέγνωσε, που θα πάει αυτή η δουλειά, είπε η
 καρδιά στο μυαλό. Στέγνωσε εκείνη η μπλούζα
 σου η παλιά που σου είχα χαρίσει. Κι έχω μια
 λύπη σαν θυμό.

Λάθος

Πατί διαλέγουμε πάντα το λάθος πρόσωπο;
 Δεν μπορώ να περιγράψω τα λάθος πρόσωπα
 τα λάθη, σπασμένα φτερά
 τα λάθη είναι η μοναδική μου περιουσία
 η πειστικότερη απόδειξη ότι ζω
 Είμαι η λάθος κατεύθυνση,
 η νεκρή απόληξη νεύρου,
 το ουρλιαχτό που έμεινε στη μέση
 Μια μέρα οι λέξεις μου
 μπορεί να σας παρηγορήσουν,
 όπως οι δικές σας δεν μπορούν
 να παρηγορήσουν εμένα.
 Καμιά φορά με τρομάζει
 ο τρόπος που κάνω λάθη,
 με τρομάζει ο τρόπος που τρομάζεις
 Τα λάθη δεν έχουν να κάνουν
 με ανθρώπους και πράξεις
 Μόνο με την πανσέληνο και τον ήλιο
 Ίσως αυτή να είναι μια λάθος αντίληψη
 Εσείς πως ζείτε μέσα στο σωστό
 σχολιάζοντας τις λάθος επιλογές
 και το χρόνο που χάθηκε;
 Εσύ πως ζεις; Που οχυρώνεσαι;
 Παίζεις;

Λέξεις

Λέξεις σωριάζονται στο χαρτί
 Λέξεις ερείπια, η μια δίπλα στην άλλη
 Εκείνη γύρισε πίσω μα είναι ακόμα μοναχή
 Γύρισε μετά από τόσο καιρό
 σαστισμένη, αλλά είναι αργά γι' αυτούς
 που αγαπιούνται
 Ξυπνάμε και αναπνέουμε χώρα
 Το χαμόγελο στον καθρέπτη είναι
 ένα φωτιστέφανο θλίψης που μας τυλίγει
 ενώ οι λέξεις συνεχίζουν
 να κοροϊδεύουν και να ξαφνιάζουν
 εσένα.

Άνεμος

Είμαστε αισθήσεις, χωρίς να νιώθουμε
 Στα νεύρα μας μεπιδεύεται όλη η φύση
 Στο σώμα, η σιγονιριά
 Στην ανάμνηση πουάμε
 Μας διώχνουν από παντού και η
 ποίηση είναι
 το καταφύγιο που φθονούμε.

Σάπια φρούτα

Είσαι τόσο κοντά
 μια ανάσα, σχεδόν δίπλα μου
 Στέρεψα και τα συναισθήματα
 σε τρελή τροχιά
 Σε θέλω σαν να μη σε θέλω
 μερικές φορές σε σκέφτομαι
 τώρα πια μόνο εγώ
 Εγώ πήγα κόντρα στους νόμους
 εσύ συμβιβάστηκες με τη μόδα
 Εγώ έκανα το συρματόπλεγμα ήλιο
 Εγώ ζω με τη βροχή
 την κάνω δικιά μου
 εσύ μπαίνεις σε λάθος στεγανά
 Εγώ ζω χωρίς να ζω
 εσύ ζεις γυρνώντας
 στο πουθενά
 Τ'αστέρια φώτα
 το σύμπαν περιμένει
 το φεγγάρι μένει χλωμό
 και σιωπηλό
 τρέξτε να κρυφτείτε
 Αφήνομαι τώρα στο άσκοπο
 γίνομαι ένα με τον άνεργο χρόνο μου
 Κάνω μικρά δρομολόγια με απειθάρχητα
 με απειθάρχητα μέσα
 χωρίς σχήμα, χωρίς φως
 αμετακίνητος
 διαψεύδομαι.

Έψαξα και βρήκα χίλιες μοναξιές:

Η μοναξιά από την απουσία του άλλου και η
 μοναξιά απ' την παρουσία του. Η μοναξιά από
 το φόβο μη δει ο άλλος μέσα μας τον κρυμμένο
 εαυτό μας.

Η μοναξιά η αρσενική και η μοναξιά η θηλυκή.
 Η μοναξιά του ερημίτη, που θέλει να αποφύγει
 τους δαίμονες του και τελικά τρελαίνεται όταν
 συνομιλεί μ' αυτούς. Η μοναξιά αυτού που
 θέλει να κλείσει πόρτες και παράθυρα και η
 μοναξιά αυτού που κλείνει.
 Η μοναξιά μέσα στο πλήθος και η μοναξιά
 των μοναχικών. Η μοναξιά του φλύαρου και η
 μοναξιά του σιωπηλού. Η μοναξιά που μας επι-
 βάλλεται και η μοναξιά που προκαλούμε εμείς
 οι ίδιοι, συνειδητά ή ασυνειδητά.

Η μοναξιά του νευρωσικού και η μοναξιά του
 τρελού. Η μοναξιά του ενάρετου και η απρόσι-
 τη μοναξιά του εγκληματία, με την άρνηση των
 άλλων και του εαυτού του, μια μοναξιά που δεν
 χρειάζεται να λογοδοτεί σε κανέναν.

Η μοναξιά του νικητή και η μοναξιά του ηττη-
 μένου. Η μοναξιά του ώριμου και η μοναξιά του
 ανώριμου. Η μοναξιά του ποιητή που έλεγε: ο
 μόνος κανόνας της ζωής είναι, μόνος γεννιέσαι,
 μόνος πεθαίνεις. Μόνος, μόνος, μόνος. Οπότε
 μένω μόνος, αδέσμευτος από κάθε παλιά εξάρ-
 τηση, σπάω όλους τους δεσμούς μου, τ' αφήνω
 όλα πίσω, ξαναφτάνω στο σημείο όπου δεν
 υπάρχει επιστροφή.

Η μετουσίωση του ανικανοποίητου, της αναρ-
 θρης και βουβής μελαγχολίας, σε δημιουργία.
 Αυτή είναι η μόνη άμυνα στην κατάθλιψη του
 χιλιοτρνημένου σημερινού κόσμου. Καθένας
 σας ζει μια εντελώς διαφορετική.
 Αυτή είναι η τέλεια μοναξιά.

*Ο Γιώργος Παπαχρήστος γεννήθηκε, μεγάλωσε
 και ζει κυρίως στην Αθήνα. Ο,τι γράφτηκε είναι
 σε συνθήκες άσχημες, απελπιστικά όμορφες,
 μελαγχολικές, χαοτικές, σε Τρίκαλα, Χίο, Κρήτη,
 ψυχιατρεία, σαν αιχμαλωσία. Συνεχίζει να μα-
 ζεύει φως, μέσα απ' την άρνηση, σαν καλοακονι-
 σμένο μαχαίρι.*

Do It Yourself μουσική ενάντια στην εμπορευματικότητα

Η αυτοοργάνωση και η αντιεμπορευ-
 ματική κουλτούρα είναι κομμάτι του
 αγώνα του ανθρώπου, ενάντια σε κάθε
 μορφής καταπίεση, για την κοινωνική
 απελευθέρωση. Όποιες μπάντες της
 αντιεμπορευματικής D.I.Y σκηνής επι-
 θυμούν να παρουσιάσουμε και να δι-
 ανέμουμε τα άλμπουμ τους είτε μέσω
 λινκ ή και φυσικά από το distro της
 κατάληξης Ευαγγελισμού, μπορεί να
 επικοινωνήσουν μαζί μας στο e-mail:
apatris.news@gmail.com

TUG "Demo tracks 2013"

«Προχωράω με κάθε ανάσα που μπορώ, να ξεκλέψω ενέρ-
 γεια και κάποια μισάωρα ίσως,
 να μπορέσω όσο πιο άμεσα να ακούστε κι άλλα upcoming
 demo versions από ένα cd που θέλω και οφείλω να τελειώ-
 σω το 2013.» (George Kant ή Tug- Γιώργος Κανταρτζόπου-
 λος Απρίλης 2013)

Μερικοί φίλοι του Tug έκαναν πράξη την επιθυμία και υπό-
 σχεση του, να ολοκληρώσουν και να κυκλοφορήσουν τα
 τελευταία του κομμάτια, τα οποία ο Γιώργος σκόπευε να κυκλοφορήσει μέσα στο 2013.
 Είναι ένα μικρό λουλουδί, για τον κόσμο που τον αγάπησε και τον στήριξε, από το δάσος
 που άφησε πίσω του. Ο Γιώργος γνωστός στον κόσμο των μπλόγκερς σαν George Kant
 και στη DIY κοινότητα σαν Tug έφυγε από κοντά μας στις 7 Μάη του 2013, σε ηλικία 31
 ετών χτυπημένος από τον καρκίνο. Tug, εκεί που είσαι πλέον, ελπίζουμε να χαμογελάς.
 Απλά θα θέλαμε να είσαι εδώ μαζί μας. Κατεβάστε τα δύο κομμάτια μαζί με το εξώφυλλο
 και τους στίχους τους από το λινκ:
<http://www.diymusic.org/music/diy/alternative/tug-demo-tracks-2013/download>

Vector Space «Στον Κύκλο του Μηδέν»

Οι Vector Space είναι ένα πειραματικό ντουέτο και δημι-
 ουργήθηκε στην Αθήνα το 2011. Η σύνθεση της μουσι-
 κής τους βασίζεται επάνω στα φυσικά όργανα του πιάνου
 και της κιθάρας, τα οποία συμπληρώνονται από λούπες
 και samples δίνοντας ένα τελικό αποτέλεσμα που ξεκι-
 νά από το Dark Wave, το Post Punk και την Electronica,
 με ένα "άρωμα" Jazz σε αρκετά σημεία του άλμπουμ. Το
 "Στον κύκλο του μηδέν" είναι η πρώτη τους δισκογρα-
 φική δουλειά και κυκλοφόρησε το καλοκαίρι του 2012. Στον δίσκο συμμετέχει με τις
 ρίμες του και ο Γιάννης από τα Μεθυσμένα Ξωτικά στο κομμάτι "Γκρίζο". Οι Vector
 Space κάνουν τις πρόβες τους στο αυτοοργανωμένο στούντιο της συλλογικότητας
 " (Υπό)κρουση" που βρίσκεται στο ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη. Από τον δίσκο
 δεν λείπουν και μερικές διασκευές - έκπληξη κλασικών τραγουδιών όπως το «Not to
 touch the earth» των Doors και το «Night and day» στο «διαμεσολαβημένο» από τους
 Tuxedomoon, τραγούδι του Cole Porter, ενώ το «Satie» είναι remix του Gymnopédie
 No. 1 του Erik Satie. Το άλμπουμ μπορείτε να το κατεβάσετε ελεύθερα από το λινκ:

<http://www.diymusic.org/music/diy/electronic/ston-kiklo-tou-miden>
 Για επικοινωνία, στίχους και άλλες πληροφορίες σχετικά με τους Vector Space επισκε-
 φτείτε το site τους: <http://vectorspace.gr>

Bad Trip "Bad Trip"

Νέος δίσκος από τους Θεσσαλονικιούς Bad Trip, μία
 από τις καλύτερες Post hardcore instrumental μπάντες
 της Ευρώπης, όχι μόνο στην αντιεμπορευματική σκηνή.
 Ο δίσκος αποτελείται από τρία κομμάτια ωδές στα κι-
 θαριστικά riffs, τον εκλεπτυσμένο θόρυβο και τις ατμο-
 σφαιρικές συνθέσεις, τα οποία θα έκαναν και εμπορικές
 μπάντες του είδους όπως οι Neurosis να "σκάσουν" από
 τη ζήλια.

Όπως κάθε κυκλοφορία των Bad Trip έτσι και αυτή έχει
 κοπεί σε cd με ένα καταπληκτικό artwork και συσκευασία, ενώ τα παιδιά κυκλοφόρησαν
 τον δίσκο και σε περιορισμένα αντίτυπα 12" Βινυλίου. Τον δίσκο μπορείτε να τον κατε-
 βάσετε ελεύθερα σε mp3 από το σάιτ τους : <http://badtrip.bandcamp.com/>. Το cd κοστί-
 ζει 5 ευρώ, το Βινύλιο 7 ευρώ ενώ η μπάντα έχει τυπώσει και t-shirts με το εξώφυλλο του
 δίσκου στη τιμή των 7 ευρώ.